

แนะนำบทบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงโดยเฉพาะ

[Thai – ไทย – تايلاندي]

ชัยค์ศอลิห์ บิน เฟาซาน อัล-ฟาซาน

๙๙

แปลโดย ยูซุฟ อิบูบักร์, อารีฟีน ยาชะรัต

ตรวจทานโดย ซุฟอัม อุษมาน

تنبيهات على أحكام تختص بالمؤمنات

(باللغة التايلاندية)

تأليف : الشيخ صالح بن فوزان الفوزان

ترجمة : يوسف أبوبكر، عارفين ياجاراد

مراجعة : صافي عثمان

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف: +966114405900 فاكس: +966114490126 ص ب: 29465 الرياض: 11457

ISLAMIC PROPAGATION OFFICE IN RABWAH

P.O.BOX 29465 RIYADH 11457 TEL: +966 11 4454900 FAX: +966 11 4970126

OFFICERABWAH

สารบัญ

คำนำ	6
บทที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป	9
หนึ่ง สถานภาพของสตรีในยุคก่อนอิสลาม	9
สอง สถานภาพของสตรีในอิสลาม	11
สาม เป้าหมายของศัตรูต่อสตรีมุสลิม	15
สี่ การทำงานนอกบ้านของผู้หญิง	17
บทที่ 2 บัญญัติว่าด้วยการดูแลเรือนร่างของสตรี	18
หนึ่ง ดูแลตัวเองตามพิกฎอะฮ์ลุ	18
สอง ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับเส้นผมและขน	19
บทที่ 3 บัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือด หลังคลอด	30
หนึ่ง เลือดประจำเดือน (หัยฎ์)	30
สอง เลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์)	41
สาม เลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)	47
บทที่ 4 บัญญัติว่าด้วยอาการและหิญาบ	56
หนึ่ง คุณสมบัติของอาการสำหรับสตรีผู้ศรัทธา	56
สอง นิยามของหิญาบ พร้อมหลักฐานและประโยชน์	58
บทที่ 5 บัญญัติว่าด้วยการละหมาดของผู้หญิง	63

บทที่ 6 บัญญัติว่าด้วยการจัดการศพของผู้หญิง	79
1. สตรีจะต้องอาบน้ำศพให้กับสตรี	79
2. ส่งเสริมให้ห่อศพสตรีด้วยผ้าสีขาวจำนวน 5 ชั้น	80
3. การจัดฃมของศพผู้หญิง	81
4. บทบัญญัติเกี่ยวกับการติดตามไปส่งศพสตรี	81
5. ห้ามสตรีมิให้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพ	82
6. ห้ามไม่ให้มีการร้องรำพันคร่ำครวญ	84
บทที่ 7 บัญญัติว่าด้วยการถือศีลอดของผู้หญิง	87
การถือศีลอดจำเป็นแก่ผู้ใด?	88
ข้อผ่อนปรนต่างๆ ในการถือศีลอดของผู้หญิง	89
บทที่ 8 บัญญัติว่าด้วยการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ของ ผู้หญิง	95
1. มะหฺรอม	96
2. ได้รับอนุญาตจากสามี	98
3. การทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนผู้ชาย	99
4. เลือดประจำเดือนและเลือดหลังการคลอด	100
5. สิ่งที่สตรีจะต้องปฏิบัติขณะเข้าพิธีหัจญ์	104
6. ชุดที่สวมใส่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์	105
7. อารมณ์ที่อนุโลมให้สวมใส่	107
8. การกล่าวตัลเบียฮ์	108
9. หลักปฏิบัติในการฆฺวาระวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮ์	108
10. เดินฆฺวาระวาฟและสะแอโดยไม่ต้องวิ่ง	110

11. พิธีกรรมหัจญ์ที่ผู้มีประจำเดือนปฏิบัติได้และห้ามปฏิบัติ	110
12. อนุโลมให้สตรีออกจากมุซตะลียะฮ์ก่อน.....	116
13. การตัดผมของสตรี.....	117
14. การเปลื้องอิหฺรอมของสตรีที่มีประจำเดือน	119
15. มีประจำเดือนหลังจากญะวาฟอิฟาญะฮ์	119
16. การเย็บนมัสญิดนะบะวีย์.....	121
บทที่ 9 บัญญัติว่าด้วยการเป็นสามีภรรยา และการสิ้นสภาพ.	123
สภาพของสตรีที่จะแต่งงานด้วย	130
วะลีย์ในการแต่งงาน.....	134
จำเป็นต้องมีวะลีย์หรือผู้ปกครองของฝ่ายหญิงในการแต่งงาน และเหตุผลที่ต้องมีผู้ปกครอง	134
การตีกลองเพื่อประกาศการแต่งงาน	135
ภรรยาต้องเชื่อฟังสามีและไม่อนุญาตให้ฝ่าฝืน	136
สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติเมื่อสิ้นสภาพจากการเป็นภรรยา.....	144
อิดตะฮ์มี 4 ประเภท.....	144
ข้อห้ามสำหรับสตรีที่อยู่ในอิดตะฮ์	146
บทที่ 10 ว่าด้วยการรักษาเกียรติและความบริสุทธิ์ของสตรี....	154
1. การลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศเช่นเดียวกับผู้ชาย	154
2. การออกห่างจากการฟังเพลงและดนตรี	157
3. การไม่อนุญาตให้เดินทางโดยไม่มีมะหฺรอม	159
4. ห้ามชายหญิงอยู่กันตามลำพัง	162

เพิ่มเติม : ห้ามสตรีจับมือกับผู้ชายที่ไม่ใช่มะหรัอม.....	168
บทส่งท้าย.....	171

หนังสือที่ประมวลบทบัญญัติต่างๆ ในอิสลามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเป็นการเฉพาะ รวบรวมประเด็นต่างๆ โดยสังเขป ประกอบด้วยบทบัญญัติทั่วไป บัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี บัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด เสื้อผ้าและหิญาบ การละหมาด การจัดการศพ การถือศีลอด การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ การเป็นสามีภรรยาและการสิ้นสุดระหว่างกัน บัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

คำนำ

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง แล้วชี้แนวทาง และทรงสร้างคุ้มครองที่มาจากผู้ชายและผู้หญิง มาจากน้ำอสุจิเมื่อมันถูกหลั่งออกมา ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าที่ถูกเคารพสักคี่อย่างแท้จริง นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวเท่านั้น ไม่มีภาคีอันใดสำหรับพระองค์ สำหรับพระองค์เท่านั้นที่ฉันมอบการสรรเสริญทั้งโลกนี้และโลกหน้า และฉันขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ ผู้ซึ่งถูกนำพาขึ้นไปสู่ฟากฟ้าแล้วได้เห็นสัญญาณต่างๆ อันยิ่งใหญ่ของพระผู้อภิบาลของเขา ความจำเริญและความศานติจงมีแต่ท่าน วงศาคณาญาติ และเหล่าสาวกของท่านทุกคน

อนึ่ง เมื่อสถานการณ์ของสตรีมุสลิมในอิสลามนั้นมีความสูงส่ง และเธอก็มีภารกิจสำคัญหลายประการ และท่านเราะฮ์มุลลอฮ์คืออัลลอฮ์อะลยฮิวะสสลัม ก็ได้มีคำชี้แนะต่างๆ แก่บรรดาสตรีเป็นการเฉพาะ ท่านได้สั่งเสียให้ดูแลพวกเธอในคุณภาพะฮ์ของท่าน ณ ทุ่งอะเราะฟาต ซึ่งเป็นหลักฐานที่บ่งชี้ถึงความจำเป็นที่ต้องเอาใจ

ใส่ต่อพวกเธอในทุกสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคปัจจุบัน ซึ่งสตรีผู้ศรัทธาตกเป็นเป้าหมายเฉพาะในการรุกราน เพื่อต้องการทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีของเธอ และดึงสถานภาพอันสูงส่งของเธอให้ต่ำลง ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่让她ตระหนักต่ออันตราย และต้องนำเสนอแนวทางรอดพ้นให้แก่เธอ

ข้าพเจ้าหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นส่วนหนึ่งในภารกิจนี้ ซึ่งได้ประมวลบทบัญญัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับสตรีเป็นการเฉพาะ ถึงแม้ว่าจะเป็นกรณีมีส่วนร่วมเพียงเล็กน้อย แต่มันก็เป็นการทำหน้าที่ที่ดีที่สุดเท่าที่ได้แล้ว และข้าพเจ้าหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงทำให้มันเกิดประโยชน์ตามปริมาณของมัน และเป็นก้าวแรกของภารกิจดังกล่าว โดยหวังว่าในอนาคตจะมีก้าวอื่นๆ ที่จะมาเติมเต็มให้มีความครอบคลุมและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

และสิ่งที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอในช่วงเวลาอันรีบเร่งนี้ ประกอบด้วย

บทที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป

บทที่ 2 บทบัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี

บทที่ 3 บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน เลือดเสีย

และเลือดหลังคลอด

บทที่ 4 บทบัญญัติเกี่ยวกับเสื้อผ้าและหิญาบ

บทที่ 5 บทบัญญัติเกี่ยวกับการละหมาดของสตรี

บทที่ 6 บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการศพของสตรี

บทที่ 7 บทบัญญัติเกี่ยวกับการถือศีลอดของสตรี

บทที่ 8 บทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบพิธีหัจญ์และ
อุมเราะฮ์ของสตรี

บทที่ 9 บทบัญญัติเกี่ยวกับการเป็นสามีภรรยา และการ
สิ้นสุดระหว่างกัน

บทที่ 10 บทบัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ
ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

ผู้เขียน

บทที่ 1

บทบัญญัติทั่วไป

หนึ่ง สถานภาพของสตรีในยุคก่อนอิสลาม

“ยุคก่อนอิสลาม” หมายถึง ยุคสมัยอนารยชน (ญาฮิลียะฮฺ) ซึ่งเป็นยุคการดำเนินชีวิตของชาวอาหรับเป็นการ เฉพาะ และการใช้ชีวิตโดยทั่วไปของชนอื่นๆ โดยที่ผู้คนทั้งหลายอยู่ใน ยุคสมัยที่ขาดช่วงจากบรรดาศาสนทูต และอยู่ในยุคอวิชชา อัลลอฮ์ได้มองมายังพวกเขา -ดังที่มีปรากฏในหะดีษ- แล้วทรงกริ้ว โกรธพวกเขา ทั้งที่เป็นชาวอาหรับและไม่ใช่ชาวอาหรับ นอกจาก ชาวคัมภีร์ที่ยังหลงเหลืออยู่ และในเวลานั้นสตรีส่วนใหญ่จะอยู่ใน ภาวะลำบาก แร้นแค้น -โดยเฉพาะในสังคมชาวอาหรับ- พวกเขา รังเกียจที่จะได้บุตรสาว และบางคนจะฝังบุตรสาวทั้งเป็น หรือบาง คนจะทอดทิ้งให้เธอใช้ชีวิตอย่างต่ำต้อย ไร้เกียรติ ดังที่อัลลอฮ์ตรัส ว่า

﴿وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِن سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ ۚ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾﴾

[النحل: ๕๘-๕๙]

ความว่า “และเมื่อคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาได้รับแจ้งข่าวว่าได้ถูกผู้หญิง ไบหน้าของพวกเขากลายเป็นหมองคล้ำและเศร้าสลด เขาจะหลบหน้าจากกลุ่มชน อันเนื่องมาจากความอับอายที่เขาได้รับการแจ้งข่าวร้าย และครุ่นคิดว่าเขาจะเก็บลูกสาวไว้ด้วยความอับยศหรือจะฝังเธอไว้ใต้ดิน ฟังรู้เถิดว่าสิ่งที่พวกเขาตัดสินนั้นมันชั่วร้ายยิ่ง” (อัน-นะหฺลุ : 58-59)

และพระองค์ตรัสอีกว่า

﴿وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾﴾ [التكوير: 8]

ความว่า “และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถาม ด้วยความผิดอันใดเล่าเธอจึงถูกฆ่า” (ฮัด-ตักวีร : 8-9)

คำว่า “อัล-เมาอูดะฮฺ” หมายถึง เด็กผู้หญิงที่ถูกฝังในดินทั้งเป็นจนกระทั่งเสียชีวิต และเมื่อเธอรอดพ้นจากการฝัง และมีชีวิตอยู่ เธอก็จะใช้ชีวิตอย่างไร้เกียรติ ไม่มีสิทธิ์ได้รับมรดกของญาติที่ใกล้ชิด ถึงแม้ว่าเธอจะมีทรัพย์สินสมบัติมากมายเพียงใดก็ตาม และถึงแม้ว่าเธอจะทนทุกข์ทรมานอันเนื่องมาจากความยากจน เพราะพวกเขาจะแบ่งมรดกให้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น มิหนำซ้ำเธอก็กลายเป็นมรดกเมื่อสามีได้เสียชีวิตลง เสมือนกับว่าเธอเป็นดังทรัพย์สินของสามี

สตรีจำนวนมากตกอยู่ภายใต้กรรมสิทธิ์ของสามีคนเดียว โดยที่พวกเขาสามารถมีภรรยาจำนวนกี่คนก็ได้ ไม่จำกัด และไม่ได้เอาใจใส่ต่อความลำบากยากแค้น ความคับอกคับใจ ความปวดร้าว และความอธรรมอันจะเกิดขึ้นกับบรรดาสตรีเพศ

สอง สถานภาพของสตรีในอิสลาม

อิสลามได้ขจัดความอธรรมต่างๆ เหล่านั้นออกจากสตรี และคืนความเป็นมนุษย์แก่เธอ โดยที่อัลลอฮฺตรัสได้ว่า

﴿يَتَأْتِيهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ﴾ [الحجرات: 13]

ความว่า “ไอ้มวลมนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง” (อัล-หุญรอต : 13)

ในโองการนี้ อัลลอฮฺได้บอกว่าเป็นความเท่าเทียมกับบุรุษเพศในความเป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับที่เธอมีความเท่าเทียมกันในการได้รับภาคผลบุญหรือบทลงโทษต่อการประพฤติปฏิบัติ

พระองค์ยังตรัสอีกว่า

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ

أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ [النحل: 97]

ความว่า “ผู้ใดปฏิบัติความดี ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม ในขณะที่เขาเป็นผู้ศรัทธา ดังนั้นเราจะให้เขามีชีวิตที่ดี และแน่นอน เราจะตอบแทนพวกเขาด้วยรางวัลที่ดียิ่งสำหรับภาคผลของการที่พวกเขาได้เคยปฏิบัติไว้” (อัน-นะห์ล : 97)

และอัลลอฮ์ยังตรัสอีกว่า

﴿لِيُعَذِّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ﴾ [الأحزاب : 73]

ความว่า “เพื่ออัลลอฮ์นั้นจะทรงลงโทษบรรดามุนาฟิกชายและหญิง และจะทรงลงโทษบรรดาผู้ตั้งภาคีชายและหญิง” (อัลอะหฺซาบ : 73)

และอัลลอฮ์ได้ห้ามเอาสตรีมาเป็นส่วนหนึ่งของมรดกในกรณีที่สามารถได้เสียชีวิตลง อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا يَجُلُ لَكُمْ أَنْ تَرِثُوا النِّسَاءَ كَرِهًا﴾ [النساء : 19]

ความว่า “ใ้บรรดาผู้ศรัทธาท้งหลาย ไม่เป็นการอนุมัติแก่พวกเจ้าในการที่จะเอาบรรดาสตรีมาเป็นมรดกด้วยการบังคับ” (อัน-นินสาอ์ : 19)

อิสลามได้ประกันความเป็นอิสรภาพของสตรี โดยกำหนดให้เธอมีสิทธิในมรดก โดยไม่ต้องตกเป็นมรดกเสียเองเจก เช่นในอดีต และได้กำหนดให้สตรีเป็นผู้มีสิทธิได้รับมรดกในทรัพย์สินของญาติผู้ใกล้ชิดของเธอด้วย พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ

وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿٧﴾ [النساء : 7]

ความว่า “สำหรับผู้ชายนั้นมีส่วนแบ่งจากสิ่งที่พ่อแม่และบรรดาญาติใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ และสำหรับผู้หญิงนั้นก็มีส่วนแบ่งจากสิ่งที่พ่อแม่และบรรดาญาติใกล้ชิดได้ทิ้งไว้ ซึ่งสิ่งนั้นจะมีจำนวนน้อยหรือมากก็ตาม เป็นส่วนแบ่งที่ถูกกำหนดอัตราส่วนไว้แล้ว” (อัน-นินสาฮ์ : 7)

และอัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ الْوَأُنثَىٰ فَإِن كُنَّ نِسَاءً فَوْقَ أَلْتَّنِينَ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِن كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ﴾ [النساء : 11]

“อัลลอฮฺได้ทรงสั่งเสียพวกเจ้าไว้เกี่ยวกับลูกๆ ของพวกเจ้าว่า สำหรับผู้ชายนั้นมีสิทธิได้รับเท่ากับส่วนแบ่งของผู้หญิงสองคน แต่หากลูกๆ เป็นผู้หญิงสองคนขึ้นไป พวกเธอก็จะได้รับสองในสามจากสิ่งที่เขาได้ทิ้งไว้ และถ้าลูกเป็นผู้หญิงคนเดียว เธอก็จะได้รับครึ่งหนึ่ง...” (อัน-นินสาฮ์ : 11)

รวมถึงอายะฮ์อื่นๆ ที่กล่าวถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้สตรีมีสิทธิได้รับมรดก ไม่ว่าจะเป็นมารดา ลูกผู้หญิง พี่สาว น้องสาวและภรรยา

ส่วนในด้านการเป็นสามีภรรยา นั้น อัลลอฮฺได้จำกัดให้ผู้ชายมีภรรยาไม่เกิน 4 คน (ในเวลาเดียวกัน) โดยมีเงื่อนไขให้ดำรง

ไว้ซึ่งความยุติธรรมที่มีความสามารถระหว่างบรรดามรรยา และ
ทรงกำหนดให้อยู่ร่วมกับพวกเธอด้วยดี ดังที่พระองค์ตรัสว่า

﴿وَعَايُرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ [النساء : ๑๙]

ความว่า “และพวกเจ้าจงอยู่ร่วมกับพวกเธอด้วยดี” (อัน-นินสาฮ์ :
19)

และพระองค์ได้ทรงกำหนดให้สินสอด (เสาะดาก) เป็นสิทธิ
ของผู้หญิง และได้สั่งใช้ให้มอบแก่เธออย่างครบถ้วนตามที่ได้ตกลง
กันไว้ ยกเว้นในกรณีที่จะจะสละสิทธิด้วยความยินดี ซึ่งพระองค์ได้
ตรัสไว้ว่า

﴿وَأْتُوا النِّسَاءَ صِدْقَتِهِنَّ نِحْلَةً فَإِنْ طِبَّنَ لَكُمْ عَنْ شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا
مَّرِيَّتًا﴾ [النساء : ๔]

ความว่า “และจงให้แก่บรรดาสตรีซึ่งสินสอดของพวกเธอด้วยความ
เต็มใจ แต่ถ้าเธอเห็นชอบที่จะให้สิ่งหนึ่งแก่พวกเจ้าจากสินสอดนั้น
แล้ว ก็จงบริโภคสิ่งนั้นโดยสะดวกและสำราญใจ” (อัน-นินสาฮ์ : 4)

อัลลอฮ์ได้บัญญัติให้ภรรยาเป็นผู้ดูแลบ้านของสามี เป็นผู้
อบรมขัดเกลาบรรดาลูกๆ ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลลอฮุอะลัยฮิ
วะสลัลัม กล่าวว่า

«وَالْمَرْأَةُ رَاعِيَةٌ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا وَمَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا»

"และสตรีนั้นเป็นผู้ดูแลภายในบ้านของสามี และเธอจะต้องถูกสอบสวนต่อผู้ที่อยู่ในการดูแลของเธอ" (บันทึกโดยอัล-บุคอรียะ 5200 มุสลิม 4701 อับู ดาวูด 2928 และอัต-ติรมิซียะ 1705)

และพระองค์ได้บัญญัติให้สามีจ่ายค่าเลี้ยงดู และค่าเสื้อผ้าอาภรณ์แก่ภรรยาด้วยดี เหมาะสมตามจารีตประเพณี

สาม เป้าหมายของศัตรูต่อสตรีมุสลิม

เป้าหมายของศัตรูและผู้ที่ไม่เห็นพ้องกับพวกเขา คือต้องการที่จะให้สตรีสลดเกียรติ ศักดิ์ศรี และภารกิจของเธอ

แท้จริงศัตรูของอิสลาม – ทว่า ที่จริงทุกวันนี้พวกเขาคือ ศัตรูกับความเป็นมนุษย์ด้วยซ้ำ ซึ่งประกอบด้วยบรรดาผู้ปฏิเสธ บรรดาผู้กลับกลอก และบรรดาผู้ที่หัวใจมีโรค- พวกเขามีความเคียดแค้นที่เห็นสตรีมุสลิมดำรงตนอยู่ในเกียรติและศักดิ์ศรี และได้รับการปกป้องให้ปลอดภัยในอิสลาม เพราะว่าพวกเขาต้องการใช้สตรีเป็นเครื่องมือในการทำลายอิสลาม และใช้พวกเธอเป็นกับดักเพื่อล่อลวงผู้ที่มีศรัทธาอ่อนและผู้ที่มีอารมณ์เปี่ยมเบน หลังจากปล่อยให้พวกเขาใช้อารมณ์ปรารถนาให้อิมหน้าสำราญจากตัวของพวกเธอแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا ۝﴾ [النساء : ๒๗]

ความว่า "และบรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำนั้น ต้องการที่จะให้พวกเจ้าหันเหจากแนวทางอันเที่ยงตรงให้มาก" (อัน-นิสาฮ์ : 27)

และมุสลิมบางคนที่มีหัวใจมีโรค เขาต้องการให้สตรีเป็นสินค้าแก่บรรดาผู้ที่จมปลักอยู่ในอารมณ์ใฝ่ต่ำ และในการล่อลวงของชัยฏอนมารร้าย เป็นสินค้าที่ถูกนำมาแสดงต่อหน้าสาธารณชน ซึ่งพวกเขาจะผลิตเพลินในความสวยงามจากเรือนร่างของเธอ หรือยังเลยเถิดไปสู่สิ่งที่เลวร้ายกว่านั้น

และด้วยเหตุดังกล่าว พวกเขาจึงยุยงให้สตรีออกจากบ้าน เพื่อให้ไปร่วมทำงานปะปนกับผู้ชาย เป็นพยาบาลคอยปรนนิบัติรับใช้พวกผู้ชายในโรงพยาบาล เป็นพนักงานบริการแขกบนเครื่องบิน เป็นนักศึกษาหรือเป็นอาจารย์ในชั้นเรียนที่มีการปะปนระหว่างชายและหญิง เป็นนักแสดง นักร้อง หรือเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ในองค์กรต่างๆ โดยอวดโฉม ยั่วยวนด้วยกับน้ำเสียงและรูปร่างหน้าตา

สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ได้เอารูปหญิงสาวที่ยั่วยวน แต่งตัวโป๊เปลือยมาขึ้นปกเพื่อเป็นสื่อสำหรับการโฆษณาสินค้า นักธุรกิจและพ่อค้าบางคน ได้ยึดเอาภาพเหล่านี้เพื่อมากระตุ้นสินค้าให้มียอดขายเพิ่มขึ้น โดยที่เอารูปภาพต่างๆ มาวางโฆษณาไว้บนสินค้า และผลิตภัณฑ์ของพวกเขา

และจากแนวทางที่ผิดพลาดเหล่านี้ ทำให้สตรีละทิ้งหน้าที่หลักภายในบ้านของเธอ ซึ่งเป็นเหตุให้สามีต้องไปเอาคนรับใช้ต่างศาสนาหรือต่างชาติมาเลี้ยงดูบุตร (หมายถึงตามที่ เป็นความ

นิยมของสังคมในประเทศอาหรับส่วนใหญ่ – บรรณานิการ) และมาจัดระเบียบดูแลบ้านของพวกเขาแทน เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความวุ่นวายเป็นอย่างมาก และทำให้เกิดความเลวร้ายหลายประการ

สี่ การทำงานนอกบ้านของผู้หญิง

อนุญาตให้ผู้หญิงทำงานนอกบ้านได้ หากปฏิบัติตามเงื่อนไขต่อไปนี้

1. เธอมีความจำเป็นต้องทำงานดังกล่าว หรือสังคมมีความจำเป็นต้องพึ่งเธอ เนื่องจากหาผู้ชายทำงานนั้นไม่ได้
2. งานนั้นจะต้องเป็นงานรอง หลังจากที่เธอได้ปฏิบัติงานหลักที่บ้านเรียบร้อยแล้ว
3. งานนั้นจะต้องอยู่ในแวดวงของสตรี เช่น การสอนผู้หญิง การรักษาหรือการปฐมพยาบาลผู้หญิงด้วยกัน โดยไม่ได้ปะปนกับผู้ชาย
4. และเช่นเดียวกัน ไม่มีข้อห้ามอันใดที่เธอจะออกไปศึกษาเล่าเรียน ทว่าเป็นความจำเป็นต่อสตรีที่จะต้องเรียนรู้เรื่องราวศาสนา และไม่มีข้อห้ามอันใดในการที่เธอจะไปสอนในเรื่องราวศาสนาซึ่งมีความจำเป็น โดยการเรียนการสอนนั้นต้องไม่ปะปนกับผู้ชาย และไม่เป็นไรที่เธอจะเข้าไปเรียนรู้ที่มีสยิดและสถานที่อื่นๆ โดยที่เธอแต่งกายมิดชิดและแยกจากผู้ชาย ดังเช่นกุลสตรีในยุคแรกของอิสลามได้ประพฤติเอาไว้ ซึ่งพวกเธอก็ทำงาน ร่ำเรียน และไปมัสญิดเช่นกัน

บทที่ 2

บัญญัติว่าด้วยการดูแลเรือนร่างของสตรี

หนึ่ง ดูแลตัวเองตามฟิฏเราะฮฺ

สตรีต้องดูแลตัวเองตามกมลสันดานที่เรียกว่า ฟิฏเราะฮฺ ที่เหมาะสมและเจาะจงเฉพาะกับเธอ อาทิเช่น การตัดและการดูแลเล็บ เพราะการตัดเล็บเป็นจริยวัตร (แบบอย่างสุนนะฮฺของท่านเราะฮฺสูล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสَّلَام) ตามมติเอกฉันท์ของบรรดาปวงปราชญ์ ดังที่มีปรากฏอยู่ในคำสอนของท่าน เพราะการตัดเล็บเป็นการทำความสะอาดและตกแต่งให้สวยงาม ถ้าปล่อยให้เล็บยาวจะทำให้เกิดความภาพลักษณ์ที่ไม่น่าดู เป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉาน ทำให้เกิดการระแวงของสิ่งสกปรก น้ำไม่สามารถเข้าไปได้อย่างทั่วถึง สตรีบางคนไว้เล็บยาวเพราะเลียนแบบต่างศาสนิกและไม่เข้าใจในแบบอย่างของท่านเราะฮฺสูล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสَّلَام

ยังมีสุนนะฮฺอื่นๆ ให้สตรีปฏิบัติด้วย เช่น การขจัดขนรักแร้ ขนในที่ลับ ตามที่มีปรากฏในหะดีษของท่านเราะฮฺสูล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสَّلَام ซึ่งถือว่าการดูแลตนเองให้สวยงามอีกด้วย และทางที่ดีควรขจัดขนดังกล่าวทุกๆ สัปดาห์ หรือไม่ก็อย่าปล่อยให้มันล่วงเลยไปมากกว่าสี่สิบวัน

สอง ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับเส้นผมและขน

ก. สตรีต้องไว้ผม และไม่อนุญาตให้โกนผม ยกเว้นกรณีที่มีความจำเป็น

ท่านซัยด์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-ซัยด์ มุฟตีแห่งราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย กล่าวว่าไม่อนุญาตให้โกนผมของผู้หญิง เพราะมีหะดีษจากอะลี ซึ่งบันทึกโดยอิมามอัน-นะสาอีย์ (5064) และจากอุษมาน ซึ่งบันทึกโดย อัล-บัซซาร และจากอิkrimะฮ์ ซึ่งบันทึกโดยอิบнуญะวีร พวกเขากล่าวว่า

نَهَى رَسُولُ اللَّهِ أَنْ تَخْلَقَ الْمَرْأَةُ رَأْسَهَا

ความว่า “ท่านเราะฮ์สูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ห้ามไม่ให้ผู้หญิงโกนศีรษะของเธอ”

การห้ามใดที่มีปรากฏจากหะดีษของท่านเราะฮ์สูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม นั้น ให้ถือว่าเป็นข้อวินิจฉัยสั่งห้ามและไม่อนุญาตให้ทำ ตราบใดที่ยังไม่มีหลักฐานอื่นมาหักล้าง

มุลลา อะลี กอรี ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัล-มิกอต ชัรห์ อัล-มิชกาต ว่า “คำว่า “ห้ามไม่ให้ผู้หญิงโกนศีรษะของเธอ” เนื่องจากเส้นผมสำหรับผู้หญิงนั้นเทียบได้เหมือนกับเคราสำหรับผู้ชายในด้านบุคลิกและความสวยงาม...” (มััจญ์มูฮฺ พะตาวา อัช-ซัยด์ มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-ซัยด์ : 2/49)

ส่วนการตัดผมออกให้สั้นสามารถกระทำได้หากมีความจำเป็น แต่ไม่ใช่เป็นการประดับตกแต่ง เช่น ไม่สามารถที่จะดูแลรักษาได้ หรือยาวมากจนสร้างความยากลำบาก ดังนั้นการจะตัด

ออกบางส่วนถือว่าไม่เป็นไร ดังที่ภรรยาบางคนของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ปฏิบัติหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิต เนื่องจากพวกเธอไม่มีความจำเป็นที่จะต้องประดับประดาโดยการ ไข่มุมยาวอีกต่อไป

แต่ถ้าหากเป้าหมายของการตัดผมสั้นเพื่อเป็นการ เลียนแบบผู้หญิงต่างศาสนา หรือบรรดาผู้หญิงฟาลิฮกบพร้อม ศีลธรรม หรือเพื่อเลียนแบบผู้ชาย ก็ย่อมเป็นสิ่งต้องห้าม (หะรออม) โดยไม่มีข้อสงสัยแต่ประการใด ด้วยเหตุผลของการห้ามไม่ให้ เลียนแบบต่างศาสนาโดยภาพรวม และห้ามไม่ให้ผู้หญิงเลียนแบบ ผู้ชาย และหากตั้งใจว่าทำเพื่อเป็นการประดับตกแต่ง ทัศนะเท่าที่ เห็นมีน้ำหนักกว่าก็คือไม่เป็นที่อนุญาต

ท่านชัยคัมุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎีย์ เราะอะหิมะฮ์ลุลลอลอฮุ ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า “แท้จริงการตัดผมสั้นจนกระทั่งถึง โคนผมนั้น เป็นประเพณีที่มีการปฏิบัติกันอย่างแพร่หลายของพวก ฝรั่งเศส ซึ่งค้านกับแบบอย่างของสตรีมุสลิมและสตรีชาวอาหรับยุค ก่อนอิสลาม การกระทำดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่เปียงเบน ซึ่งเป็นปัญหา ที่แพร่ระบาดในวงกว้างต่อศาสนา ภาพลักษณ์ จรรยา มารยาท และพฤติกรรมอื่นๆ”

หลังจากนั้นท่านได้ชี้แจงเกี่ยวกับหะดีษที่ว่า

وَكَانَ أَزْوَاجُ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْخُذْنَ مِنْ رُءُوسِهِنَّ حَتَّى تَكُونَ كَالْوُفْرَةِ.

ความว่า “บรรดาภรรยาของท่านเราะสุล คือลัลลลอฮุอะลัยยิวะสลัลัมได้ตัดผมของพวกเขาออกจนกระทั่งถึงบริเวณสองตี่งหู” (บันทึกโดยมุสลิม : 726)

พวกนางตัดผมให้สั้นหลังจากที่ท่านเราะสุล คือลัลลลอฮุอะลัยยิวะสลัลัม ได้เสียชีวิต เพราะพวกนางได้ตกแต่งและดูแลตัวเองในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และส่วนหนึ่งจากการตกแต่งที่มีเสน่ห์สวยงามที่สุดของพวกนางก็คือเส้นผมของพวกนาง

แต่หลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว พวกนางมีบทบาทญูดีเฉพาะซึ่งแตกต่างกับผู้หญิงทั่วไป นั่นคือพวกนางจะไม่สามารถแต่งงานได้อีกต่อไป พวกนางเปรียบเสมือนผู้หญิงที่มีอิตตะฮุซึ่งถูกกักไว้จนกระทั่งเสียชีวิต เนื่องจากพวกนางเป็นภรรยาของท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยยิวะสลัลัม ดังที่อัลลอฮุตรัสว่า

﴿وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُنكِحُوا أَرْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكَ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿๕๓﴾ [الأحزاب : ๕๓]

ความว่า “และไม่ใช่เป็นการบังควรแก่พวกเจ้าที่จะก่อความรำคาญแก่ศาสนทูตของอัลลอฮุ และพวกเจ้าจะต้องไม่แต่งงานกับบรรดาภรรยาของท่าน ภายหลังจากที่ท่านได้เสียชีวิตไปแล้วเป็นอันขาด แท้จริง เรื่องนี้สำหรับอัลลอฮุเป็นเรื่องที่ใหญ่หลวงนัก” (อัล-อะหฺซาบ : 53)

และการหมัดหวังที่จะแต่งงานอีก อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการผ่อนปรนให้งดจากการประดับประดาตกแต่งในบางเรื่องได้

ซึ่งไม่เป็นที่อนุญาตให้ทำหากเป็นเพราะเหตุอื่นๆ นอกจากสาเหตุ
ดังกล่าวเท่านั้น (อิฎวาล์ อัล-บะยาน : 5 / 598-601)

ดังนั้น จำเป็นที่สตรีผู้ศรัทธาจะต้องรักษา เอาใจใส่ดูแลผม
ของพวกเธอ และถักเปีย และไม่อนุญาตให้ม้วนทำทรงไว้บนศีรษะ
หรือมุ่มหนึ่งมุ่มใดของท้ายทอย

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮฺ ได้กล่าวในหนังสือของท่าน
ว่า “เสมือนกับพวกโศภณีบางคนที่ตั้งใจถักเปียผมของนางเป็น
ส่วนเดียว และปล่อยให้โซวีให้เห็นระหว่างบ่าทั้งสอง” (มััจญ์มูอะ
ตาวา : 22/14)

ท่านชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-ชัยค์ กล่าวไว้ว่า
“สำหรับสิ่งที่สตรีบางคนได้กระทำในยุคปัจจุบัน เช่น การแยกผม
บนศีรษะไว้ด้านหนึ่ง และรวบไว้ที่ท้ายทอยด้านหลัง หรือมัดเกลียว
ไว้ข้างบน เหมือนกับที่พวกผู้หญิงฝรั่งทำ ลักษณะเช่นนี้ถือว่าเป็น
สิ่งที่ไม่อนุญาตให้กระทำ เนื่องจากเป็นการเลียนแบบสตรีต่างศา
สนิก ”

เนื่องจากมีรายงานจากอับู สุร็อยเราะฮฺ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ
-ในหะดีษบทหนึ่งที่มีความยาว- กล่าวว่า ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุ
อะลยฮิวะสลัลม กล่าวว่

«صِنْفَانِ مِنَ أَهْلِ النَّارِ لَمْ أَرَهُمَا: قَوْمٌ مَعَهُمْ سَيَاطٌ كَأَذْنَابِ الْبَقَرِ يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ
وَنِسَاءٌ كَالسِّيَاطِ عَارِيَاتٌ مُّيَلَّاتٌ مَايَلَّاتٌ رُّءُوسُهُنَّ كَأَسْنِمَةِ الْبُخْتِ الْمَائِيَّةِ لَا
يَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يَجِدْنَ رِيحَهَا وَإِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ كَذَا وَكَذَا»

ความว่า “ชาวรกสองจำพวกที่ฉันยังไม่เคยเห็นพวกเขา พวกหนึ่งมีแค้นคล้ายกับหางวัวคอยเขี่ยนตี (ลงโทษ) มนุษย์ และอีกพวกหนึ่งคือสตรีที่สวมใส่เสื้อผ้าไม่มีมัดชิด เดินเอนไปเอนมา ศีรษะของพวกเขาเหมือนกับโหนดอูฐ พวกเธอจะไม่ได้เข้าสวนสวรรค์ และจะไม่ได้ดม (สัมผัส) กลิ่นไอของมัน ทั้งๆ ที่กลิ่นไอของมันจะดม (สัมผัส) ได้ในระยะทางเท่านั้นเท่านี้” (บันทึกโดยมุสลิม 5547)

นักปราชญ์บางท่านได้ขยายความคำว่า “เอนไปเอนมา” คือ พวกเธอได้หิวผมในลักษณะเอน ซึ่งเป็นการหิวของหญิงโสเภณี และการหิวลักษณะเช่นนี้เป็นกรกระทำของพวกผู้หญิงฝรั่ง และผู้หญิงมุสลิมที่ดำเนินตามแนวทางของพวกเขา (มัจญ์มูฮ์ ฟ้าดาวาของชัยคัมหมัด บิน อิบรอฮีม เล่มที่ 2/47 และอัล-อิกฎอ์ วะ อัด-ตบัยน ของหะหมัด อัด-ตุวัยญีรีย์ หน้าที่ 85)

ดังที่ห้ามไม่ให้สตรีโกนศีรษะหรือตัดผมออกโดยไม่มีเจตนาจำเป็นแล้ว ก็ยังมีบัญญัติห้ามไม่ให้เธอต่อผม หรือเอาผมอื่นมาเสริม ดังที่มีหลักฐานที่ปรากฏในตำราของอิมามอัล-บุคอรี (5934) และมุสลิม (5530)

«لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ الْوَاصِلَةَ وَالْمُسْتَوْصِلَةَ»

ความว่า “ท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ได้สาปแช่งผู้หญิงที่ต่อผมให้ผู้อื่น และผู้หญิงที่ขอให้ผู้อื่นต่อผมให้”

อันเนื่องจากการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการปลอมแปลง
นอกจากนี้การใช้ผมปลอมในปัจจุบันก็เข้าข่ายการต่อผมเช่นกัน

อัล-บุคอรีห์ มุสลิม และท่านอื่นๆ ได้รายงานว่า “เมื่อ
มุอากิยะฮฺ เราะอะฎียัลลอฮฺอันฮฺ ได้มายังนครมะดีนะฮฺ ท่านได้เอาผม
มากำหนึ่ง แล้วกล่าวตักเตือนว่า

مَا بَالُ نِسَائِكُمْ يَجْعَلْنَ فِي رُؤُوسِهِنَّ مِثْلَ هَذَا ، سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ ، يَقُولُ : «مَا مِنْ امْرَأَةٍ تَجْعَلُ فِي رَأْسِهَا شَعْرًا مِنْ شَعْرِ غَيْرِهَا إِلَّا كَانَ زُورًا»
ความว่า “บรรดาสตรีของพวกท่านเป็นอะไรกัน ถึงได้เอาของพวกนี้
มาใส่บนศีรษะของพวกนาง ฉันได้ยินท่านเราะสูล คือลัลลอฮฺอะ
ลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่่า “ไม่มีสตรีคนใดเอาผมของผู้อื่นมาต่อกับผม
ของนาง นอกจากนั้นถือว่่าเป็นการปลอมแปลง” (บันทึกโดยอัล-
บุคอรีห์ : 3468 , 5932 และมุสลิม : 5543)

และคำว่่า “ผมปลอม” คือ ผมเทียมที่ถูกผลิตขึ้นมา ซึ่ง
เหมือนกับผมจริง และการสวมใส่ผมนั้นถือว่่าเป็นการกระทำเชิง
หลอกลวง

ข. ไม่นอนุญาตให้สตรีมุสลิมกำจัดขนคิ้ว

ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน และไม่ว่่าด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม
จะด้วยการโกน หรือการตัด หรือการใช้เครื่องมือ หรือกการใช้น้ำยา
ขจัดทั้งหมดหรือบางส่วน เพราะนั้นเข้าข่ายการถอนที่ท่านนบี
คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام ได้ดุอาฮฺสาปแช่งผู้หญิงที่ถอนขนคิ้ว

และผู้หญิงที่ให้คนอื่นถอนขนคิ้วให้ (บันทึกโดยอัน-นะสาอีย : 5111) โดยเข้าใจว่าเป็นการเสริมสวย

และนี่คือการเปลี่ยนแปลงการสร้างสรรค์ของอัลลอฮ์ ซึ่ง ชัยฏอนมารร้ายได้สัญญาไว้ว่ามันจะสั่งให้มนุษย์กระทำการ ดังกล่าว ดังที่อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

﴿وَلَا مَرْتَهُمْ فَلْيَغَيِّرَنَّ خَلْقَ اللَّهِ﴾ [النساء : 119]

ความว่า “และแน่นอนอนยัง ข้า (ชัยฏอน) จะใช้พวกเขา แล้วแน่นอน พวกเขาก็จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงสร้าง” (อัน-นิสาอ์ : 119)

และในเศาะฮี้หฺอัล-บุคอรีห์ มีรายงานจากอิบну มัสอูด เราะวะฎียัลลอฮ์อันฮุ กล่าววว่า

«لَعَنَ اللَّهُ الْوَأَشِمَاتِ وَالْمُسْتَوْشِمَاتِ وَالنَّامِصَاتِ وَالْمُتَمَمِّصَاتِ وَالْمُتَفَلِّجَاتِ لِلْحُسْنِ الْمَغَيَّرَاتِ خَلَقَ اللَّهُ»

ความว่า “อัลลอฮ์ได้สาปแช่งผู้หญิงที่สัก ผู้หญิงที่ให้ผู้อื่นสักให้ ผู้หญิงที่ถอนขนคิ้ว ผู้หญิงที่ให้ผู้อื่นถอนขนคิ้วให้ ผู้หญิงที่ตกแต่ง ฟันเพื่อความสวยงาม ผู้ที่เปลี่ยนแปลงการสร้างของอัลลอฮ์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ : 5931 และมุสลิม : 5538)

หลังจากนั้นท่านยังได้กล่าวว่า

وَمَا لِي لَا أَلْعَنُ مَنْ لَعَنَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ فِي كِتَابِ اللَّهِ.

“ฉันจะไม่สาปแช่งผู้ที่ท่านเราะฮ์ลุล คืออลลัลดลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม เคยสาปแช่งไว้ได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มีนเป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติไว้ในอัลกุรอ่าน?” ท่านหมายถึงคำตรัสของอัลลลอฮฺที่ว่า

﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ [الحشر: 7]

ความว่า “และสิ่งใดที่เราะฮ์ลุลได้นำมายังพวกเจ้า ก็จงยึดเอาไว้ และสิ่งใดที่ท่านได้ห้ามพวกเจ้าไว้ ก็จงละเว้นเสีย” (อัล-หัชรู : 7)

อิบนู กะซีรุ ได้กล่าวไว้ในหนังสือตฟซีรของท่าน (2/359) ว่า “สตรีจำนวนมากในทุกวันนี้ได้รับการทดสอบด้วยโรคภัยเหล่านี้ ซึ่งเป็นบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง จนกระทั่งการขจัดขันธ์ได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นรายวัน และไม่อนุญาตให้ภรรยาเชื่อฟังสามีถ้าเขาสั่งให้กระทำในเรื่องดังกล่าว เพราะเขากำลังสั่งให้ทำสิ่งที่ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนหรือมละอูคียะฮ์นั่นเอง”

ค. ไม่อนุญาตให้สตรีมุสลิมผ่าแยกฟันโดยการถูด้วยตะไบเพื่อการเสริมสวย

แต่หากว่าในกรณีที่ฟันมีความผิดปกติ และมีความจำเป็นต้องขจัดสิ่งรบกวนให้หมดไป หรือเพื่อแก้ไขให้ดีขึ้น ก็ไม่เป็นไร เพราะเป็นการรักษาเยียวยา และขจัดความรำคาญให้หมดไป และต้องให้แพทย์หญิงผู้มีความรู้เฉพาะทางเป็นผู้รักษา

ง. ไม่อนุญาตให้สตรีสักบนร่างกาย หรือให้ผู้อื่นสักให้

การสัก คือ การใช้เข็มที่มีน้ำหมึกทึบแทงตามมือหรือไบหน้า เพราะท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สาปแช่งผู้หญิงที่เป็นช่างสักและผู้หญิงที่ให้คนอื่นสักให้ การกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นบาปใหญ่ เพราะท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สาปแช่งผู้ที่กระทำหรือผู้ที่ให้คนอื่นกระทำ และการสาปแช่งจะไม่เกิดขึ้น นอกจากในสิ่งที่เป็บบาปใหญ่เท่านั้น

จ. บทบัญญัติหรือข้อชี้ขาดเกี่ยวกับการข้อมสืด้วยไบเทียน การข้อมผม และการใช้เครื่องประดับที่เป็นทองคำ

1. การข้อมด้วยไบเทียน

อิมามอัน-นะวะวียี กล่าวไว้ในหนังสือ อัล-มััจญ์มูอฺ (เล่ม 1 หน้า 324) “การข้อมมือและเท้าด้วยไบเทียนสำหรับผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้กระทำอันเนื่องมาจากมีหะดีษต่างๆ ดังเป็นที่รับรู้กัน...” ดังรายงานจากอบู ดาวูด (4164) และอัน-นะสาอียฺ (5095) ว่า “แท้จริงมีผู้หญิงคนหนึ่งได้ถามท่านหญิงอาอิชะฮฺ ถึงการข้อมเล็บด้วยไบเทียน เธอตอบว่า “ไม่มีปัญหาอะไรที่ว่าฉันไม่ชอบมัน เพราะท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่รักของฉันก็รังเกียจกลิ่นของมัน”

และมีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺว่า เล่าว่า “มีผู้หญิงคนหนึ่งได้ยื่นมือมาจากหลังม่านเพื่อส่งหนังสือให้แก่ท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม แล้วท่านก็ไม่รับ และกล่าวว่า “ฉันไม่ทราบว่าเป็นมือของผู้ชายหรือมือของผู้หญิง?”

เธอกล่าวว่า “เป็นมือของผู้หญิง” แล้วท่านก็กล่าวว่า “หากเธอเป็นผู้หญิง แน่นอนเธอย่อมย้อมเล็บของเธอด้วยใบเทียน” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 4166 และอัน-นะสาอียี : 5089) แต่การย้อมเล็บจะต้องไม่ใช่วัตถุหรือสารที่ติดแข็งจนไม่สามารถทำความสะอาดได้

2. การย้อมผมของสตรี

หากกรณีเป็นผมหงอก สามารถย้อมได้ทุกสีที่ไม่ใช่สีดำ เนื่องจากท่านเราะซูล คือลลัลลอลฮุอะลัยฮิวะสลัลม มีคำสั่งห้ามมิให้ใช้สีดำในการย้อม

อัน-นะวะวียี ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (ริยาฎ อัล-ศอลิฮีน : 626) บทว่าด้วยเรื่องการห้ามผู้ชายและผู้หญิงไม่ให้ย้อมผมด้วยสีดำ และได้กล่าวไว้ในหนังสือมััจญ์มูอ (1/324) ว่า “ไม่มีความแตกต่างระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในการห้ามมิให้ย้อมด้วยสีดำ และนี่คือทัศนะของมัซฮับเรา..”

ส่วนการย้อมผมสีดำของสตรีเพื่อให้เปลี่ยนเป็นสีอื่นนั้น ฉัน(ผู้เขียน)มีความเห็นว่า กรณีนี้ไม่เป็นที่อนุญาต เพราะไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องกระทำอย่างนั้น เพราะสีดำของผม นั้นเป็นความสวยงามอยู่แล้ว ไม่ถือว่าเป็นสิ่งผิดปกติจนต้องไปเปลี่ยนแปลงมัน และการกระทำเช่นนั้นเป็นการเลียนแบบผู้หญิงต่างศาสนิก

3. อนุญาตให้สตรีใช้เครื่องประดับที่ทำจากทองคำ และเงินตามประเพณีที่ปฏิบัติกัน

และเป็นมติเอกฉันท์ของปวงประชาญ์ แต่ไม่อนุญาตให้เธอนำเอาเครื่องประดับออกมาเผยให้เห็นแก่ผู้ชายที่สามารถแต่งงานกันได้ จำเป็นที่จะต้องปกปิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาออกจากบ้านและอยู่ในที่ที่อาจจะทำให้บุรุษหันมามองเธอ เพราะนั้นเป็นการยั่วยวน แท้จริงแล้วเธอถูกห้ามไม่ให้ผู้ชายได้ยินเสียงของกำไลหรือเครื่องประดับที่เธอใส่อยู่ที่เท้า ซึ่งมันอยู่ใต้เสื้อผ้า แล้วนับประสาอะไรกับการเปิดเผยเครื่องประดับที่อยู่นอกเสื้อผ้าอีกเล่า

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ﴾ [النور: 31]

ความว่า “และพวกเธออย่าได้กระแทกเท้าของพวกเธอ เพื่อให้รู้ถึงเครื่องประดับที่พวกเธอปกปิดไว้” (อัน-นุร : 31)

บทที่ 3

บัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด

หนึ่ง เลือดประจำเดือน (หัยฎ์)

1. คำนิยามของเลือดประจำเดือน (หัยฎ์)

ตามหลักภาษา หมายถึง การไหล

ตามหลักบทบัญญัติ หมายถึง เลือดที่ออกมาจากมดลูกของผู้หญิง ตามวันเวลาซึ่งเป็นที่รับรู้กัน ไม่ได้เกิดมาจากสาเหตุการเป็นโรค หรือประสบอุบัติเหตุ แต่เป็นสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดให้แก่บรรดาสตรีเพศ เพื่อไว้หล่อเลี้ยงทารกขณะที่อยู่ในครรภ์ แล้วจะเปลี่ยนเป็นนมเมื่อคลอดบุตร ดังนั้น เมื่อสตรีไม่ได้ตั้งครรภ์หรือไม่ได้ให้นมแก่บุตร เลือดนี้จะยังคงอยู่โดยไม่มีสิ่งใดมาเปลี่ยนแปลงซึ่งมันจะไหลออกมาในช่วงวันเวลาที่รับรู้ และรู้จักกันในนามประจำเดือนหรือรอบเดือน

2. อายุของผู้มีประจำเดือน

สตรีที่มีประจำเดือนโดยทั่วไปอายุน้อยสุดคือ 9 ปี จนไปถึง
อายุ 50 ปี

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿ وَالَّتِي يَبْسُنُ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ ﴾ [الطلاق : ๔]

ความว่า “ส่วนบรรดาผู้หญิงในหมู่ภรรยาของพวกเขาเจ้าที่หมดหวังใน
การมีประจำเดือน หากพวกเจ้ายังสงสัย(ในเรื่องฮิดดะฮฺ) ดังนั้น ฟัง
รู้เถิดว่าฮิดดะฮฺของพวกนางคือสามเดือน และบรรดาผู้หญิงที่ไม่มี
ประจำเดือนก็นับฮิดดะฮฺแบบนี้เช่นเดียวกัน” (อัล-ฏฺฮฺลาจ : 4)

สตรีที่หมดหวังในการมีประจำเดือน หมายถึง ผู้หญิงที่มี
อายุประมาณ 50 ปี และผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน หมายถึง ผู้หญิงที่
อายุยังไม่ถึง 9 ปี

3. บทบัญญัติ และข้อชี้ขาดเกี่ยวกับผู้ที่มีเลือด ประจำเดือน

3.1 ไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์ทางอวัยวะเพศกับภรรยาที่
มีประจำเดือน เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَدَىٰ فَأَعْتَرِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا
تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرَنَّ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴾ [البقرة: ๒๒๒]

ความว่า “และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน จงกล่าวเถิด ว่ามันเป็นสิ่งโสโครก ดังนั้น พวกเจ้าจงงดจากการมีเพศสัมพันธ์กับ ภรรยาในขณะที่มีประจำเดือน และอย่าได้มีเพศสัมพันธ์กับพวก เธอจนกว่าพวกเธอจะสะอาดเสียก่อน ครั้นเมื่อพวกเธอได้ทำความสะอาดชำระร่างกายแล้ว ก็จงเข้าหาพวกเธอตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงใช้ พวกเจ้า แท้จริง อัลลอฮ์ทรงรักบรรดาผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว และทรง รักบรรดาผู้ที่ทำความสะอาดทั้งหลาย” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮ์ : 222)

และข้อห้ามนี้จะดำเนินไปจนกระทั่งเลือดประจำเดือนหยุด ไหล และเธออาบน้ำชำระร่างกายตามบทบัญญัติ เนื่องจาก พระองค์อัลลอฮ์ตรัสไว้ว่า

﴿وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَإِذَا تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ﴾

[البقرة: 222]

ความหมาย “และอย่าได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอจนกว่าพวกเธอ จะสะอาดเสียก่อน ครั้นเมื่อพวกเธอได้ทำความสะอาดชำระ ร่างกายแล้ว ก็จงเข้าหาพวกเธอตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงใช้พวกเจ้า” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮ์ : 222)

และอนุญาตแก่สามีที่จะหาความสุขกับภรรยาที่มี ประจำเดือนได้ แต่ต้องไม่ถึงขั้นการร่วมสังวาสทางอวัยวะเพศ เนื่องจากท่านเราะฮะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวว่า

«اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا النِّكَاحَ»

ความว่า “ท่านทั้งหลายจงทำทุกอย่างได้ ยกเว้นการร่วมประเวณี”
(บันทึกโดยมุสลิม : 692)

3.2 ผู้หญิงที่มีประจำเดือน ไม่ต้องถือศีลอดและไม่ต้อง
ละหมาด และหากปฏิบัติก็ถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม และใช้ไม่ได้ ดัง
หลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«أَلَيْسَ إِذَا حَاصَّتْ لَمْ تَصَلِّ وَلَمْ تَصُمْ»

ความว่า “เมื่อสตรีมีประจำเดือน เธอไม่ละหมาดและไม่ถือศีลอด
มิใช่หรือ?” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 304 และมุสลิม : 759)

จากนั้น เมื่อสะอาดจากประจำเดือนแล้ว เธอจะต้องถือศีล
อดชดใช้ ส่วนละหมาด ไม่ต้องชดใช้ ดังที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

«كُنَّا نَحِيضُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - فَكُنَّا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّوْمِ
وَلَا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّلَاةِ»

ความว่า “พวกเรามีประจำเดือนในสมัยของท่านเราะซูล ศ็อลลัลลอ
ฮุ อะลัยฮิวะสัลลัม เราถูกสั่งให้ถือศีลอดชดใช้ และไม่ถูกสั่งให้
ละหมาดชดใช้” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 321 และมุสลิม : 761)

ส่วนความแตกต่างระหว่างการละหมาดและการถือศีลอด
นั้น - อัลลอฮ์รู้ดีเยี่ยม - เพราะการละหมาดทำซ้ำวันละหลายครั้ง จึง
ไม่ต้องชดใช้ เพราะเกิดความลำบาก ซึ่งต่างกับการถือศีลอด

3.3 ห้ามไม่ให้สตรีที่มีประจำเดือนสัมผัสอัลกุรอานโดยที่ไม่มีสิ่งกั้น เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ﴾ [الواقعة: ๗๙]

ความว่า “และจะไม่สัมผัสอัลกุรอาน นอกจากบรรดาผู้ที่สะอาดเท่านั้น” (อัล-วาเกอฮะฮ์ : 79)

และดังที่มีศาสน์จากท่านเราะฮ์มะฮ์ ลูล ค็อลลัลลอฮ์อะลยฮิ วะสลัลม ได้เขียนไปหาอัมร์ บิน หัซม ว่า

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ»

“อย่าได้สัมผัสอัลกุรอาน นอกจากผู้ที่สะอาดเท่านั้น” (บันทึกโดยมาลิก : 468 , อัน-นะสาอีย์ และท่านอื่นๆ)

ซึ่งเปรียบเสมือนหะดีษมุตะวาติร (บันทึกและรายงานโดยมหาชน) เนื่องจากผู้คนจำนวนมากได้ยอมรับ

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ดัยมียะฮ์ กล่าวไว้ว่า “ทัศนะของบรรดาอิมามทั้งสี่เห็นพ้องกันว่า ไม่อนุญาตให้สัมผัสอัลกุรอานนอกจากผู้ที่สะอาดบริสุทธิ์เท่านั้น”

ส่วนการอ่านอัลกุรอานของสตรีที่มีประจำเดือนโดยที่ไม่ได้สัมผัสนั้น เป็นประเด็นที่บรรดานักวิชาการมีทัศนะที่แตกต่างกัน และทางที่ดี คือ เธอไม่ควรอ่านอัลกุรอานขณะที่มีประจำเดือน

นอกจากในกรณีที่มีความจำเป็นเท่านั้น เช่น เกรงว่าจะลืมนั่นที่เคยท่องจำไปแล้ว (อัลลอฮ์เป็นผู้ที่รู้ดียิ่ง)

3.3 ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนเดินเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ (ญะมาฮ์) ดังที่ท่านเราะฮะฮ์ฮ์ คืออัลลอฮ์จะลบล้างความผิดได้แก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฮิมาฮ์ อัลลอฮ์จะลบล้างความผิดของท่านว่ามีประจำเดือนว่า

«أَفْعَلِي كَمَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي»

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์คนอื่น ๆ เพียงแต่เธอจะต้องไม่ญะมาฮ์จนกว่าเธอจะสะอาด” (บันทึกโดย อัล-บุคอรีฮ์ : 305 และมุสลิม : 2911)

3.4 ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนพำนักในมัสยิด ดังที่ท่านเราะฮะฮ์ฮ์ คืออัลลอฮ์จะลบล้างความผิดได้ว่า

«إِنِّي لَا أُحِلُّ الْمَسْجِدَ لِحَائِضٍ وَلَا لِحُجُبٍ»

ความว่า “แท้จริง ฉันไม่อนุญาตให้ผู้ที่มีประจำเดือนและผู้ที่มีญะนาบ (มีมูลเหตุที่ต้องอาบน้ำชำระร่างกาย) พำนักในมัสยิด” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 232)

และท่านยังกล่าวอีกว่า

«إِنَّ الْمَسْجِدَ لَا يَحِلُّ لِحَائِضٍ وَلَا لِحُجُبٍ»

ความว่า “แท้จริงมัศยิดนั้นไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับผู้ที่มีประจำเดือนและผู้ที่มีญุนบ” (บันทึกโดยอิบนุ มาญะฮฺ : 645)

และอนุญาตให้ผู้ที่มีการประจำเดือนเดินผ่านมัศยิดได้โดยไม่ได้หยุดพำนัก อันเนื่องมาจากมีหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะเบียลลอฮฺอุมมุลฮาน่า กล่าวว่า ท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิ วะสลัลัม กล่าวว่า

«نَاوِلِيْنِي الْخُمْرَةَ مِنَ الْمَسْجِدِ»، فَقُلْتُ: إِيَّيْ حَائِضٌ. قَالَ: «إِنَّ حَيْضَتَكَ لَيْسَتْ بِبَيْدِكَ»
ความว่า “เธอจงเอาผ้าปูละหมาดจากมัศยิดมาให้ฉัน” แล้วฉันก็ตอบว่า ฉันมีประจำเดือน ท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิ วะสลัลัม เคยกล่าวว่า “แท้จริงประจำเดือนของเธอไม่ได้ได้อยู่ที่มือของเธอสักหน่อย” (บันทึกโดยมุสลิม : 678 , อับู ดาวูด : 261 , อันนะสาอีฮฺ : 328 , อิบนุ มาญะฮฺ : 632 และอัต-ติรมิซียฺ : 134) (เจ้าของหนังสือมนตะกอ อัล-อัคบาร์ มัจญ์ดุคุดดีน กล่าวว่า บันทึกโดยนักบันทึกทั้งเจ็ดยกเว้นอัล-บุคอรีฮฺ : 1/140)

และอนุญาตแก่ผู้ที่มีประจำเดือน สามารถอ่านถ้อยคำรำลึกต่างๆ ที่ถูกบัญญัติไว้ได้ เช่น การกล่าวคำว่า *ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ อัลลอฮฺอักบัร* *สุบหานัลลอฮฺ* ตลอดจนคำวิงวอนต่างๆ และสามารถอ่านถ้อยคำรำลึกในยามเช้า ยามเย็น ขณะเข้านอน และตื่นนอน” และอนุญาตให้อ่านตำราทางวิชาการ เช่น ตัฟซีรฺ หะดีษ และฟิกฮฺ

เกิร์ตความรู้ ข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติของการตกขาว
และน้ำคาวปลา (ศุฟเราะฮฺ และ กุดเราะฮฺ)

ศุฟเราะฮฺ คือ สิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับน้ำหนองมีสี
ค่อนข้างเหลือง

กุดเราะฮฺ คือ สิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับสีของน้ำขุ่นสกปรก
ดังนั้น เมื่อมีสิ่งใดจากทั้งสองนี้ออกมาจากผู้หญิง ในช่วง
เวลาของประจำเดือน ก็ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน ใช้บทบัญญัติ
และข้อชี้ขาดเดียวกับการมีประจำเดือน

และหากออกมาในเวลาที่ไม่มีประจำเดือน ก็ไม่นับว่าทั้ง
สองอย่างนั้นเป็นประจำเดือน และถือว่าตัวของเธอสะอาดอยู่ ดังที่
มีหลักฐานจากอุมมุ อะฎีเยฮฺ กล่าวว่

«كُنَّا لَا نَعُدُّ الْكُدْرَةَ وَالصُّفْرَةَ بَعْدَ الظُّهْرِ شَيْئًا»

ความว่า “เราไม่ถือว่าศุฟเราะฮฺและกุดเราะฮฺหลังจากที่สะอาดแล้ว
(เลือดหยุดแล้ว) ว่าเป็นประจำเดือนแต่อย่างใด” (บันทึกโดยอบู
ดาวูด : 307)

ในบันทึกของอัล-บุคอรียฺไม่มีคำว่า “หลังจากที่สะอาด
แล้ว”

และคำพูดของอุมมุอะฎีเยฮฺนั้น มีสถานะเดียวกับคำพูด
ของท่านเราะฮฺลุส คีอิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม -ตามทัศนะของ

นักวิชาการหะดีษ- เพราะท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิอะลัลลัม ได้ให้การรับรองหรือยอมรับแล้ว

และสิ่งที่สามารถเข้าใจได้จากหะดีษนี้ก็คือ ศุฟเราะฮ์และ กุดเราะฮ์ที่ออกมาในช่วงประจำเดือนก็เป็นประจำเดือน ซึ่งใช้ บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับประจำเดือน

เกร็ดความรู้เพิ่มเติม

คำถาม รู้ได้อย่างไรว่าประจำเดือนหมดแล้ว?

คำตอบ รู้ได้โดยการหยุดไหลของเลือด ซึ่งจะมี เครื่องหมายใดจากสองเครื่องหมายนี้

หนึ่ง มีน้ำสีขาวออกมา (ก็อศเศาะฮ์ บัยฎอห์) ซึ่งมันจะ ออกมาหลังจากประจำเดือน คล้ายกับน้ำของปูนพลาสติกเตอร์ และ บางทีก็อาจจะเป็นสีอื่น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสภาพของผู้หญิงแต่ละคน

สอง อวัยวะเพศแห้ง พิสูจน์ได้โดยการใช้น้ำหรือสำลีสอด เข้าไปในอวัยวะเพศ จากนั้นดึงออกมา แล้วพบว่ามันอยู่ในสภาพที่ แห้ง ไม่มีสิ่งใดติดมาเลย ไม่ว่าจะเป็นเลือด ศุฟเราะฮ์ หรือกุดเราะฮ์

4. สิ่งที่ต้องปฏิบัติหลังจากหมดประจำเดือน

สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติหลังจากที่ประจำเดือนหมด คือการอาบน้ำชำระให้ทั่วทุกส่วนของร่างกาย โดยตั้งเจตนาทำความสะอาด เพราะท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

﴿فَإِذَا أَقْبَلَتْ حَيْضَتُكَ فَدَعِي الصَّلَاةَ وَإِذَا أَدْبَرَتْ فَأَغْتَسِلِي وَصَلِّي﴾

ความว่ “เมื่อมีประจำเดือนเธอจงหยุดละหมาด และเมื่อประจำเดือนหมด เธอก็จงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจงละหมาด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 331)

วิธีการอาบน้ำ

- ให้ตั้งเจตนา(เนียต) ยกหะดัษ หรือทำความสะอาด เพื่อการละหมาดและอื่น ๆ
- จากนั้นให้กล่าวคำว่ "บิสมิลลาฮุ"
- รดน้ำให้ทั่วทั้งร่างกาย และให้น้ำเข้าถึงโคนผม
- ในกรณีที่เป็นผมเปีย ไม่จำเป็นต้องคลายออก เพียงแต่ให้น้ำทั่วถึง
- หากใช้น้ำใบพุทรา สบู่หรือแชมพูทำความสะอาดพร้อม กับน้ำได้ก็จะเป็นการดี
- และควรใช้สบู่เครื่องหอมมาสอดไว้ในช่วงคลอด หลังจากการอาบน้ำ เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام เคยสั่งใช้ให้ฮัสม่าทำเช่นนั้น (บันทึกโดยมุสลิม)

ข้อควรระวัง!!

- หากเลือดประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดบุตรหมดก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน จำเป็นที่จะต้องละหมาดซุฮ์รและอัศร์(ละหมาดรวม)ของวันนั้นด้วย

- หากเลือดหมดก่อนแสงอรุณขึ้น ก็จำเป็นที่จะต้องละหมาดมัฆริบและอิซาฮ์ของคืนนั้น เพราะเวลาของละหมาดที่สอง (อัศร์ หรือ อิซาฮ์) คือเวลาของละหมาดที่หนึ่ง (ซุฮ์ร และ มัฆริบ) ด้วย ในกรณีที่มีอุปสรรคที่ได้รับการผ่อนปรน

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮฺ ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า “เพราะเหตุนี้ปราชญ์ส่วนมาก -เช่น มาลิก อัช-ชาฟิอีฮ์ อะหฺมัด- มีความเห็นว่าเมื่อประจำเดือนหมดในช่วงสุดท้ายของกลางวัน เธอจะต้องละหมาดทั้งซุฮ์รและอัศร์ และเมื่อเลือดหมดในช่วงสุดท้ายของกลางคืน เธอก็จะต้องละหมาดทั้งมัฆริบและอิซาฮ์ ดังที่มีรายงานจากอับดุลเราะหฺมาน บิน เอาฟู , อับนุ สุร็อยเราะฮฺ และ อิบน์ อับบาส เพราะช่วงเวลาดังกล่าวนั้น เป็นเวลาร่วมกันของละหมาดทั้งสองในกรณีที่มีอุปสรรค

ดังนั้น เมื่อเลือดหมดในช่วงสุดท้ายของกลางวัน เวลาของละหมาดซุฮ์รก็ยังไม่เหลืออยู่ เธอจะต้องละหมาดซุฮ์รด้วยก่อนที่จะละหมาดอัศร์ และหากเลือดหยุดในช่วงสุดท้ายของกลางคืน เวลาของละหมาดมัฆริบก็ยังไม่เหลืออยู่ในยามที่มีอุปสรรค ดังนั้น เธอจะต้องละหมาดมัฆริบด้วยก่อนที่จะละหมาดอิซาฮ์” (อัล-พะตาวา : 22/434)

ส่วนในกรณี que เมื่อเข้าเวลาละหมาดแล้ว แต่เธอยังไม่ได้ละหมาด หลังจากนั้น เธอมีประจำเดือนหรือมีเลือดหลังคลอดบุตร ตามที่คนๆ นี้มีน้ำหนักมากกว่า คือไม่จำเป็นต้องละหมาดชดเชย

ชัยคุดอฮิสลาม อิบน์ อุัยมียะฮ์ ได้กล่าวในหนังสือมััจญ์มูออัล-พะตาวา (23/335) ในประเด็นนี้ว่า “สิ่งที่ปรากฏชัดเจนที่สุดในเรื่องหลักฐาน คือ ทัศนะของอบู หะนีพะฮ์ และมาลิก ที่เห็นว่าเธอไม่จำเป็นต้องชดเชย เพราะการชดเชยนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นก็ต่อเมื่อมีคำสั่งให้ และตรงจุดนี้ไม่มีคำสั่งใดๆ ให้ละหมาดชดเชย และเพราะการล่าช้าของเธอได้รับการอนุโลม ดังนั้น เธอจึงไม่ใช่ผู้ที่ละเลยส่วนผู้ที่นอนหลับหรือผู้ลืม -แม้เขาไม่ใช่ผู้ที่ละเลย- แท้จริงละหมาดของเขาไม่ใช่การชดเชย แต่นั่นคือเวลาละหมาดของเขา เมื่อตื่นขึ้นมาหรือเมื่อนึกได้ก็ต้องละหมาดทันที”

สอง เลือดเสีย (อิสติฮาฎะฮ์)

1. บทบัญญัติหรือข้อชี้ขาดเกี่ยวกับเลือดเสีย

เลือดเสีย คือ เลือดที่ไหลออกมาโดยไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน ในลักษณะที่ออกบ่อยๆ จากเส้นเลือดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “อัล-อาซิด” (เป็นการเปรียบเทียบของท่านเราะซูล คือลัลลุลอฮูอะลยัยฮิ วะสัลลัม แปลว่า ก่อกรวมหรือดำหนิ) และเลือดประเภทนี้มีความคลุมเครือ อันเนื่องจากมีความคล้ายคลึงกับเลือดประจำเดือน

ดังนั้น เมื่อเลือดไหลออกมาตลอดเวลาหรือเกินเวลาปกติ แล้ว จะถือว่าเลือดไหนเป็นเลือดประจำเดือนและเลือดไหนเป็นเลือดเสีย ซึ่งถ้ามีเลือดนี้ต้องไม่ตเว้นจากการถือศีลอดและต้องละหมาดตามปกติด้วย เพราะผู้ที่มีเลือดเสียนั้นมีหุ้กมเหมือนกับผู้หญิงที่สะอาดจากรอบเดือน

ดังนั้น ผู้ที่มีเลือดเสีย จะมี 3 ลักษณะด้วยกัน

ลักษณะที่หนึ่ง สตรีที่มีประจำเดือนสม่ำเสมอก่อนที่จะมีเลือดเสีย เช่น ประจำเดือนมา 5 วัน หรือ 8 วัน เป็นต้น ไม่ว่าจะมาตอนต้นเดือนหรือกลางเดือน และเธอก็รู้ดีถึงจำนวนวันเวลาของประจำเดือนปกติที่มาเป็นประจำ เธอจะงดละหมาดและละเว้นการถือศีลอดตามจำนวนวันและเวลาที่ประจำเดือนเคยมาเป็นปกติ เพราะถือว่าวันเวลาดังกล่าวคือประจำเดือนของเธอ หลังจากนั้นเธอก็จะต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกาย แล้วละหมาด ส่วนเลือดที่ยังเหลืออยู่นั้นถือว่าเป็นเลือดเสีย เนื่องจากท่านเราะฮ์ลุส ค็อลลัลลอสุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวกับอุมมุ หะบีบะฮฺ เราะฮ์ฎียัลลอฮุอันฮะว่า

«مَكْنِي قَدْرًا كَأَنَّكَ تَحْبِسُكَ حَيْضَتُكَ ثُمَّ اغْتَسِلِي وَصَلِّي»

ความว่า “จงงดละหมาดตามระยะเวลาที่เธอมีประจำเดือน จากนั้นจงอาบน้ำชำระล้างร่างกายและจงละหมาด” (บันทึกโดยมุสลิม : 757)

และท่านยังได้กล่าวแก่ฟาติมะฮฺ บินตุ อบี หุบัยฮฺ เราะฮ์ฎียัลลอฮุอันฮะ ว่า

«إِنَّمَا ذَلِكَ عَرُقٌ وَنَيْسٌ مَحِيضٌ ، فَإِذَا أَقْبَلَتْ حَيْضَتِكَ فَدَعِيَ الصَّلَاةَ»

ความว่า “แท้จริงแล้ว อิสติหาฎาะฮ์นั้นเป็นเลือดจากเส้นเลือดเส้นหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่เลือดประจำเดือนแต่ประการใด ดังนั้น (ยังไม่ต้องงดละหมาดถ้ามีเลือดนี้) จนเมื่อประจำเดือนมา เธอจึงงดการละหมาดได้” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 228 และมุสลิม : 751)

ลักษณะที่สอง สตรีที่มีประจำเดือนไม่แน่นอน แต่เลือดของเธอสามารถแยกแยะได้ว่าเป็นประจำเดือนหรือเลือดเสีย โดยเลือดประจำเดือนจะมีลักษณะเป็นสีดำ เหนียว หรือมีกลิ่น ส่วนเลือดอีกชนิดเป็นสีแดง ไม่เหนียว และไม่มียกกลิ่น ในสภาพเช่นนี้ให้ถือว่าเลือดที่มีลักษณะเป็นประจำเดือน ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน เธอก็จะต้องงดการละหมาดและถือศีลอด ส่วนเลือดที่ไม่มีลักษณะของเลือดประจำเดือน ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดเสีย เธอจะต้องชำระร่างกาย หลังจากหมดเลือดที่มีลักษณะของประจำเดือน จะต้องละหมาดและถือศีลอด เพราะถือว่าเธอสะอาด ดังที่ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ฟาติมะฮ์ บินตุ อบี หุบัยษ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ว่า

«إِذَا كَانَ الْحَيْضُ فَإِنَّهُ دَمٌ أَسْوَدٌ يُعْرَفُ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ ، فَإِذَا كَانَ الْآخَرَ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي»

ความว่า “เลือดประจำเดือนนั้นมีสีดำเป็นที่รับรู้กัน ดังนั้น เธอจงงดการละหมาด หากว่ามันไม่ใช่สีดำ (ไม่ใช่ประจำเดือน) เธอก็จงเอาน้ำชำระและละหมาดตามปกติ” (บันทึกโดยอับู ดาวูด : 286,

อัน-นะสาอีย้ : 215, อิบนู หีบบาน : 1348 และอัล-หากิม : 620
เห็นว่าเป็นหะดีษเศาะฮี้หฺ)

ในหะดีษบทนี้เป็นหลักฐานว่า แท้จริงผู้ที่มิได้เสียเลือดจะต้องพิจารณาลักษณะของเลือด แล้วแยกแยะระหว่างเลือดเสียกับประจำเดือน และเลือดอื่นๆ

ลักษณะที่สาม สตรีที่มีประจำเดือนไม่แน่นอน และไม่
สามารถแยกแยะระหว่างเลือดประจำเดือนกับเลือดอื่นๆ ได้ ใน
กรณีนี้ก็ให้เธอดละหมาดและศีลอด ตามเวลามากสุดของ
ประจำเดือนปกติ คือ 6 หรือ 7 วัน เพราะจำนวน 6 หรือ 7 วันนั้น
นับว่ามากที่สุดแล้วสำหรับเลือดประจำเดือนของผู้หญิงส่วนใหญ่
ดังที่ท่านเราะฮูล คือลัลลิลอฮูอะลยฮิวะลล์ลัม ได้กล่าวแก่หัมมะฮฺ
บินตุ ญะหีนิน ว่า

«إِنَّمَا هِيَ رُكُضَةٌ مِنْ رُكُضَاتِ الشَّيْطَانِ فَتَحِيضُ سِتَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ أَيَّامٍ ثُمَّ اغْتَسَلِي
فَإِذَا اسْتَنْقَأَتْ فَصَلِّي ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً أَوْ أَرْبَعًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي
وَصَلِّي فَإِنَّ ذَلِكَ يُجْزِيكَ وَكَذَلِكَ فَافْعَلِي كَمَا تَحِيضُ النِّسَاءُ»

“แท้จริง สิ่งนั้นเป็นการรบกวนของชัยฏอนมารร้าย จงนับ
ประจำเดือน 6 หรือ 7 วัน จากนั้นจงอาบน้ำชำระร่างกาย ครั้นเมื่อ
สะอาดแล้ว ก็จงละหมาด 24 หรือ 23 วัน จงถือศีลอดและจง
ละหมาด แท้จริงนั่นถือว่าใช้ได้แล้วสำหรับเธอ และจงปฏิบัติ
เหมือนกับบรรดาผู้ที่มีประจำเดือนทั่วไป” (บันทึกโดยอะหฺมัด :

27463 , อนุ ดาหวุด : 278 , อัน-นะสาอียี : 354 , อิบนู มาญะฮุ : 622 และอัต-ติรมิซียี : 128 กล่าวว่า เป็นหะดีษเศาะฮียีห์)

สรุป สตรีที่มีประจำเดือนสม่ำเสมอตามวันเวลาที่แน่นอน ก็ให้ถือปฏิบัติตามนั้น ส่วนสตรีที่สามารถแยกแยะลักษณะของเลือดประจำเดือนและเลือดอื่นได้ ก็ให้ยึดเอาลักษณะของเลือดเป็นหลัก สำหรับสตรีที่มีจำนวนวันของประจำเดือนไม่ชัดเจนและไม่สามารถแยกลักษณะเลือดระหว่างประจำเดือนกับเลือดอื่นได้ ก็ให้นับว่าประจำเดือนของเธอเป็น 6 หรือ 7 วัน และนี่เป็นการปฏิบัติตามหะดีษทั้งสามที่กล่าวถึงผู้มีเลือดเสีย

ชัยคุลอิสลาม อิบนู ตัยมียะฮุ กล่าวว่า “เครื่องหมายหรือสัญญาณที่ถูกล่ามถึงมี 6 ประการด้วยกัน บางที่ใช้เลือดประจำเดือน เพราะถือว่าเป็นเครื่องหมายที่ชัดเจนมีน้ำหนักที่สุด เพราะเดิมที่มันเป็นที่ของประจำเดือนไม่ใช่เลือดอื่น และบางที่ใช้การแยกแยะ เพราะว่าเลือดสีดำ เหนียว และมีกลิ่นน่าจะเป็นเลือดประจำเดือนมากกว่าเลือดสีแดง และบางครั้งยึดถือเอาส่วนมากของเลือดประจำเดือน เพราะหลักการเดิมในทางฟิกฮ์ก็คือต้องเอาสิ่งเล็กน้อยไปผนวกกับส่วนใหญ่ที่ครอบคลุมกว่า ทั้งสามนี้คือเครื่องหมายที่มีหลักฐานรับรองจากสุนนะฮุและการอิติบารุ (ประเภทหนึ่งของการกียาส) จากนั้น ท่านก็ได้กล่าวถึงเครื่องหมายอื่นๆ และได้กล่าวในตอนท้ายว่า แนวทางที่ถูกต้องที่สุด คือ การยึด

ถือเอาเครื่องหมายต่างๆ ตามที่มีปรากฏในแบบฉบับ (สุนนะฮฺ) และให้ยกเลิกสิ่งอื่นจากนั้น...”

2. สิ่งที่มีเลือดเสียต้องปฏิบัติ

2.1 จะต้องอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เมื่อสิ้นสุดเวลาของการมีประจำเดือน ดังที่มีการแจกแจงมาก่อนหน้านี้

2.2 ต้องชำระล้างอวัยวะเพศ เพื่อขจัดสิ่งที่ยออกมาทุกครั้งก่อนละหมาด และให้ใช้สำลีหรืออื่นๆ ชั้บที่ช่องคลอดเพื่อระงับไม่ให้เลือดไหลออกมา และไม่ให้ไหลย่อยในเวลาละหมาด จากนั้นให้อาบน้ำละหมาดทุกครั้ง เมื่อเข้าเวลาละหมาด ดังที่ท่านเราะฮูลคืออลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวถึงสตรีที่มีเลือดเสียคนหนึ่งว่า

﴿تَدْعُ الصَّلَاةَ أَيَّامَ أَقْرَائِهَا، ثُمَّ تَغْتَسِلُ وَتَوَضَّأُ عِنْدَ كُلِّ صَلَاةٍ﴾

ความว่า “เธอจะงดการละหมาดในช่วงเวลาที่มีประจำเดือน หลังจากนั้น ให้ชำระร่างกายและอาบน้ำละหมาดทุกครั้งก่อนที่จะละหมาด” (บันทึกโดยอบู ดาอูด : 297, อิบน์ มาญะฮฺ : 625 และอัต-ติรมิซียฺ : 126 และกล่าวว่า เป็นหะดีษหะสัน)

และท่านยังได้กล่าวอีกว่า

﴿أَنْعَتُ لِكَ الْكُرْسُفِ فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ﴾

ความว่า “ฉันแนะนำให้เธอใช้สำลี ซึ่งมันจะทำให้เลือดหยุดได้” (บันทึกโดยอบู ดาอูด : 287 , อัต-ติรมิซียฺ : 128 และอิบนุ-มาญะฮฺ : 622)

และสามารถที่จะใช้ผ้าอนามัยตามที่มีอยู่ในยุคปัจจุบันนี้
แทนได้

สาม เลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)

3.1 นิยาม และระยะเวลาของเลือดหลังคลอด

เลือดหลังคลอดบุตร คือ เลือดที่ออกมาจากมดลูก
เนื่องจากการคลอดบุตรและหลังจากการคลอด เป็นเลือดที่ยัง
ตกค้าง หรือเหลืออยู่ในมดลูกตอนตั้งครรภ์ แล้วมันค่อยทยอยไหล
ออกมาเมื่อคลอด

ส่วนเลือดที่ไหลออกมาก่อนคลอด ซึ่งมีสัญญาณของการ
คลอด ก็ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอดบุตร โดยที่บรรดานัก
นิติศาสตร์อิสลามได้ระบุไว้ว่าประมาณสองถึงสามวันก่อนคลอด
และโดยปกติเลือดดังกล่าวจะไหลออกมาพร้อมกับการคลอดบุตร

การคลอดที่ถูกรับหรือเป็นมาตรฐาน คือคลอดสิ่งที่
ปรากฏเป็นรูปร่างของมนุษย์ อย่างน้อยสุดมีอายุ 81 วัน และ
โดยมากหรือปกติแล้วคือ 3 เดือน

ดังนั้นหากแท้งก่อนเวลาดังกล่าว และมีเลือดออกมา ก็ไม่
ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอด จะต้องละหมาดและถือศีลอดเพราะ
เป็นเลือดเสีย ดังนั้น ให้ใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับผู้มีเลือด
เสีย

และโดยปกติแล้ว เวลามากสุดของเลือดหลังคลอด คือ 40 วัน เริ่มนับจากเวลาคลอดหรือก่อนคลอด 2 หรือ 3 วัน -ตั้งที่ นำเสนอมาก่อนหน้า- เนื่องจากหะดีษจากอุมมุ สะละมะฮฺฮุเราะฮฺฎียัลลอฮฺฮุอันฮฺฮา ที่ว่า

كَانَتِ التَّفَسَّاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا
 ความว่า ในสมัยของท่านเราะฮฺฎูล คีอัลลัลลอฮฺฮุอะลัยฮิวะสัลลัม สตรีที่มีเลือดจากการคลอดบุตร จะงดจากการละหมาดและการถือศีลอดเป็นระยะเวลา 40 วัน (บันทึกโดยอັต-ติรมิซียฺ : 258 และคนอื่นๆ)

และบรรดาปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องนี้ ดังที่อັต-ติรมิซียฺ และนักวิชาการท่านอื่นๆ ได้รายงานไว้

และหากเลือดหยุดไหลก่อน 40 วัน เธอจะต้องอาบน้ำชำระร่างกายและจะต้องละหมาด เนื่องจากไม่มีกำหนดระยะเวลา น้อยสุดของเลือดจากการคลอดบุตร เพราะเวลาน้อยสุดมิถูกระบุไว้

และเมื่อเลยเวลา 40 วันแล้ว ถ้าหากตรงกับระยะเวลาของเลือดประจำเดือน ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน และหากไม่ตรงกับช่วงเวลาของเลือดประจำเดือนแต่เลือดยังไม่หยุด ก็ให้ถือว่าเป็นเลือดเสีย และต้องปฏิบัติศาสนกิจตามปกติ

และในกรณีที่เลือดไหลเกิน 40 วัน แต่ไม่ไหลต่อเนื่องและไม่ตรงกับประจำเดือน กรณีนี้นักวิชาการมีทัศนะความเห็นแตกต่างกัน

3.2 บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดหลังคลอดบุตร

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดหลังคลอด ก็เหมือนกับบทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ห้ามมีเพศสัมพันธ์ เช่นเดียวกับภรรยาที่มีประจำเดือน และอนุโลมให้หยอกล้อ หาความสุขอย่างอื่นได้
2. ห้ามถือศีลอด ละหมาด หรือเวียนรอบบัยตุลลอฮฺสุ เช่นเดียวกับผู้ที่มีประจำเดือน
3. ห้ามสัมผัสหรืออ่านอัลกุรอาน ตราบใดที่ไม่เกรงว่าจะลืม
4. ต้องงดใช้การถือศีลอดที่ขาดในช่วงมีเลือดหลังคลอด เช่นเดียวกับคนที่มีประจำเดือน
5. ต้องอาบน้ำชำระร่างกายเมื่อเลือดหยุด และหลักฐานในเรื่องนี้คือ

(1) จากอุมมุสะละมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

كَانَتْ النَّفْسَاءُ تَجْلِسُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَرْبَعِينَ يَوْمًا
 ความว่า ในสมัยของท่านเราะสะอูล คืออลลิลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม สตรีที่มีเลือดจากการคลอดบุตร จะงดจากการละหมาดและการถือศีลอดเป็นระยะเวลา 40 วัน (โดยนักบันทึกอัล-ติรมิซีย์ 258, อิบน์มาญะฮฺ 648, อับูดาวูด 312)

ท่านมัจญ์ญุดดีน ปู่ของอิบนุตัยมียะฮฺ ได้กล่าวในหนังสือของท่าน (อัล-มุลตะกะอ : 1/184) ความหมายของหะดีษบทนี้คือ "เธอถูกสั่งให้งดจากการละหมาดและศีลลอดเป็นเวลา 40 วัน ทั้งนี้เพื่อมิให้คำพูดของท่านเราะฮฺลุล คีอลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลัม เป็นเท็จ เพราะเป็นไปได้ที่ปกติแล้วผู้หญิงในยุคนั้นๆ จะมีประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอดเท่ากัน"

(2) รายงานจากอุมมุ สะละมะฮฺ เราะฮิยัลลอฮฺอันฮา กล่าว ว่า

كَانَتْ الْمَرْأَةُ مِنْ نِسَاءِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَتَّقُدُ فِي التَّقَاسِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً لَا يَأْمُرُهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقِضَاءِ صَلَاةِ التَّقَاسِ

ความว่า ภรรยาของท่านนบี คีอลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะสลัลัม ได้พัก ในขณะที่มีเลือดหลังคลอด 40 วัน โดยท่านไม่ได้สั่งให้เธอชดใช้ ละหมาด ที่ขาดไปในช่วงนั้น (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 312)

เกร็ดความรู้

หากเลือดหยุดก่อนครบ 40 วัน แล้วเธอได้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย ละหมาด และถือศีลลอด หลังจากนั้นก็มีเลือดไหลอีกครั้งหนึ่ง ก่อนครบ 40 วัน ที่ถูกต้องแล้วให้ถือว่าเป็นเลือดจากการคลอดบุตร โดยที่เธอจะต้องงดการถือศีลลอดและงดละหมาด ส่วนการถือศีลลอด ในช่วงที่สะอาดระหว่างนั้นก็ใช้ได้ ไม่ต้องชดใช้ (โปรดดูมัจญ์ญูอะตาว่า ของชัยคัมหมัด บิน อิบรอฮีม เล่มที่ 2 หน้าที่ 102 , อัล-พะตาว่า ของชัยค้อับดุลอะซีซ บินบาซ ที่ได้ตีพิมพ์ในวารสารอัด-

ดะวะฮฺ เล่มที่ 1/44 , หาซียะฮฺของอิบน์ กอลิม อะลา ชัรห์ อัช-ชาด เล่มที่ 1/405, ริสาละฮฺ ฟิ อัต-ติมาธ์ อัล-ฎะวะฮฺ บิฮฺยะฮฺ ลี อัน-นินาธ์ หน้า 55-56 และอัล-พะตาวา อัล-สะฮฺดียะฮฺ หน้าที่ 137)

เกร็ดความรู้อื่นๆ

ชัยค์อับดุลเราะห์มาน อิบน์ อัล-สะฮฺดียะฮฺ เราะวะหิมะฮฺลุลอฮฺ กล่าวว่ “เป็นที่ประจักษ์ว่เลือดจากการคลอดบุตรนั้นมีสาเหตุจากการคลอดบุตร ส่วนเลือดเสีย นั้น คือเลือดที่ไม่ปกติ เพราะเจ็บป่วยและอื่นๆ และประจำเดือนคือเลือดปกติ” (อิรชาด อุลิล อับศอร วัล อัลบาบ หน้าที่ 25)

การรับประทานยา

อนุญาตให้รับประทานยาเพื่อระงับเลือดประจำเดือนได้ หากไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ดังนั้นเมื่อได้รับประทานแล้ว และประจำเดือนได้หยุด จงถือศีลอด ละหมาด และฎะวะฮฺวาฟรอบบัยตุลลอฮฺ และปฏิบัติสิ่งอื่นๆ ได้เหมือนกับผู้ที่มีความสะอาดทั่วไป

บทบัญญัติว่าด้วยการทำแท้ง

ไอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย เธอจะต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่อัลลอฮฺทรงสร้างขึ้นมาในครรภ์ของเธอ ดังนั้นเธออย่าได้ปกปิดสิ่งนั้น อัลลอฮฺได้ตรัสว่

﴿وَلَا يَجِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكُنَّنَّ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ يُؤْمِنُنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ﴾ [البقرة: ๒๒๘]

ความว่า “และไม่เป็นที่อนุโมติสำหรับพวกเธอในการที่พวกเธอจะ
ปกปิดสิ่งที่อัลลอฮฺได้สร้างขึ้นมาในมดลูกของพวกเธอ หากว่าพวก
เธอนั้นเป็นผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและวันสุดท้าย” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ :
228)

และเธออย่าได้ใช้เล่ห์กลในการทำแท้ง ไม่ว่าจะด้วยวิธีการ
อันใดก็ตาม แท้จริงอัลลอฮฺได้ผ่อนปรนให้เธอละศีลอดในเดือนเราะ
มะฎอนได้ เมื่อการถือศีลอดเป็นความลำบากในขณะที่เธอตั้งครรรภ์
หรือการถือศีลอดทำให้เกิดอันตรายกับทารกในครรภ์ และแท้จริง
การทำแท้งที่แพร่หลายในสมัยนี้นั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้าม

และหากสิ่งที่อยู่ในครรภ์ถูกเป่าวิญญาณแล้ว และได้ตาย
ไปด้วยสาเหตุของการทำแท้ง แท้จริงนั่นถือว่าการฆ่าชีวิตโดย
ไม่ชอบธรรม ซึ่งอัลลอฮฺทรงห้ามและจะติดตามด้วยความ
รับผิดชอบเรื่องสินไหม ตามอัตราที่ถูกกำหนด และ -ในทัศนะของ
ผู้รู้บางคน- ต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺ (ค่าไถ่โทษ) คือ การปล่อยทาส
หญิงที่ศรัทธา หากไม่สามารถก็ให้ถือศีลอดสองเดือนติดต่อกัน
และผู้รู้บางคนได้เรียกการกระทำนี้ว่า “การฝังทั้งเป็นประเภทเล็ก”

ชัยคัมหมัมมัด อิบ努 อิบรอฮีม เราะหิมะฮุลลอฮฺ ได้กล่าวใน
หนังสือมััจญ์มูอะตาวา เล่มที่ 11 หน้าที่ 105 ว่า “การหาช่องทาง

ที่จะทำแท้งขณะที่ไม่แน่ใจว่าเด็กตายแล้วหรือยังนั้นไม่เป็นที่อนุญาต แต่ในกรณีที่มีแน่ใจว่าเด็กเสียชีวิตแล้วก็สามารถทำแท้งได้”

สถานักวิชาการระดับสูงของประเทศซาอุดีอาระเบียมีมติเลขที่ 140 ลงวันที่ 20/6/1407 ดังต่อไปนี้

1. ไม่อนุญาตให้ทำแท้งไม่ว่าในระยะใด ยกเว้นจะมีข้อผ่อนผันทางบทบัญญัติ และอยู่ในขอบเขต(กรอบ) ที่จำกัดยิ่ง

2. ไม่อนุญาตให้ทำแท้งในช่วงแรก -คือระยะครรภ์ 40 วันแรก- หากการกระทำดังกล่าวเนื่องจากกลัวความยากลำบากในการเลี้ยงดูบุตร กลัวว่าไม่สามารถแบกรับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ค่าศึกษาเล่าเรียน หรือกลัวถึงอนาคตของพวกเขา หรือจำนวนลูกที่มีอยู่พอเพียงแล้ว

3. ไม่อนุญาตให้ทำแท้งเมื่อในครรภ์เป็นก้อนเลือด หรือก้อนเนื้อแล้ว นอกจากกรณีที่คณะแพทย์ซึ่งเชื่อถือได้ยืนยันว่าจะเป็นอันตรายต่อแม่ เช่นเกรงว่าจะเกิดอันตรายถึงชีวิตหากให้อยู่ในครรภ์ต่อไป ซึ่งในกรณีเช่นนี้อนุญาตให้ทำแท้งได้ ทั้งนี้หลังจากใช้เครื่องมือทุกชนิดเพื่อป้องกันอันตรายเหล่านั้นแล้ว

4. หลังจากระยะที่ 3 (เป็นก้อนเนื้อ) และหลังจากครบ 4 เดือนของการตั้งครรภ์ ไม่อนุญาตให้ทำแท้ง ยกเว้นจะมีคณะแพทย์ผู้เชี่ยวชาญและเชื่อถือได้ยืนยันว่าการอุ้มท้องต่อไปจะเป็นเหตุให้มารดาเสียชีวิต ทั้งนี้หลังจากใช้เครื่องมือทุกชนิดเพื่อช่วยชีวิตของเด็กในครรภ์แล้ว และการที่อนุญาตให้ทำแท้งตามเงื่อนไขต่างๆ นั้น

ก็ให้วางอยู่บนหลักการจำกัดอันตรายที่ยิ่งใหญ่กว่าจากอันตรายทั้งสองด้าน (อันตรายต่อชีวิตของแม่และเด็ก) และเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าจากประโยชน์ทั้งสอง (เพื่อชีวิตแม่และเด็ก)

จากนั้นสถานักวิชาการระดับสูง ได้สั่งเสียให้มีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ และให้มีการไตร่ตรองพิจารณาในเรื่องนี้ อัลลอฮ์เป็นผู้ที่ประทานความสำเร็จ ขอพระองค์ทรงประทานพรแด่ท่านนบี มุหัมมัด บรรดาวงศ์วาน และบรรดาอัครสาวกของท่านด้วยเทอญ

ชัยคัมมุหัมมัด อิบну อุษัยมีน กล่าวไว้ในหนังสือ ริสาละฮุฟี อัลดิมาย์ อัฏ-ฏะฮฺญะฮฺ บิฮียะฮฺ ลี อัน-นินิสาฮฺ หน้าที่ 60 ว่า “หากการทำแท้งโดยมีเจตนาที่จะทำลายเด็กที่อยู่ในครรภ์หลังจากถูกเป่าวิญญาณเข้าไปในเด็กแล้ว การกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งต้องห้าม โดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ เพราะเป็นการฆ่าชีวิตโดยอธรรม ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามตามอัลกุรอาน หะดีษ และมติเอกฉันท์ของปวงประชาญ์”

และอิมามอิบนุ อัล-ญะฮีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสืออะหฺกาม อัน-นินิสาฮฺ หน้าที่ 108-109 ว่า “เมื่อจุดประสงค์ของการแต่งงานคือการมีลูก และไม่ได้หมายความว่าน้ำ (อสุจิ) ทั้งหมดจะเป็นลูก ดังนั้นเมื่อเด็กก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างก็ถือว่าบรรลุดมมุ่งหมาย ดังนั้นการเจตนาทำแท้งจึงค้านกับเป้าหมายของการแต่งงาน เว้นแต่ว่าการทำแท้งได้เกิดขึ้นในตอนแรกของการตั้งครรภ์ ก่อนที่จะมีการเป่าวิญญาณเข้าไป ซึ่งเป็นความผิดที่ใหญ่หลวง เพราะกำลังก้าว

ไปสู่ความสมบูรณ์ครบถ้วนของการเป็นมนุษย์ แต่อันนี้จะมี
ความผิดน้อยกว่ากรณีที่มีการเป่าวิญญาณเข้าไปแล้ว และการทำ
แท้งหลังจากการเป่าวิญญาณเสมือนกับการฆ่าชีวิตศรัทธาชน โดย
ที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿وَإِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ ۖ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ۗ﴾ [التكوير: ๘, ๙]

ความว่า “และเมื่อทารกหญิงที่ถูกฝังทั้งเป็นถูกถาม ด้วยความผิด
อันใดเขาจึงถูกฆ่า” (อัต-ตักวีร : 8-9)

ใช้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย จงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด และอย่าได้
กระทำความผิดนี้โดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์อันใดก็
ตาม และอย่าได้หลงคำโฆษณาชวนเชื่อที่หลงผิด หรือการ
เลียนแบบที่จะนำไปสู่ความเสียหาย ซึ่งไม่เป็นที่พึงประสงค์ของ
สติปัญญาหรือศาสนาแต่อย่างใด

บทที่ 4

บัญญัติว่าด้วยอาการและหิญาบ

หนึ่ง คุณสมบัติของอาการสำหรับสตรีผู้ศรัทธา

1. จะต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายจากการมองของผู้ชายที่แต่งงานกันได้ และไม่เปิดเผยแก่ผู้ชายที่แต่งงานกันไม่ได้ (ญาติสนิทที่เป็นมะหรีหรือม) นอกจากสิ่งที่เปิดเผยตามประเพณีปฏิบัติ เช่น ใบหน้า มือทั้งสอง และเท้าทั้งสอง

2. มีความหนา สามารถปกปิดสีของผิวหนังได้

3. ไม่รัดรูป จนทำให้เห็นสัดส่วนอย่างชัดเจน ดังในบันทึกของมุสลิม

«صِنْفَانِ مِنَ أَهْلِ النَّارِ لَمْ أَرَهُمَا: قَوْمٌ مَعَهُمْ سِيَاطٌ كَأَذْنَابِ الْبَقَرِ يَضْرِبُونَ بِهَا النَّاسَ. وَنِسَاءٌ كَالسِّيَاطِ عَارِيَاتٍ مُبِيلَاتٌ مَائِلَاتٌ، رُؤُوسُهُنَّ كَأَسْنِمَةِ الْبُخْتِ الْمَائِلَةِ. لَا يَدْخُلْنَ الْجَنَّةَ وَلَا يَجِدْنَ رِيحَهَا، وَإِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ كَذَا وَكَذَا»

ความว่า “ชาวนรกสองจำพวกที่ฉันไม่เคยเห็น หนึ่งคือพวกเขามีแส้คล้ายกับหางวัวใช้เขี่ยนตีผู้คน และอีกกลุ่มคือบรรดาผู้หญิงที่ใส่อาการไม่มีมิดชิด ย้วยวน ศีรษะของพวกนางคล้ายกับโหนดอูฐ พวกนางจะไม่ได้เข้าสวรรค์ และไม่ได้ดมกลิ่นของสวรรค์ ทั้งที่กลิ่นของมันจะสัมผัสได้ในระยะเท่านั้นเท่านั้น” (บันทึกโดยมุสลิม : 5547)

อิบนุ ตัยมียะฮฺ เราะหิมะฮฺลุลลอฮฺ ได้อธิบายคำว่า “ปกปิดไม่มิดชิด” คือ การแต่งกายด้วยอาภรณ์ที่ไม่ปกปิดเรื่อร่างกาย ดูเผินๆ คือสวมใส่แต่ในความเป็นจริงเหมือนกับเปลือยกาย ดังเช่นคนสวมใส่เสื้อผ้าที่บางจนเห็นผิวหนัง หรือรัดรูปจนเห็นสัดส่วน เช่น สะโพก แขน และอื่นๆ และแท้จริงแล้วอาภรณ์ของผู้หญิงคือสิ่งที่ปกปิด ไม่เปิดเผยเรื่อร่างกายและสัดส่วน เพราะว่าอาภรณ์ของผู้หญิงหนาและกว้าง (ใหญ่)” (มััจญ์มูฮฺฟะตาวา : 22/146)

4. ไม่เลียนแบบการแต่งกายของผู้ชาย เพราะท่านเราะฮฺลุลลอฮฺคือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام์ สบประมาทผู้หญิงที่ทำตัวเป็นผู้ชายและผู้ชายที่ทำตัวเป็นผู้หญิง และการเลียนแบบผู้ชายในการแต่งกายนั้น คือสวมใส่เสื้อผ้าที่เป็นชุดเฉพาะสำหรับผู้ชายตามจารีตประเพณี ทั้งในด้านชนิดและลักษณะของเสื้อผ้า

อิบนุ ตัยมียะฮฺ กล่าวว่า “ความแตกต่างระหว่างเสื้อผ้าของผู้ชายและผู้หญิงนั้น ให้กลับไปพิจารณาสิ่งที่เหมาะสมของแต่ละคน ซึ่งเหมาะสมกับคำสั่งที่ให้ผู้หญิงปกปิดและสวมใส่หิญาบ มิใช่การเผยโฉม ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีบัญญัติให้เธอใช้เสียงในการอะซาน การกล่าวคำตักบีระฮฺในการทำหัจญ์และอุมเราะฮฺ ไม่ขึ้นไปบนภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ ไม่ใส่ชุดอิหรอมเหมือนผู้ชาย เพราะผู้ชายต้องเปิดศีรษะ ต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ใช้กันตามปกติ ที่เย็บเป็นชิ้นๆ ตามอวัยวะ เช่น เสื้อ กางเกง หมวก และรองเท้าหุ้มข้อ... ส่วนผู้หญิงไม่มีอาภรณ์ใดที่ถูกห้าม เพราะเธอถูกสั่งให้ปกปิด

เพียงแต่ห้ามเธอใช้ผ้าคลุมหน้า ถุงมือ เพราะนั่นเป็นอาภรณ์ที่ถูกผลิตขึ้นมาตามขนาดของอวัยวะ และเธอก็ไม่มีความจำเป็นต้องใช้มัน ... แต่เธอปิดหน้ามิให้ผู้ชายมองด้วยผ้าอื่นแทน ... และเมื่อเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า อาภรณ์ผู้ชายและผู้หญิงต้องแตกต่างกัน อาภรณ์ผู้หญิงคือสิ่งที่มีเป้าหมายใช้ในการปกปิด แทนแท้ในเรื่องนี้ย่อมประจักษ์และยังเป็นที่ประจักษ์อีกว่า หากสิ่งนั้นเป็นอาภรณ์ของผู้ชาย - โดยส่วนมาก- ก็ห้ามผู้หญิงสวมใส่ ... และถ้าหากอาภรณ์นั้นปกปิดไม่มีมิติและยังคงคล้ายคลึงกับอาภรณ์ผู้ชาย ก็ยิ่งห้ามสวมใส่มากขึ้นไปอีก เพราะน้ำหนักของเหตุผลดังกล่าวทั้งสองด้าน วัลลอฮุอะอูลัม” (มััจญ์มูฮะตาวา : 22/ 148,149,155)

5. ในอาภรณ์ของผู้หญิง จะต้องไม่มีเครื่องประดับที่ดึงดูดความสนใจ เมื่อเธอต้องออกจากบ้าน เพื่อเธอจะไม่อวดโฉมด้วยเครื่องประดับ

สอง นิยามของหิญาบ พร้อมหลักฐานและประโยชน์

หิญาบ คือ การปกปิดเรือนร่างจากผู้ชายที่สามารถแต่งงานกันได้ ดังหลักฐาน

﴿وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ كُمُرَهُنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَائِهِنَّ أَوْ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ﴾ [النور : 31]

ความว่า “และพวกเขาจะไม่แสดงเครื่องประดับของพวกเขา นอกจากสิ่งที่เปิดเผย (อยู่ภายนอก) เท่านั้น และจงดึงผ้าคลุมศีรษะ มาปิดหน้าอกเสื้อของพวกเขา และอย่าแสดงเครื่องประดับ นอกจากกำสมี พ่อ พ่อของกำสมี ลูกของพวกเขา ลูกของกำสมี หรือ พี่น้องชายของเธอ” (อัน-นูรู : 31)

และอัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسَأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ﴾ [الأحزاب : ๕๓]

ความว่า “และเมื่อพวกท่านต้องการขอสิ่งใดจากพวกเขา จงขอจาก ด้านหลังของสิ่งกำบัง” (อัล-อะห์ซาบ : 53)

“สิ่งกำบัง” คือ สิ่งที่ผู้หญิงใช้ปกปิดเรือนร่าง เช่น กำแพง ประตู หรืออาคาร บทบัญญัตินี้ครอบคลุมผู้ศรัทธาทุกคน แม้ว่า โองการนี้ได้กล่าวถึงภรรยาของท่านเราะสูล คือลัลลลอฮฺอะลยฮิ วะสัลลัม เป็นการเฉพาะก็ตาม เนื่องจากอัลลอฮฺได้บอกเหตุผลว่า

﴿ذَلِكُمْ أَظْهَرَ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ﴾ [الأحزاب : ๕๓]

ความว่า “นั่นเป็นความบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับจิตใจของพวกเขาและ จิตใจของพวกเขา” (อัล-อะห์ซาบ : 53)

และนี่คือเหตุผลที่ครอบคลุมทุกคน เมื่อเหตุผลครอบคลุม บทบัญญัติก็ย่อมครอบคลุมเช่นกัน

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا النَّبِيُّ قُلًّا لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ

﴾ [الأحزاب : ๕๙]

ความว่า “โอบกอดของอัลลอฮ์เอ๋ย จงกล่าวแก่บรรดาภรรยาของเจ้า บรรดาลูกสาวของเจ้า และภรรยาของบรรดาผู้ศรัทธา ให้พวกเขาตั่งเสื้อคลุมลงมาปกปิดเรือนร่างของพวกเขา” (อัล-อะห์ซาบ : 59)

อิบนุ ดัยมียะฮ์ กล่าวว่า เสื้อคลุม (ญิลบาบ) คือผ้าผืนใหญ่ซึ่งปิดศีรษะและท่อนบนของร่างกาย ซึ่งอิบนุ มัสอูด และท่านอื่นๆ เรียกมันว่า *ริดาอ์* แต่คนทั่วไปจะเรียกมันว่า *อิซฮาร* ท่านอับดุลฮุคัยบะฮ์ได้กล่าวว่า แท้จริง ผู้หญิงจะตั่งเสื้อคลุมลงมาทางศีรษะแล้วไม่เปิดส่วนใดนอกจากตาเท่านั้น และนิกอบก็อยู่ในประเภทของเสื้อคลุม(มััจญ์มูอะฟะตาวา : 22/110-111)

และส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่บอกว่าจำเป็นต้องปิดใบหน้ามิให้ผู้ชายที่แต่งงานกันได้มอง คือหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์เราะอะฎียัลลอฮ์อันฮะ

«كَانَ الرُّكْبَانُ يَمُرُّونَ بِنَا وَنَحْنُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُحْرَمَاتٌ فَإِذَا حَادُوا بِنَا سَدَلَتْ إِحْدَانًا جِلْبَابَهَا مِنْ رَأْسِهَا عَلَى وَجْهِهَا فَإِذَا جَاوَزُونَا كَشَفْنَا»

ความว่า “ขบวนของผู้ชายได้ผ่านมาทางพวกเรา ขณะที่เราอยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ (ซึ่งพวกเขาเปิดใบหน้า) พร้อมกับท่านเราะสะอูล คืออัลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام เมื่อพวกเขาอยู่ตรงพวกเรา

คนหนึ่งจากพวกเขาได้ปล่อยเสื้อคลุมจากทางศีรษะมาปิดหน้า เมื่อพวกเขาผ่านไป เราก็ตีงออก” (บันทึกโดยอับู ดาวูด : 1833 และ อิบน์ มาญะฮฺ : 2935)

หลักฐานที่บ่งบองถึงความจำเป็นต้องปิดหน้านั้นมีมากมาย และฉันจะแนะนำให้เขาได้อ่านหนังสือของอิบนุ ตัยมียะฮฺ “การแต่งกายของสตรีในการละหมาด” และหนังสือของชัยค์ अबดุลอะซีซ บิน บาซ “การเผยโฉมและการสวมใส่หิญาบ” และของ ชัยค์หะมุต บิน अबดุลลอฮฺ อัต-ตุวายญีรียฺ ที่ชื่อ “อัศ-ศอริม อัล-มัซฮูร อะลา อัล-มัฟตุเนน บิ อัล-สุฟูร” และหนังสือของชัยค์มุหัมมัด อัล-คุษัยมีน “อัล-หิญาบ” ซึ่งมีเนื้อหาอย่างพอเพียง

พึงทราบเถิด โอ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย แท้จริงบรรดาผู้รู้ที่อนุโลมให้เปิดหน้านั้น ทั้งๆ ที่ทัศนะของพวกเขาขาดน้ำหนักแล้ว พวกเขา ยังได้วางเงื่อนไขไว้ว่า อนุโลมให้เปิดหน้าได้ เมื่อปราศจากสิ่งที่นำสู่การยั่วยวน และการยั่วยวนเป็นสิ่งที่เลื่องยาก โดยเฉพาะยุคนี้ ซึ่งผู้คนไม่ค่อยเคร่งครัดในศาสนา ขาดความละอาย และคนที่เรียกร้องสู่การยั่วยวนมีจำนวนมาก และผู้หญิงก็ชอบแต่งหน้ากันอย่างแพร่หลายซึ่งมักจะนำไปสู่ฟิตนะฮฺได้ ดังนั้นเธอจงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านั้นเถิด จงสวมใส่หิญาบที่ปกป้องรักษามิให้เกิดการยั่วยวน และไม่มีผู้รู้คนใดเลย -ในอดีตและปัจจุบัน- อนุโลมให้ผู้หญิงกระทำสิ่งที่ก่อให้เกิดการยั่วยวน

ผู้หญิงบางคนตีสองหน้า เมื่ออยู่ในสังคมที่สวมใส่ฮิญาบก็จะสวมใส่ด้วย และจะไม่สวมใส่หากอยู่ในอีกสังคมหนึ่ง บางคนจะสวมใส่เมื่ออยู่ในสถานที่ทั่วไป แต่เมื่อเข้าห้างร้าน โรงพยาบาล หรือร้านขายเครื่องประดับ หรือคุยกับช่างตัดเสื้อ ก็จะเปิดหน้า มือเสมือนอยู่กับสามี หรือญาติที่แต่งงานกันไม่ได้

จงอย่าเกรงอัลลอฮฺเถิด แท้จริงเราเห็นผู้หญิงบางคนที่เดินทางมายังประเทศของเรา พวกเขาจะไม่สวมใส่ฮิญาบ นอกจากเมื่อลงจากเครื่องบินเท่านั้น คล้ายกับว่าฮิญาบเป็นเพียงวิถีปฏิบัติเท่านั้น ไม่ได้เป็นบทบัญญัติแต่ประการใด

ใช้สตรีผู้ศรัทธา แท้จริงฮิญาบจะปกป้องเธอจากการมองที่ถูกลอบยาพิษ ซึ่งเป็นกรรมของผู้ชายที่หัวใจเป็นโรคและคนชั่ว และจะตัดความใคร่อันเลวร้ายของพวกเขา ดังนั้นจงสวมใส่ฮิญาบเถิด และอย่าสนใจคำเรียกร้องที่ให้เปลื้องฮิญาบ หรือไม่ให้ความสำคัญกับฮิญาบ เพราะพวกเขาไม่หวังดีต่อเธอ ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَيُرِيدُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهَوَاتِ أَنْ تَمِيلُوا مَيْلًا عَظِيمًا﴾ [النساء : ๒๗]

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ตามอารมณ์ใฝ่ต่ำต้องการให้พวกเจ้าหันเหออกห่างไปอย่างมากมาจากแนวทางความถูกต้อง” (อัน-นิสาฮ์ :

27)

บทที่ 5

บัญญัติว่าด้วยการละหมาดของผู้หญิง

จงรักษาละหมาดตามเวลาที่ถูกกำหนดไว้ โดยให้ถูกต้องตามเงื่อนไขและองค์ประกอบ อัลลอฮ์ได้ตรัสแก่บรรดาภรรยาของท่านเราะสูล คืออัลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม ว่า

﴿وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتَيْنَ الزَّكَاةَ وَأَطَعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ﴾ [الأحزاب: 33]

ความว่า “พวกเธอจงรักษาละหมาด จงจ่ายซะกาต จงเชื่อฟังอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์” (อัล-อะหฺซาบ : 33)

และนี่เป็นคำสั่งแก่สตรีทุกคน เพราะการละหมาดเป็นหลักการข้อที่สองจากโครงสร้างของอิสลาม อีกทั้งยังเป็นเสาหลักของศาสนา การละทิ้งละหมาดเป็นพฤติกรรมกุฟรฺ/การปฏิเสธศรัทธาที่จะทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม เพราะไม่มีศาสนา และไม่มีอิสลามสำหรับคนที่ไม่ละหมาดไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง

การปล่อยให้เวลาละหมาดหมดไปโดยไม่มีอุปสรรคที่ได้รับความอนุโลมนั้นคือการละเลย อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ عَذَابًا ۝ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۝﴾

[مريم: ๕๙, ๖๐]

ความว่า “แล้วคนชั่วก็มาแทนที่พวกเขา ซึ่งพวกเขาจะเลยการ
ละหมาด และปฏิบัติตามอารมณืใฝ่ต่ำ แน่อนพวกเขาจะพบกับ
ความขาดทุนและการลงโทษในนรก นอกจากนี้ผู้ที่กลับเนื้อกลับตัว
ได้ศรัทธา และประกอบความดี พวกเขาก็จะได้เข้าสวรรค์ และพวก
เขาจะมีถูกอกรรมแม้เพียงเล็กน้อย” (มัรยัม : 59-60)

อิบนุ กะษีรุ เราะหิมะสุลลอสฺ ได้นำเสนอคำอธิบายจากนัก
อธิบายจำนวนหนึ่ง-ในตำราตีพิมพ์ของท่านว่า-คำว่าเลย
ละหมาด คือการปล่อยจนหมดเวลา โดยละหมาดหลังจากเลยเวลา
ไปแล้ว ส่วนคำว่า “ฮ็อยย์” ที่ถูกระบุในโองการดังกล่าวว่าพวกเขา
จะได้พบ ก็คือความขาดทุน และเป็นนรกขุมหนึ่งซึ่งอยู่ในฐานะอัน
บอบบัพญญิตีและข้อชี้ขาดเฉพาะเกี่ยวกับการละหมาดของ
สตรีมีหลายประการ ดังนี้

1. ไม่มีการอะซานและอิกอมะฮฺ เนื่องจากการอะซานต้อง
ใช้เสียงดัง ขณะเดียวกันไม่อนุญาตให้ผู้หญิงเปล่งเสียงดัง การ
อะซานและอิกอมะฮฺของผู้หญิงนั้นใช้ไม่ได้ อิบนุ กุตามะฮฺกล่าวว่า
“ในประเด็นนี้ เราไม่พบว่าปวงปราชญ์มีทัศนะที่ขัดแย้งกันเลย”
(อัล-มุฆนีย์ : 2/26)

2. ต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายนอกจากใบหน้า ส่วนมือ และเท้า นิ้วปวงปราชญ์มีทัศนะต่างกัน และทั้งหมดนี้เฉพาะในกรณี ที่ไม่มีผู้ชายที่แต่งงานกันได้มองเห็น แต่หากมีผู้ชายที่แต่งงานกัน ได้เห็นอยู่ด้วย ก็จำเป็นต้องปิดทุกส่วน ดังที่ต้องปิดนอกละหมาด ดังนั้นในละหมาดก็ต้องปิดศีรษะ บ่า และทุกส่วนของร่างกาย จนกระทั่งหลังเท้าทั้งสองด้วย ดังรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ทานเราะฮฺสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةَ حَائِضٍ إِلَّا بِخِمَارٍ»

ความว่ “อัลลอฮฺจะไม่ตอบรับการละหมาดของสตรีที่บรรลุนิศาสน ภาวะแล้ว นอกจากต้องมีผ้าคลุม” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 641, อัล-ติรมิซียฺ : 377 และอิบนุ มาญะฮฺ : 655)

คำว่ “ผ้าคลุม” คือ ผ้าที่คลุมศีรษะและต้นคอ

และมีรายงานจากอุมมุสะละมะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ว่

«أَنَّهَا سَأَلَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَتُصَلِّي الْمَرْأَةُ فِي دِرْعٍ وَخِمَارٍ لَيْسَ عَلَيْهَا إِزَارٌ
قَالَ : «إِذَا كَانَ الدَّرْعُ سَابِعًا يُغْطِي ظَهْرَ قَدَمَيْهَا»

ความว่ แท้จริงเธอได้ถามท่านเราะฮฺสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมว่ ผู้หญิงจะละหมาดโดยใส่เสื้อและผ้าคลุม โดยไม่ใส่ ผ้าถุงได้หรือไม่ว่ ท่านเราะฮฺสูลตอบว่ “ได้ เมื่อเสื้อนั้นยาวพอที่จะ ปิดหลังเท้าของเธอ” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 640)

หะดีษทั้งสองบทนี้บ่งชี้ว่า เธอจะต้องคลุมศีรษะและบ่า ดังหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺ และจะต้องปิดทุกส่วนของร่างกายดังหะดีษของอุมมุ สะละมะฮฺ

และอนุโลมให้เปิดใบหน้า เมื่อไม่มีผู้ชายที่แต่งงานกันได้มองเห็น เนื่องจากปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องนี้

อิบну ตัยมียะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ กล่าวว่า "หากผู้หญิงละหมาดคนเดียว เพียงพอด้วยผ้าคลุมศีรษะ และขณะที่เธออยู่ในบ้านนั้นสามารถเปิดศีรษะได้เมื่อไม่ได้อยู่ในละหมาด เพราะการแต่งกายในขณะละหมาดนั้นคือหน้าที่ต่ออัลลอฮฺ เนื่องจากไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะเวียนรอบกะบะฮฺในสภาพที่เปลือย แม้จะอยู่คนเดียวในยามค้ำคั้นก็ตาม และไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะละหมาดในสภาพที่เปลือยแม้จะอยู่คนเดียวก็ตาม... ดังนั้นส่วนที่ต้องปกปิดในละหมาดไม่ได้เกี่ยวกับการปกปิดจากการมองของผู้คนเลย ไม่ว่าในความเหมือนหรือความต่าง (หมายถึง การปกปิดต่อหน้าผู้คนนั้นต่างกับการปกปิดในละหมาด และขณะอยู่ในบ้าน)" (มััจญ์มูฮฺ อัล-พะตาวา : 22/113-114)

อิบну กุฎามะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮฺ กล่าวว่า "ในการละหมาดของสตรีที่เป็นไท (มิใช่ทาส) จำเป็นต้องปกปิดทุกส่วนของร่างกายของ หากเปิดเผยส่วนใดการละหมาดก็ใช้ไม่ได้ นอกจากจะเปิดเผยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และนี่เป็นทัศนะของมาลิก, อัล-เอาชาอีย์ และอัช-ชาฟีอีย์" (อัล-มุฆนีย์ : 2/328)

3. ผู้หญิงจะไม่กางมือออกกว้างขณะรุกคู และสุญูด

อิบนุ กุตามะฮฺ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่า “แท้จริงผู้หญิงจะเอามือแนบกับตัวของเธอในขณะรุกคูและสุญูด แทนการกางมือและแขน และจะนั่งแบบขาชิดกันหรือปล่อยเท้าทั้งสองไปทางด้านขวา แทนการนั่งบนเท้าซ้าย และใช้เท้าขวายันพื้น (อิฟติรอซ) หรือแทนการนั่งบนตะโพกโดยเท้าซ้ายสอดใต้ขาขวา และใช้เท้าขวายันกับพื้น (ตะวัรูก) เพราะจะเป็นการปกปิดที่ดียิ่งกว่าสำหรับผู้หญิง” (อัล-มุฆนีย์ : 2/258)

อิمام อัน-นะวะวีญ์ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่า “อัซ-ซาฟิฮีย์ กล่าวว่า ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงในการละหมาด เพียงแต่ว่าผู้หญิงควรจะแนบอวัยวะต่างๆ กับตัว หรือขาอ่อนจะแนบชิดกับท้อง ในขณะสุญูด เพราะนั่นเป็นการปกปิดที่ดียิ่งกว่าสำหรับเธอ และฉันชอบที่จะให้ปฏิบัติเช่นนี้ในขณะรุกคูและในการละหมาดทั้งหมด” (อัล-มััจญ์มูฮฺ : 3/455)

4. การละหมาดญะมาอะฮฺระหว่างผู้หญิงด้วยกันโดยผู้หญิงเป็นอิมามนั้น บรรดาผู้รู้มีทัศนะต่างกัน ระหว่างผู้ที่ห้ามและผู้ที่อนุญาต

- ส่วนมากเห็นว่าอนุญาตให้ทำได้ “เนื่องจากท่านเราะฮฺลุล คีอัลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลิม ได้สั่งให้มุหมฺ วรรอเกาะฮฺนำละหมาดแก่คนในครอบครัว” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 592)

- บางส่วนเห็นว่า ไม่ส่งเสริมให้กระทำ
- บางส่วนเห็นว่า ไม่ควรกระทำ (มักรูฮฺ)
- บางส่วนเห็นว่า อนุญาตให้กระทำในละหมาดภาคสมัคร

ใจ (ละหมาดสุนัต) ไม่ใช่ละหมาดภาคบังคับ (ละหมาดฟัรฎู)

ทัศนะที่มีน้ำหนักมากที่สุด คือ ส่งเสริมหรือชอบให้ปฏิบัติ และเพื่อความรู้เพิ่มเติมในประเด็นนี้ โปรดดูหนังสืออัล-มุชนีย (2/202) และอัล-มััจญ์มูอฺ (4/84-85) และพวกเธอสามารถที่จะอ่านเสียงดังได้ เมื่อไม่มีผู้ชายที่อนุญาตให้แต่งงานได้ยิน

5. อนุญาตให้ผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิดพร้อมกับบรรดาผู้ชาย แต่การละหมาดที่บ้านดียิ่งกว่าสำหรับพวกเธอ ตามที่มีหลักฐานดังนี้

«لَا تَمْتَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้บรรดาผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิดของอัลลอฮฺ” (บันทึกโดยมุสลิม : 989)

«لَا تَمْتَعُوا النِّسَاءَ أَنْ يَخْرُجْنَ إِلَى الْمَسَاجِدِ وَيُبَيِّئَهُنَّ خَيْرٌ لَّهُنَّ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้ผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิดและบ้านของพวกเธอนั้นดียิ่งกว่าสำหรับพวกเธอ” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 5470 และอบู ดาอูด : 576)

ดังนั้น การละหมาดที่บ้านย่อมเป็นสิ่งที่ดีกว่า อันเนื่องจากการเป็นการปกปิดที่ดีกว่า

และในกรณีที่พวกเขาออกไปละหมาดที่มัสญิด ควรจะมีมารยาทดังนี้

5.1 ต้องสวมใส่อาภรณ์ที่มีดัดจริตและมีหิญาบ ดังหะดีษ

كَانَ النَّسَاءُ يُصَلِّينَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثُمَّ يَنْصَرِفْنَ مُتَلَفِّعَاتٍ بِمُرُوطِهِنَّ مَا يَعْرِفَنَّ مِنَ الْعَلَسِ

ความว่า “บรรดาผู้หญิงเคยละหมาด (ศุบห์) พร้อมกับท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จากนั้นพวกเขาแยกย้ายกลับโดยที่มีผ้าคลุม ไม่มีใครรู้จักพวกเขาอันเนื่องมาจากความมิด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 867 และมุสลิม : 1457)

5.2 ไม่ใช้น้ำหอม เนื่องจากหะดีษของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

«لَا تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ، وَلْيَخْرُجَنَّ تِفْلَاتٍ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ห้ามมิให้ผู้หญิงออกไปละหมาดที่มัสญิด และพวกเขาจงออกไปโดยไม่ใช้น้ำหอม” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 9625 และอบู ดาอูด : 565)

และมีรายงานจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวว่า

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ أَصَابَتْ بِخُورًا فَلَا تَشْهَدْ مَعَنَا الْعِشَاءَ الْآخِرَةَ»

ความว่า “สตรีคนใดได้ใส่น้ำหอมแล้ว เขาอย่าได้ร่วมละหมาดอิซฮ์พร้อมๆกับเรา” (บันทึกโดยมุสลิม : 997, อนุ ดาวูด : 4175 และอัน-นะสาอี : 5143)

และรายงานจากท่านหญิงซัยนับ ภรรยาของอิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮะฮูล คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَامกล่าวว่า

«إِذَا شَهِدْتَ إِحْدَاكُنَّ الْمَسْجِدَ فَلَا تَمَسَّ طَيْبًا»

ความว่า “เมื่อคนใดจากพวกเธอต้องการไปละหมาดที่มัสญิด เธออย่าใส่น้ำหอม” (บันทึกโดยมุสลิม : 996)

ฮัซ-เซากานีย์ กล่าวว่า “หะดีษเหล่านี้บ่งชี้ว่า อนุญาตให้สตรีไปละหมาดที่มัสญิด เมื่อไม่มีสิ่งทีก่อให้เกิดการยั่วยวน หรือสิ่งที่อยู่ในข่ายการยั่วยวน เช่น น้ำหอม... และหะดีษเหล่านี้บ่งชี้ว่า การอนุญาตให้ภรรยาไปละหมาดที่มัสญิดนั้น เมื่อในการออกไปของพวกเธอไม่มีสิ่งทีนำสู่การยั่วยวน เช่น น้ำหอม เครื่องประดับ หรืออาภรณ์ใดๆ” (นัยลุลเอาฏอร : 3/140-141)

5.3 เธอจะไม่ออกไปมัสญิดในสภาพที่ประดับประดาด้วยเสื้อผ้า หรือเครื่องประดับ ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า

لَوْ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى مِنَ النِّسَاءِ مَا رَأَيْنَا لَمَنْعَهُنَّ مِنَ الْمَسْجِدِ
كَمَا مَنْعَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ نِسَاءَهُمْ.

ความว่า “ฉันและเด็กกำพร้าได้ยืนหลังท่านเราะสูล คือลัลลิลอสุ อะลัยฮิวะสัลลัม และหญิงชรา (ย่าของฉัน)ได้ยืนหลังจากเรา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 380)

และยังมีรายงานจากอะนัส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า
 صَلَّيْتُ أَنَا وَالْيَتِيمُ فِي بَيْتِنَا خَلْفَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَأُمِّي أُمُّ سَلِيمٍ خَلْفَنَا.
 ความว่า “ฉันและเด็กกำพร้าได้ละหมาดหลังท่านนบี คือลัลลิลอสุ อะลัยฮิวะสัลลัม ที่บ้านของเรา และแม่ของฉัน (อุมมุ สุลัยม์) อยู่
 หลังจากเรา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 727, 874)

และจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า ท่าน
 เราะสูล คือลัลลิลอสุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า
 «خَيْرُ صُفُوفِ الرِّجَالِ أَوْلَاهَا وَخَيْرُهَا آخِرُهَا وَخَيْرُ صُفُوفِ النِّسَاءِ آخِرُهَا وَخَيْرُهَا أَوْلَاهَا»
 ความว่า “ผลบุญมากที่สุดจากแถวของผู้ชายคือแถวแรก และผล
 บุญน้อยที่สุดคือแถวหลังสุด และดีที่สุดจากแถวของผู้หญิงคือ
 หลังสุด และผลบุญน้อยที่สุดคือแถวแรก” (บันทึกโดยมุสลิม : 984)

ดังนั้น หะดีษทั้งสองบทนี้บ่งชี้ว่า บรรดาสตรีจะยืนหลังจาก
 แถวของผู้ชายและจะไม่ละหมาดกันแบบกระจัดกระจาย เมื่อพวก
 เขาละหมาดหลังผู้ชาย ไม่ว่าจะจะเป็นละหมาดฟัรฎู (ภาคบังคับ)
 หรือละหมาดตะรอวีหฺก็ตาม

5.5 เมื่ออิมามเกิดความผิดพลาดขึ้นในละหมาด แท้จริง
 ผู้หญิงจะเตือนอิมาม โดยการใช้นิ้วหลังมือตีกับหลังมืออีกข้าง
 เนื่องจากท่านเราะสูล คือลัลลิลอสุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِذَا نَابَكُمْ شَيْءٌ فِي الصَّلَاةِ فَلْيُسَبِّحِ الرَّجَالَ وَلْيُصَفِّقِ النِّسَاءَ»

ความว่า “เมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้นแก่พวกท่านในขณะละหมาด ดั่งนั้นผู้ชายจงกล่าวว่า *สุบหานัลลอฮฺ* (เพื่อเป็นการส่งสัตญาณเตือน) และผู้หญิงจงเตือนด้วยการตบมือ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 719)

นี่คือการอนุญาตให้ผู้หญิงตบมือในขณะละหมาด เมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้น เช่น การเผลอของอิمام ทั้งนี้เนื่องจากเสียงของผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่ช่วยวนแก่ผู้ชาย ดั่งนั้นเธอถูกใช้ให้ตบมือแทนการเปล่งเสียง

5.6 เมื่ออิمامให้สลามเสร็จจากการละหมาด ให้ผู้หญิงรีบออกจากมัสญิด และผู้ชายยังคงนั่งอยู่ต่อ เพื่อมิให้ไปทันผู้หญิงที่แยกย้ายกลับไป เนื่องจากอุมมุ สะละมะฮฺ กล่าวว่า

إِنَّ النِّسَاءَ كُنَّ إِذَا سَلَّمْنَ مِنَ الْمَكْتُوبَةِ قُمْنَ وَثَبَّتْ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمَنْ صَلَّى مِنَ الرَّجَالِ مَا شَاءَ اللَّهُ، فَإِذَا قَامَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَامَ الرَّجَالُ.

ความว่า “แท้จริงบรรดาสตรีในยุคของท่านเราะซูล เมื่อพวกเธอสลามจากการละหมาดพรัญแล้ว พวกเธอจะลุกขึ้นเพื่อแยกย้ายกลับ และท่านเราะซูล คืออลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม และบรรดาผู้ชายที่ละหมาดยังคงนั่งอยู่ต่อตามที่อัลลอฮฺทรงประสงค์ (เพื่อมิให้ปะปนกับผู้หญิง) ครั้นเมื่อท่านเราะซูล คืออลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัมได้ลุกขึ้น บรรดาผู้ชายก็จะลุกขึ้น”

อิซ-ซุฮูรีย์กล่าวว่า "เราเห็นว่า การกระทำเช่นนั้น เพื่อ
บรรดาผู้หญิงจะได้ออกไปก่อน" -อัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่ง- (บันทึกโดยอัล-
บุคอรีย์ : 870)

อิซ-ซาอานีญ์ กล่าวว่า "ในหะดีษบทนี้บ่งชี้ว่า แท้จริงอิمام
ควรจะเอาใจใส่ต่อสภาพของมะอ์มูมและควรป้องกันสิ่งที่อาจจะ
นำสู่การกระทำอันต้องห้าม เลี่ยงสถานที่อันเกิดความระแวง และ
อย่าให้มีการปะปนตามถนนหนทางระหว่างหญิงและชาย
นอกเหนือจากการปะปนกันในบ้าน" (นัยลุลเอาฎอ : 2/326)

อัน-นะวะวีญ์ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวว่า "ในการละหมาด
ญะมาอะฮฺนั้นผู้หญิงจะแตกต่างจากผู้ชาย หลายประการ อาทิ
หนึ่ง ไม่เน้นย้ำให้ละหมาดญะมาอะฮฺเหมือนกับผู้ชาย
สอง อิمامที่เป็นผู้หญิงจะยืนระหว่างกลางของพวกเธอ
สาม ผู้หญิงคนเดียวจะยืนหลังผู้ชาย ไม่ใช่ด้านข้างซึ่งต่าง
กับผู้ชาย

สี่ เมื่อผู้หญิงละหมาดพร้อมกับผู้ชาย แกวหลังจะเป็นแถว
ที่ดีที่สุด (อัล-มัคญ์มูฮฺ : 3/455)

และจากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นสรุปได้ว่า การปะปนระหว่าง
หญิงและชายเป็นสิ่งต้องห้าม

5.7 การออกไปละหมาดอีด มีรายงานจากอุมมุ อะฎียะฮฺ
เราะฎียัลลออฮฺอันฮา กล่าวว่า

أَمَرَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ نُخْرِجَهُنَّ فِي الْفِطْرِ وَالْأَضْحَى الْعَوَاتِقَ وَالْحَيْضَ وَذَوَاتِ الْخُدُورِ، فَأَمَّا الْحَيْضُ فَيَعْتَزِلْنَ الصَّلَاةَ وَيَشْهَدْنَ الْحَيْثُ وَدَعْوَةَ الْمُسْلِمِينَ.

ความว่า “ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม สั่งให้เราพาผู้หญิงออกไปในวันอีดิลฟิฏริ์และอีดิลอัฎฮา ทั้งเด็กสาว ผู้ที่มีประจำเดือน และหญิงโสด ส่วนผู้มีประจำเดือนนั้นให้ออกจากสถานที่ละหมาด และพวกเขาจะร่วมฟังคัมภีระ และ การขอดุอาอ์ของบรรดาชาวมุสลิม” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 974, มุสลิม : 2051, อับูดาวูด : 1136, อัน-นะสาอีย์ : 1558, อัต-ติรมิซีย์ : 539 และอิบนุ มาญะฮ์ : 1308)

อัช-ชาอานีนีย์ กล่าวว่า “หะดีษบทนี้และรวมถึงหะดีษอื่นๆ ที่มีความหมายในทำนองนี้ บ่งชี้ว่า ส่งเสริมให้ผู้หญิงทุกคนออกไปยังสถานที่ละหมาดอีดี ไม่มีการแยกระหว่างเด็กสาว แม่หม้าย คนชรา คนมีประจำเดือน ตราบใดที่ไม่ได้อยู่ในอิตตะฮ์ (เวลารอคอยสำหรับผู้หญิงที่สามียตายหรือหย่าร้าง) และในการออกไปไม่มีการยั่วยวนหรือมีอุปสรรคที่ได้รับการอนุโลม...” (นัยลุลเอาฏอร : 3/306)

อิบนุ ตัยมียะฮ์ กล่าวว่า “แท้จริงท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้บอกแก่บรรดาสตรีว่า การละหมาดที่บ้านนั้น ประเสริฐยิ่งกว่าการร่วมละหมาดวันศุกร์และละหมาดญะมาอะฮ์

นอกจากละหมาดอีด เพราะท่านได้สั่งให้พวกเธอออกไป -อัลลอฮ์ผู้
ดีเยี่ยม- เนื่องจากสาเหตุต่อไปนี้

หนึ่ง วันอีดมี 2 ครั้งในรอบปี จึงเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ ซึ่งต่างกับ
ละหมาดวันศุกร์และญะมาอะฮ์ (มีอยู่ตลอดเวลา)

สอง วันอีดไม่มีสิ่งใดมาทดแทน ต่างกับวันศุกร์และ
ละหมาดญะมาอะฮ์ เพราะเธอละหมาดซุฮ์รที่บ้านได้

สาม การออกไปละหมาดอีด เป็นการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ซึ่ง
คล้ายกับกับการประกอบพิธีหัจญ์ในบางด้าน และโดยเหตุนี้เองวัน
อีดิลอัฎฮา จึงอยู่ในช่วงฤดูกาลหัจญ์ ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับคน
ทำหัจญ์ (มััจญ์มูฮ์ อัล-พะตาวา : 6/459-459)

บรรดาผู้รู้ในมัซฮับอัซ-ซาฟีอีย์ได้ตั้งเงื่อนไขว่า การออกไป
ละหมาดอีดของเหล่าสตรีนั้นจะต้องไม่มีลักษณะที่โดดเด่น

อัน-นะวะวีรีย์ กล่าวว่า "อัซ-ซาฟีอีย์และบรรดาสหายของ
ท่านกล่าวว่า ส่งเสริมแก่บรรดาสตรีที่ไม่มีลักษณะที่โดดเด่นออกไป
ละหมาดอีด ส่วนผู้ที่มีลักษณะที่โดดเด่นนั้นไม่ควรออกไป และหาก
พวกเธอต้องการจะออกไปก็ควรสวมเสื้อผ้าเก่าๆ และไม่สวมเสื้อผ้า
ที่ทำให้โดดเด่น ควรซักและทำความสะอาดด้วยน้ำและไม่ควรใช้
น้ำหอม ทั้งหมดนี้เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับผู้หญิงสูงวัย ซึ่งไม่เป็นที่
ปรารถนาของผู้ชาย ส่วนเด็กสาว และคนสวยๆ และผู้ที่ยังเป็นที
หมายปองนั้นไม่ควรออกไป เนื่องจากเกรงว่าพวกเธอจะได้รับ
อันตราย หรือเกิดการยั่วชวน

หากมีคนแย้งว่าเรื่องนี้ขัดแย้งกับหะดีษของอุมมุ อะะฎียะฮฺ ซึ่งได้นำเสนอก่อนนี้แล้ว เราขอตอบว่า มีรายงานในบันทึกของอัล-บุคอรี: 869 และมุสลิม: 998 จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าววว่า

لَوِ ادْرَكَ رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - مَا أَحَدَتْ النَّسَاءُ ، لَمَنَعَهُنَّ الْمَسَاجِدَ
كَمَا مُنِعَتْ نِسَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ .

ความว่า “หากท่านเราะฮ์อูล คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เห็นสิ่งที่เหล่าสตรีอุตริขึ้นมา (จากการแต่งกายและการขูดโคม) แน่แน่นอน ท่านต้องห้ามมิให้พวกเธอไปมัสญิด ดังที่เหล่าสตรีของวงศ์วานของอิสราเอลเคยถูกห้าม”

เนื่องจากอันตราย และประตูแห่งความชั่วในยุคนี้มีมากมาย ซึ่งต่างจากยุคแรกๆ มากนัก - วัลลอฮุอะอูลัม” (อัล-มััจญ์มูอฺ : 5/13)

ฉัน(ผู้เขียน)ขอกล่าวเสริมว่า ในยุคของเรามียาแม่มากยิ่งขึ้นกว่าอีกหลายเท่าเลยทีเดียว

อิบนุล เญาซีย์ ได้กล่าวในหนังสือของท่านว่า "ฉันเคยแจกแจงแล้วว่า แท้จริงการออกไปละหมาดของสตรีนั้นเป็นสิ่งที่อนุมุติ แต่เมื่อเกรงว่าจะเกิดอันตรายหรือการยั่วยวน การยับยั้งมิให้พวกเธอออกไปนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่งกว่า เนื่องจากบรรดาสตรีในยุคแรกๆของอิสลามต่างกับสภาพของบรรดาสตรีในยุคนี้ และบรรดาบุรุษก็

เช่นเดียวกัน” (อะห์กาม อัน-นินสาห์ : 39) หมายถึงในยุคแรกๆ นั้น จะมีความเคร่งครัดมากกว่า

จากที่กล่าวมานั้น เธอได้รู้ว่า การออกไปละหมาดฮีดเป็น สิ่งที่ศาสนาอนุมัติ โดยต้องอยู่ในกรอบ และมีเจตนาเพื่อภักดี ต่ออัลลอฮ์ และมีส่วนร่วมในการวิงวอน การแสดงออกถึง เอกลักษณะของอิสลาม มิใช่เพื่อโชว์เครื่องประดับ และยั่วยวน ดังนั้น จงพึงสังวรเถิด

บทที่ 6

บัญญัติว่าด้วยการจัดการศพของผู้หญิง

พระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดความตายแก่ทุกชีวิต และพระองค์จะคงอยู่ตลอดกาลแต่เพียงพระองค์เดียว อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿ وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٧﴾ [الرحمن: 77]

ความว่า “และพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้เป็นเจ้าของการยกย่องและการให้เกียรติ จะคงอยู่ไปตลอดกาล” (อัล-เราะห์มาน : 27)

พระองค์ทรงวางบทบัญญัติเกี่ยวกับศพลูกหลานของอาดัมเป็นการเฉพาะ ซึ่งผู้ที่มีชีวิตจะต้องดำเนินตาม ในบทนี้ เราจะนำเสนอบัญญัติที่เกี่ยวกับการจัดการศพผู้หญิงเป็นการเฉพาะ ดังนี้

1. สตรีจะต้องอาบน้ำศพให้กับสตรี

ไม่อนุญาตให้ผู้ชายเป็นผู้อาบน้ำให้นอกจากสามีของนางเท่านั้น เพราะเขามีสิทธิ์ในการอาบน้ำให้แก่ภรรยาของเขา และ

ผู้ชายจะทำหน้าที่ในการอาบน้ำศพผู้ชาย และไม่อนุญาตให้สตรีเป็นผู้อาบน้ำให้นอกจากผู้เป็นภรรยาเท่านั้น เพราะเธอมีสิทธิในการอาบน้ำให้แก่ศพของเขา เนื่องจากท่านอะลียะ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุได้อาบน้ำให้แก่ภรรยาของท่าน –ท่านหญิงฟาฏิมะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา- ซึ่งเป็นลูกสาวของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และอัสมาฮฺ บินติ อุมัยส์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ได้อาบน้ำให้สามีของเธอคือท่านอับู บักรุ อัส-คิติก เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

2. ส่งเสริมให้ห่อศพสตรีด้วยผ้าสีขาวจำนวน 5 ชั้น

ประกอบด้วย ผ้านุ่งหนึ่งผืน ผ้านวมศีรษะ เสื้อ และผ้าห่มห่อ 2 ผืน ซึ่งอยู่ชั้นนอกสุด เนื่องจากมีรายงานจากลัยลา อัษชะกอฟียะฮฺ กล่าวว่า

كُنْتُ فِيمَنْ عَسَلَ أُمَّ كَثُومٍ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عِنْدَ وَقَاتِهَا، وَكَانَ أَوَّلَ مَا أَعْطَانَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْحِقَاءَ، ثُمَّ الدَّرْعَ، ثُمَّ الخِمَارَ، ثُمَّ المِلْحَفَةَ، ثُمَّ أَدْرَجَتْ بَعْدَ فِي التَّوْبِ الْآخِرِ.

ความว่า “ฉันเป็นคนหนึ่งจากผู้ que อาบน้ำให้แก่อุมมุ กุลซุม ลูกสาวของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ตอนที่นางเสียชีวิต และสิ่งแรกที่ท่านเราะฮ์ลุล ได้ให้แก่เรานั้นคือ ผ้านุ่ง เสื้อ ผ้านวมศีรษะ หลังจากนั้นเป็นผ้าห่มห่อ หลังจากนั้นนางได้ถูกห่มห่อทับด้วยผ้าอีกผืนหนึ่ง” (บันทึกโดยอับู ดาวูด : 3157)

อัล-เซากานีย์ กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฎอฎ : 4/42)
 "หะดีษบทนี้เป็นหลักฐานว่าแท้จริงสิ่งที่ถูกบัญญัติในการห่อศพ
 ผู้หญิงนั้น คือ ผ้าถุง เสื้อ ผ้าคลุมศีรษะ ผ้าห่มห่ออีกสองผืน"

3. การจัดศพของผู้หญิง

ให้รวบหรือถักผมเป็นสามเปีย แล้วเอาไว้ด้านหลังของเธอ
 เนื่องจากมีหะดีษจากอุมมุ อะฎเฎาะฮฺ เราะอะฎเฎาะฮฺ อฮฺมัด อฮฺมัด อฮฺมัด อฮฺมัด ในการ
 อาบน้ำศพลูกสาวของท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลิม
 ที่ว่า

فَضَّرْنَا شَعْرَهَا ثَلَاثَةَ فُرُوجٍ وَأَلْقَيْنَاهُ خَلْفَهَا.

ความว่า "แล้วเราได้ถักผมของเธอออกเป็นสามเปีย แล้วเราได้
 เอามันไปไว้ทางด้านหลังของนาง" (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 1262
 และมุสลิม : 2168)

4. บทบัญญัติเกี่ยวกับการติดตามไปส่งศพสตรี

มีรายงานจากอุมมุ อาฎเฎาะฮฺ เราะอะฎเฎาะฮฺ อฮฺมัด อฮฺมัด อฮฺมัด อฮฺมัด กล่าวว่า

نَهَيْتَنَا عَنْ اتِّبَاعِ الْحَيَاةِ وَلَمْ يُعْزَمْ عَلَيْنَا.

ความว่า "เราถูกห้ามมิให้ติดตามไปส่งศพ และเราไม่ได้ถูกห้ามโดย
 เด็ดขาด" (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 313 และมุสลิม : 2164)

สิ่งที่เห็นได้จากการห้ามนั้น คือไม่อนุญาตให้กระทำ และ
 คำกล่าวของเธอที่ว่า "และเรามีได้ถูกห้ามโดยเด็ดขาด" นั้น ชัยคุล
 อิสลาม อิบนู ตัยมียะฮฺ เราะอะฎเฎาะฮฺ อฮฺมัด อฮฺมัด อฮฺมัด ได้กล่าวไว้ในหนังสือ

(มััจญ์มูฮฺ อัล-พะตาวา 24/355) ว่า “บางทีความหมายที่เธอหมายถึงก็คือ ไม่ได้ห้ามอย่างจริงจังหรือเน้นย้ำ แต่นั่นก็ไม่ได้แปลว่าการห้ามดังกล่าวเป็นโมฆะ และบางทีอาจจะจะเป็นความคาดเดาของเธอเองว่านี่เป็นการห้ามที่ไม่ถึงขั้นหะรอม ในขณะที่จิตใจความของหลักฐานนั้นต้องดูที่คำพูดของท่านเราะซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้อยู่ที่การคาดเดาของคนใดคนหนึ่งอื่นไปจากท่าน”

5. ห้ามสตรีมิให้ไปเยี่ยมหลุมฝังศพ

มีรายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ว่า

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَعَنَ زَوَارَاتِ الْقُبُورِ.

ความว่า “แท้จริงท่านเราะซูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สาปแช่งบรรดาผู้หญิงที่ไปเยี่ยมหลุมฝังศพอยู่บ่อยครั้ง” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 2030 และอัต-ติรมีซีย์ : 230 และกล่าวว่าเป็นหะดีษเศาะฮีหฺ)

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ดัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ในมััจญ์มูฮฺ อัล-พะตาวา เล่มที่ 24/355-356 ว่า “และเป็นที่ยอมรับกันว่า ถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดกว้างแก่ผู้หญิงแล้วย่อมเป็นเหตุนำไปสู่การขาดความซันติการร่าฟิงร่าพัน และการร้องห่มร้องไห้ เนื่องจากนางอ่อนแอ มีความอดทนน้อย อันจะเป็นสาเหตุให้ผู้ตายเดือดร้อนเพราะการร่ำ

ครวญโหยหวนของเธอ และเป็นสาเหตุของการช่วยวอนแก่ผู้ชาย
ด้วยน้ำเสียงและรูปร่างของเธอ ดังที่มีรายงานในหะดีษหนึ่งว่า

«فَأَنَّكَ تَقْتَبِنِ الْحَيِّ وَتُوذِينَ الْمَيِّتَ»

ความว่า “แท้จริงพวกเธอย่อมจะทำให้ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ต้องปั่นป่วน
(ช่วยวอน) และก่อความเดือดร้อนแก่คนตาย”

เมื่อการไปเยี่ยมหลุมฝังศพของบรรดาสตรีอาจจะเป็นที่มา
และสาเหตุของเรื่องราวต่างๆ ที่ต้องห้ามในตัวของพวกเขาและแก่
ผู้ชาย -ขณะที่เหตุผลทางบทบัญญัติตรงนี้ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว-
ดังนั้น จึงไม่สามารถกำหนดกรอบและปริมาณสิ่งที่อาจจะเป็น
สาเหตุ และไม่สามารถแยกแยะแต่ละประเภทได้ กรณีแบบนี้มี
ทฤษฎีทางบทบัญญัติกำหนดไว้คือ เมื่อเหตุผลแห่งบทบัญญัติเป็น
สิ่งซ้อนเร้นหรือไม่เป็นที่แพร่หลาย ก็ให้ข้อชี้ขาดผูกพันกับ
แหล่งที่มาและสาเหตุ ดังนั้น เรื่องนี้จึงเป็นสิ่งต้องห้ามเพื่อเป็นการ
ปิดช่องทาง เช่นเดียวกับการห้ามมองเครื่องประดับของสตรีที่อยู่
ภายในเนื่องจากเกิดการช่วยวอน และเช่นเดียวกับที่ห้ามการอยู่กับ
ผู้หญิงโดยลำพังและการมองผู้หญิง และในการที่สตรีเยี่ยมหลุมฝัง
ศพนั้น ไม่มีผลดีมากกว่าที่จะเอามาเทียบกับผลเสีย เพราะในการ
เยี่ยมนั้นไม่มีความดีใดนอกจากการวิงวอนของเธอให้แก่ผู้ตาย
เท่านั้น และนั่นเป็นสิ่งที่เธอสามารถทำได้ภายในบ้านของเธอเอง
(โดยไม่ต้องไปที่สุสาน)”

6. ห้ามไม่ให้มีการร้องรำพันคร่ำครวญ

คือการรำพึงรำพันเสียงดัง ฉีกเสื้อผ้า ตบตีแค้น โทรม การข่มขู่ และขีดข่วนบนใบหน้า อันเนื่องมาจากความท้อแท้เพราะสูญเสียผู้ตาย การคร่ำครวญขอให้เกิดความหายนะ และอื่นๆ จากสิ่งที่บ่งบอกถึงความท้อแท้ในจิตใจของอัลลอฮ์ ไม่มีความอดทน เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและเป็นบาปใหญ่ เนื่องจากหะดีษที่ว่า

«لَيْسَ مِنَّا مَنْ لَطَمَ الْخُدُودَ وَشَقَّ الْجُبُوبَ وَدَعَا بِدَعْوَى الْجَاهِلِيَّةِ»

ความว่า “ไม่ใช่แนวทางของเรา ผู้ที่ตบตีใบหน้า ฉีกเสื้อผ้า และคร่ำครวญเยี่ยงพฤติกรรมสมัยญาฮิลียะฮ์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ : 1294 และมุสลิม : 281)

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَرِيءٌ مِنَ الصَّالِقَةِ وَالْحَالِقَةِ وَالشَّاقَةِ

ความว่า “ท่านเราะฮ์มุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่ข้องเกี่ยวกับผู้หญิงที่ส่งเสียงดัง ผู้หญิงที่โทรม ผู้หญิงที่ฉีกเสื้อผ้า” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ : 1296 และมุสลิม : 283) กล่าวคือ ผู้หญิงที่กระทำการเหล่านี้ในเวลาที่คุณเองประสบเคราะห์กรรม

และยังมีหะดีษอีกว่า

لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ النَّائِحَةَ ، وَالْمُسْتَمِعَةَ .

ความว่า “ท่านเราะฮ์มุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สาปแช่งหญิงที่รำให้คร่ำครวญ และผู้รับฟังเสียงร้องนั้นด้วย”

(บันทึกโดยอบู ดาวูด : 3128) กล่าวคือผู้ที่มีเจตนารับฟังและพอใจ
เสียงร่ำพันคร่ำครวญนั้น

ใช้พี่น้องผู้ศรัทธา จำเป็นที่เธอต้องหลีกเลี่ยงการกระทำ
เช่นนี้ เมื่อประสบกับการทดสอบ จำเป็นที่เธอต้องอดทน และหวัง
ผลตอบแทนจากอัลลอฮ์ เพื่อให้บททดสอบของเธอลบล้างความผิด
ต่างๆ และเพิ่มพูนความดีให้แก่เธอ

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้

﴿وَلَتَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالتَّمَرَاتِ
وَبَشِيرِ الصَّالِحِينَ ﴿١٥٦﴾ إِذَا أَصَابَهُمُ مُّصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٧﴾
أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾﴾ [البقرة:

[157, 156

ความว่า “และเราจะทดสอบพวกเจ้าด้วยส่วนหนึ่ง(สิ่งเล็กน้อย)จาก
ความกลัว ความหิวโหย ความเสียหายในทรัพย์สิน ชีวิต และ
ผลผลิต และเจ้าจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้อดทนเถิด บรรดาผู้ที่เมื่อมี
บททดสอบได้มาประสบกับพวกเขา พวกเขา ก็กล่าวว่าแท้จริงเรา
เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์ และแท้จริงเราจะต้องกลับไปหาพระองค์
ชนเหล่านี้แหละ จะได้รับพรและความเมตตาจากพระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขา และชนเหล่านี้แหละคือผู้ที่ได้รับทางนำ” (อัล-
บะเกาะอะฮะฮ์ : 155-157)

อนุญาตให้ร้องไห้ได้ โดยที่ต้องไม่มีกรรำพันครำครวญ
และปราศจากกรกระทำที่ต้องห้าม ไม่มอโกรธเคือองต้อการ
กำหนดของอัลลลอฮฺ เพราะว่ำลำพังการร้องไห้ันนั้ถือว่ำเป็นควม
เมตดาแก่ผู้ตายและควมอ่อนโยนของหัวใจ และมันเป็นลิ่งที่ไม่
สามารถยับยั้งได้ ดงันนั้การร้องไห้จึงเป็นลิ่งที่อนุมติ และบางคร้ง
อาจจะเป็นลิ่งที่ชอบให้กระทำเสียอีกด้วย

ขออัลลลอฮฺทรงเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ

บทที่ 7

บัญญัติว่าด้วยการถือศีลอดของผู้หญิง

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิมทุกคน และเป็นรูกันหรือองค์ประกอบหลักประการหนึ่งของศาสนาอิสลาม

อัลลอฮฺตรัสไว้ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾ [البقرة: 183]

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย การถือศีลอดได้ถูกกำหนดแก่พวกเจ้า เหมือนกับที่ได้ถูกกำหนดแก่พวกที่มาก่อนหน้าพวกเจ้า หวังว่าพวกเจ้าจะยำเกรง” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 183)

คำว่า “ถูกกำหนด” หมายถึง ถูกบัญญัติ ดังนั้นเมื่อเด็กสาวได้บรรลุนิติภาวะแล้ว โดยมีเครื่องหมายหนึ่งจากเครื่องหมายในการบรรลุนิติภาวะให้เห็น เช่น เริ่มมีประจำเดือน เมื่อนั้นการถือศีลอดก็เป็นวาญิบ(จำเป็น)สำหรับเธอ เด็กสาวบางคนอาจจะมิมีประจำเดือน เมื่ออายุ 9 ปี ซึ่งเธออาจจะยังไม่รู้ว่าจำเป็นต้องถือศีลอด เธอเลยไม่ถือโดยที่เข้าใจว่าเธอนั้นยังเล็กอยู่ และผู้ปกครองก็

ไม่ได้สั่งเธอให้ทำการถือศีลอด สิ่งนี้ถือว่าเป็นความบกพร่องอย่างยิ่ง เพราะละทิ้งองค์ประกอบหลักอีกประการหนึ่งของอิสลาม

เด็กสาวคนใดที่มีรอบเดือนเกิดขึ้น จะต้องศีลอดชดเชยตามจำนวนวันที่ขาด ตั้งแต่ช่วงแรกของการมีประจำเดือน ถึงแม้ว่าผ่านไปนานแล้วก็ตาม เพราะว่ากาถือศีลอดนั้น ยังอยู่ในความรับผิดชอบของเธอ

การถือศีลอดจำเป็นแก่ผู้ใด?

เมื่อเดือนเราะมะฎอนได้มาถึงจำเป็นต่อมุสลิมทุกคนทั้งชายและหญิง ผู้ซึ่งบรรลุดุสกันภาวะ มีสุขภาพดี และไม่ได้เดินทาง (อยู่ประจำถิ่น) จะต้องถือศีลอดในเดือนดังกล่าว และบุคคลใดป่วยหรือเดินทางในช่วงเดือนเราะมะฎอน เขาจะได้รับก็ได้รับอนุญาตให้ละศีลอด และชดใช้ตามจำนวนวันที่ขาดไป อัลลอฮฺตรัสไว้ว่า

﴿فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ﴾ [البقرة: 185]

ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว ก็จงถือศีลอด และผู้ใดป่วยหรืออยู่ในการเดินทาง -แล้วเขาละศีลอด- ก็ให้เขาได้ถือชดใช้ในวันอื่นแทน” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ :185)

ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่มีชีวิตในเดือนเราะมะฎอนในขณะที่เขาเป็นผู้แก่ชรามาก ไม่สามารถถือศีลอดได้ หรือผู้ป่วยเรื้อรังซึ่งไม่มีความหวังที่จะหายจากโรคนั้น ไม่ว่าจะป็นชายหรือหญิงก็ตาม

แท้จริงให้เขาละศีลอดและให้จ่ายอาหารแก่ผู้ขัดสนจำนวนหนึ่งลิตร ต่อหนึ่งวันจากอาหารหลักของท้องถิ่น

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ﴾ [البقرة: 184]

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ถือศีลอดได้ด้วยความยากลำบาก ก็ให้มีการจ่ายสิ่งชดเชย คือจ่ายอาหารแก่ผู้ขัดสน” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 184)

อิบน์ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่า “บทบัญญัตินี้สำหรับคนชรา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮฺ : 4505) ส่วนคนป่วยที่ไม่มีหวังจะหายก็ใช้บัญญัติเดียวกับคนชราได้ ไม่ต้องถือศีลอดชดใช้ เนื่องจากขาดความสามารถ คำว่า “การถือศีลอดด้วยความลำบาก” คือ การถือศีลอดได้ด้วยความสามารถทุกขั้ว

ข้อผ่อนปรนต่างๆ ในการถือศีลอดของผู้หญิง

สำหรับสตรีนั้นมีข้อผ่อนปรนหลายประการ ให้ละศีลอดได้ และชดใช้ในวันอื่นๆ ตามจำนวนวันที่ขาดไป

1. เลือดประจำเดือน และเลือดหลังคลอดบุตร

ห้ามสตรีที่มีประจำเดือนและเลือดหลังคลอดทำการถือศีลอด และจำเป็นที่จะต้องถือชดเชยในวันอื่น เนื่องจากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

كُنَّا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصِّيَامِ وَلَا نُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّلَاةِ

ความว่า “เราถูกสั่งให้ชดเชยการถือศีลอด และไม่ถูกใช้ให้ชดเชยการละหมาด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 321 , มุสลิม : 759 , อับูดาวูด : 262 , อัต-ติรมิซีย์ : 130 และอัน-นะสาอี : 2317)

และทั้งนี้ เนื่องจากมีสตรีผู้หนึ่งได้ถามเธอว่า ทำไมผู้มีประจำเดือนต้องถือศีลอดชดเชย และไม่ต้องละหมาดชดเชย? เธอก็ได้อธิบายว่า “แท้จริงเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งจากเรื่องราวที่ต้องยึดตามตัวบท”

เหตุผลที่ไม่ต้องถือศีลอด ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ในมััจญ์มูอฺ อัล-พะตาวา เล่มที่ 25/251 “เลือดที่ออกมาเพราะการมีประจำเดือนนั้น คือการออกมาของเลือด และผู้ที่มีประจำเดือนสามารถที่จะถือศีลอดในเวลาที่ไม่มีเลือดได้ ดังนั้นการถือศีลอดเวลาที่ไม่มีเลือดนั้นเป็นการถือศีลอดที่สมควร ซึ่งเลือดเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ร่างกายแข็งแรง และการถือศีลอดในขณะที่มีประจำเดือน ทำให้เกิดความบกพร่องและอ่อนแอต่อร่างกายของเธอ และการถือศีลอดไม่สมควร ดังนั้นเธอจึงถูกสั่งใช้ให้ถือศีลอดในเวลาที่ไม่มีการมีประจำเดือน”

2. การตั้งครรภ์และการให้นม

คือการตั้งครวมและการให้นมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อสตรีต่อทารกในครรภ์ หรือทั้งต่อตัวของแม่และเด็กเอง เธอก็สามารถละศีลอดได้ในขณะที่กำลังตั้งครวมหรือช่วงให้นม

หากเธอละศีลอดเพราะเกรงว่าอันตรายจะเกิดกับเด็ก เธอจะต้องถือศีลอดชดเชยวันที่ได้ละศีลอด และให้จ่ายอาหารแก่ผู้ขัดสนหนึ่งคนต่อจำนวนหนึ่งวันที่ได้ละเว้นการถือศีลอด

หากเธอละศีลอดเพราะเกรงอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับเธอเอง ก็ให้ถือศีลอดชดเชยอย่างเดียวไม่ต้องจ่ายอาหาร ทั้งนี้เนื่องจากผู้ที่ตั้งครวมและผู้ให้นม เข้าข่ายในคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

﴿وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مِسْكِينٍ﴾ [البقرة: 184]

ความว่า “และสำหรับผู้ที่ถือศีลอดได้ด้วยความยากลำบาก ให้จ่ายสิ่งชดเชยคืออาหารแก่ผู้ขัดสน” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 184)

อิบนุ กะซีรุ กล่าวไว้ในตัฟซีร์ของท่าน เล่มที่ 1/379 ว่า “และผู้ที่เกี่ยวข้องในความหมายนี้ คือผู้ที่ตั้งครวมและผู้ให้นมบุตร เมื่อเขาทั้งสองกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อตัวเอง หรือเป็นอันตรายต่อลูก”

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่าน เล่มที่ 25/318 “หากว่าเธอกลัวว่าจะเป็นอันตรายต่อทารกในครรภ์ ก็อนุญาตให้ละศีลอด และจะต้องชดเชยตามจำนวนวันที่ขาดไป

และจะต้องจ่ายอาหารแก่ผู้ขาดส่นหนึ่งคนจำนวนหนึ่งลิตรต่อหนึ่งวันที่ละศีลอด”

สิ่งที่จำเป็นต้องรู้

1. ผู้ที่มีเลือดเสีย (อัล-มุสตะหาฎาะฮฺ) –คือผู้ที่มีเลือดมาโดยที่ไม่ใช่ประจำเดือนดังที่กล่าวก่อนนี้แล้ว- จำเป็นแก่เธอที่จะต้องถือศีลอด และไม่อนุญาตให้ละทิ้งการถือศีลอดอันเนื่องจากมีเลือดเสีย

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของท่านเล่มที่ 25/251 หลังจากทีกล่าวถึงการละศีลอดของผู้มีประจำเดือน “ซึ่งแตกต่างกับเลือดเสีย เพราะว่าเลือดเสียนั้นไม่สามารถควบคุมเวลาได้ โดยเธอถูกใช้ให้ถือศีลอดในเวลานั้นและไม่สามารถจะระวังมันได้ เช่น การอาเจียนออกมา การมีเลือดออกมาตามแผลและฝีต่างๆ การฝัน และในทำนองนั้น ในบรรดาสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ มันจึงไม่มีผลกับการถือศีลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือน”

2. จำเป็นต่อผู้มีประจำเดือน ผู้ที่ตั้งครรภ์ และผู้ที่ให้นม เมื่อพวกเขาละทิ้งการถือศีลอด จะต้องถือศีลอดชดใช้ตามจำนวนวันที่ได้ละศีลอด ในระหว่างเดือนเราะมะฎอนนี้กับเดือนเราะมะฎอนที่จะมาถึง และการริบชดใช้เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด และเมื่อเหลือไม่กี่วันที่เดือนเราะมะฎอนใหม่จะมาถึงนอกจากเท่ากับ

วันที่ได้ละศีลอด ก็จำเป็นที่จะต้องถือศีลอดชดใช้ เพื่อมิให้เดือนเราะมะฎอนใหม่มาถึงโดยที่ยังมิได้ชดเชยของก่อน ถ้าหากเข้าเราะมะฎอนใหม่และยังมิได้ชดเชย โดยที่ไม่มีอุปสรรคที่ได้รับการอนุโลมแล้ว ก็จำเป็นที่จะต้องถือศีลอดชดเชย พร้อมจ่ายอาหารแก่ผู้ขาดส่นหนึ่งคนต่อหนึ่งวัน หากการล่าช้าเกิดจากอุปสรรคก็จะต้องถือศีลอดชดใช้อย่างเดียว (ไม่ต้องจ่ายอาหาร) ผู้ที่จำเป็นต้องถือศีลอดชดเชย ด้วยสาเหตุของการละทิ้งศีลอดอันเนื่องจากการเจ็บป่วยหรือการเดินทางนั้น ก็ใช้บทบัญญัติและข้อชี้ขาดเดียวกับผู้มีประจำเดือน ดังที่แจกแจงมาก่อนแล้ว

3. ไม่อนุญาตให้สตรีถือศีลอดภาคสมัครใจ (ตะฆาวูอู) เมื่อสามีของเธออยู่บ้าน ไม่ได้เดินทาง นอกจากด้วยการอนุญาตของสามีเท่านั้น ดังหะดีษที่อิมามอัล-บุคอรีย์และมุสลิม และท่านอื่นๆ ได้รายงานจากอนู สุรียเราะฮะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะละฮิอะฮฺวัสสลัม กล่าวว่า

«لَا يَجِلُّ لِلْمَرْأَةِ أَنْ تَصُومَ وَرَوْجَهَا شَاهِدٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ»

ความว่า “ไม่อนุญาตให้ภรรยาถือศีลอดในขณะที่สามีของนางอยู่บ้าน ไม่ได้เดินทาง นอกจากด้วยการอนุญาตของเขานั่น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 5192 และมุสลิม : 2367)

และในบางสายรายงานของอะหฺมัดและอนู ดาอูดที่ว่า “นอกจากเดือนเราะมะฎอน” ถ้าสามีได้อนุญาตให้ถือศีลอดภาคสมัครใจ หรือสามีไม่ได้อยู่กับเธอ หรือเธอไม่มีสามี ก็ส่งเสริมให้เธอ

ถือศีลอดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ส่งเสริมให้ถือ เช่น วันจันทร์ วันพฤหัสบดี สามวันของทุกๆ เดือน หกวันของเดือนเซาวาล สิบวันของเดือนซุลหิจญะฮฺ วันอะเราะซะฮฺ วันอาซุรอฮฺ หนึ่งวันก่อนและหลังจากวันอาซุรอฮฺ เพียงแต่ไม่สมควรสำหรับเธอที่จะถือศีลอดสมควรใจ (สุนัต) ในขณะที่ยังติดค้างศีลอดเดือนเราะมะฎอน เธอจะต้องถือศีลอดชดเชยเสียก่อน วัลลอฮุอะอูลัม

4. เมื่อสตรีสะอาดจากประจำเดือนในช่วงกลางวันของเดือนเราะมะฎอน เธอจะต้องงดการรับประทานในช่วงเวลาส่วนที่เหลือของวันนั้น และเธอยังต้องถือศีลอดชดเชยของวันนั้นด้วย พร้อมกับวันอื่นๆ ที่ได้ละเว้นการถือศีลอดเพราะมีประจำเดือน และการงดอาหารในส่วนที่เหลือของวันที่เธอสะอาดนั้นเป็นวาญิบ/จำเป็น ทั้งนี้เพราะเป็นการให้เกียรติเดือนเราะมะฎอน

บทที่ 8

บัญญัติว่าด้วยการประกอบพิธีหัจญ์และ อุมเราะฮ์ของผู้หญิง

การประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์ในทุกๆ ปีนั้น เป็นข้อบังคับในภาพรวม(ฟัรฎูกิฟายะฮ์)สำหรับประชาชาติมุสลิมทั้งหมด ส่วนที่เป็นวาญิบ(ฟัรฎูอัยนุ)สำหรับมุสลิมทุกคนนั้นคือหนึ่งครั้งตลอดชีวิต สำหรับผู้ที่มีเงื่อนไขในการทำหัจญ์ครบถ้วน นอกเหนือจากนั้นก็เป็หัจญ์ภาคสมัครใจ (ตะฎาวุฮ์)

การประกอบพิธีหัจญ์นั้นเป็นโครงสร้างหลักของศาสนาอิสลาม และเป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมของบรรดาสตรีในภารกิจ การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ (ญิฮาด) เนื่องจากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฮิยัลลอฮุอันฮา ได้กล่าวว่า

يَا رَسُولَ اللَّهِ هَلْ عَلَى النِّسَاءِ جِهَادٌ؟ قَالَ: «نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ، الْحُجُّ وَالْعُمْرَةُ»

ความว่า “โอ้ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ สตรีต้องทำการต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ใช่ไหม (ญิฮาด)? ท่านกล่าวว่า ใช่ จำเป็นแก่พวกเธอที่จะต้องทำการญิฮาด แต่เป็นการญิฮาดที่ไม่มีการฆ่าฟัน คือการ

ประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์” (บันทึกโดยอะหมัด : 25198 และอิบนุ มาญะฮ์ : 2901 ด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง)

และในรายงานของอัล-บุคอรีห์ จากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา กล่าวว่า

يَا رَسُولَ اللَّهِ نَرَى الْمُجَاهِدَ أَفْضَلَ الْعَمَلِ أَفَلَا نُجَاهِدُ قَالَ : «لَكِنَّ أَفْضَلَ الْجِهَادِ حَجٌّ مَبْرُورٌ»

ความว่า “ไ้ศาสนทูตของอัลลอฮ์ เราว่าการญิฮาดในหนทางของอัลลอฮ์เป็นงานที่ประเสริฐยิ่ง จะไม่ให้เราออกไปญิฮาดด้วยหรือ? ท่านเราะฮ์ฮูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า แต่การญิฮาดที่ดียิ่ง(สำหรับพวกเธอ)คือการทำหัจญ์ที่สมบูรณ์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ : 1520)

บทบัญญัติในการประกอบพิธีหัจญ์ที่เกี่ยวกับสตรีเป็นการเฉพาะ มีหลายประการได้แก่

1. มะหฺร็อม

เงื่อนไขที่จำเป็นในการประกอบพิธีหัจญ์ซึ่งครอบคลุมทั้งผู้ชายและผู้หญิงมีหลายประการ คือ เป็นมุสลิม มีสติสัมปชัญญะ เป็นไท (มิใช่ทาส) บรรลุศาสนภาวะ มีความสามารถในค่าใช้จ่าย

ส่วนเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้หญิงเป็นการเฉพาะ คือต้องมิมะหฺร็อมเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์พร้อมๆกับเธอ คือสามี หรือ

ผู้ชายที่ถูกห้ามไม่ให้แต่งงานกับเธอแบบถาวรเนื่องจากเป็นเครือญาติ เช่น พ่อ ลูกชาย พี่ชาย หรือน้องชาย หรือด้วยสาเหตุอื่น เช่น พี่น้องชายจากการตีมนมร่วมแม่นมกับเธอ หรือสามีของแม่ (พ่อเลี้ยง) หรือลูกชายของสามี (ลูกเลี้ยง) หลักฐานในเรื่องนี้มีหะดีษจากอิบน์อุบบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวไว้ว่า แท้จริงเขาได้ยินท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวคำปาฐกถาว่า

ذِي مَحْرَمٍ فَفَاقَمَ

رَجُلٌ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ امْرَأَتِي خَرَجَتْ حَاجَّةً، وَإِنِّي اكْتُنَيْتُ فِي عَزْوَةٍ كَذَا وَكَذَا، قَالَ: انْطَلِقِي، فَحُجِّي مَعَ امْرَأَتِكَ»

ความว่า “ชายคนหนึ่งจะไม่อยู่ตามลำพังกับผู้หญิง นอกจากจะมีผู้ที่เป็นมะหฺรอมของเธออยู่ด้วยเท่านั้น และผู้หญิงจะไม่เดินทาง นอกจากจะมีผู้ที่เป็นมะหฺรอมไปพร้อมกับเธอด้วย” ชายคนหนึ่งได้ยื่นขึ้น แล้วกล่าวว่า ใ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮุ แท้จริงภรรยาของฉันต้องการออกไปประกอบพิธีหัจญ์ และแท้จริงฉันนี้ได้ถูกลงชื่อให้ร่วมสงครามที่นั่นที่นั่น ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวว่า “ท่านจงออกไป แล้วจงประกอบพิธีหัจญ์พร้อมกับภรรยาของท่าน” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 3006 และมุสลิม : 3259)

และมีรายงานจากอิบน์ อุมัรฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวไว้ว่า

«لَا تَسَافِرُ الْمَرْأَةُ تَلَاثًا إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ»

ความว่า “สตรีจะไม่เดินทางระยะเวลาสามวัน นอกจากจะต้องมีมะหฺร็อมเดินทางพร้อมกับเธอเท่านั้น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 1087 และมุสลิม : 3245)

หะดีษในการทำงานนี้มีอีกมากมาย ซึ่งห้ามไม่ให้สตรีเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์และอื่นๆ โดยที่ไม่มีมะหฺร็อมไปด้วย เนื่องจากสตรีนั้นอ่อนแอ อาจจะมีสาเหตุไม่คาดคิด หรือความลำบากในการเดินทางมาพบกับเธอ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นไม่มีใครที่จะเผชิญได้ นอกจากผู้ชาย และผู้หญิงนั้นก็เป็นที่ปรารถนาของคนชั่วทั้งหลาย ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีมะหฺร็อมคอยปกป้องรักษาเธอ ให้ออกพ้นจากการก่อความเดือดร้อนของคนเหล่านั้น

เงื่อนไขของผู้ที่จะเป็นมะหฺร็อมในการประกอบพิธีหัจญ์

- มีสติสัมปชัญญะ
- บรรลุศาสนภาวะ
- เป็นมุสลิม

หากเธอหาบุคคลที่เป็นมะหฺร็อมไม่ได้ ก็จำเป็นต้องหาคนมาทำหัจญ์แทนให้กับเธอ

2. ได้รับอนุญาตจากสามี

หากการประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจ จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี เพราะสิทธิของสามีที่เธอต้องปฏิบัติจะขาดหายไป เจ้าของตำราอัล-มุฆนีย์ได้กล่าวว่า “สามีมีสิทธิยับยั้งมิให้เธอไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจได้ อิบนุล มุนซิรุ กล่าวว่ “ปวงปราชญ์ทุกคนที่ฉันได้จดจำมาจากพวกเขา มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า สามีมีสิทธิยับยั้งมิให้เธอออกไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจได้ เนื่องจากหน้าที่ต่อสามีนั้นเป็นภาคบังคับ (วาญิบ) ดังนั้น เธอจะเอาสิ่งที่ไม่ใช่เป็นภาคบังคับมาทำให้สิ่งที่เป็นภาคบังคับต้องขาดหายไปไม่ได้ ก็เช่นเดียวกับทาสที่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้เป็นนาย” (อัล-มุฆนีย์ : 3/240)

3. การทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนผู้ชาย

สตรีสามารถทำหัจญ์และอุมเราะฮ์แทนผู้ชายได้ ชัยคุล อิศลาม อิบนุ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวไว้ในตำราของท่านว่า “อนุญาตให้ผู้หญิงทำหัจญ์แทนผู้ชายได้โดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของเธอหรือไม่ก็ตามแต่ และเช่นเดียวกันอนุญาตให้ผู้ชายทำหัจญ์แทนผู้ชายได้ ตามทัศนะของอิมามทั้งสี่และผู้รู้ส่วนมาก ดังที่ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสลัลัม ได้สั่งให้หญิงเผ่าคือฮัมคนหนึ่งทำหัจญ์แทนบิดาของเธอ เมื่อตอนที่เธอได้กล่าวว่า “โอ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ แท้จริงบทบัญญัติที่ให้ปวงบ่าวของอัลลอฮ์ประกอบพิธีหัจญ์ได้มาถึงบิดาของฉัน ขณะที่เขามิ

อายุมากแล้ว” ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมก็เลยสั่งให้
เธอทำหัจญ์แทนบิดาของเธอ ทั้งที่การทำหัจญ์ของผู้ชายนั้น
สมบูรณ์ยิ่งกว่าการทำหัจญ์ของผู้หญิง (มััจญ์มูอ์ อัล-พะตาวา :
26/13)

4. เลือดประจำเดือนและเลือดหลังการคลอด

เมื่อสตรีเกิดมีประจำเดือนหรือเลือดหลังการคลอด
ในขณะที่เธออยู่ในพิธีหัจญ์ก็ให้ดำเนินต่อไป ถ้าหากสิ่งนั้นได้
เกิดขึ้นตอนที่เธอจะเข้าพิธีหัจญ์หรือฮุมเราะฮ์ ก็ให้เธอเข้าพิธี (อิห์รอหม)
เหมือนกับสตรีคนอื่น ๆ เนื่องจากการเข้าพิธีนั้นไม่มีเงื่อนไขว่า
จะต้องมีความสะอาด

อิบนุ กุดามะฮ์ ได้กล่าวไว้ในตำราของท่าน (อัล-มุฆนีย์ : 3/
293-294) “สรุปจากที่ได้กล่าวมานั้น แท้จริงการอาบน้ำชำระล้าง
ร่างกายสำหรับผู้หญิงขณะเข้าพิธีนั้น เป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้ปฏิบัติ
เช่นเดียวกับผู้ชาย เพราะเป็นพิธีกรรมชนิดหนึ่ง และสำหรับผู้ที่
มีประจำเดือนและเลือดหลังคลอด ก็เน้นย้ำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมี
รายงานจาก ญาบิรฺ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่

حَتَّىٰ آتَيْنَا ذَا الْخَلِيفَةِ قَوْلَتْ أَسْمَاءُ بِنْتُ عُمَيْسٍ مُحَمَّدَ بْنَ أَبِي بَكْرٍ فَأَرْسَلَتْ إِلَىٰ
رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَيْفَ أَصْنَعُ ؟ ، قَالَ : «اغْتَسِلِي وَاسْتَنْفِرِي بِثَوْبٍ
وَآخَرِي»

ความว่า จนกระทั่งพวกเราได้มาถึงซูดหุลัยยะฮ์ แล้วอัสมาฮ์ บินตุ
อุมัยศฺ ได้คลอดบุตรชื่ออุมุหัมมัด อิบนุ อบี บักรฺ แล้วเธอได้ส่งคนไป

ถามท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัมว่า ฉันจะทำอย่างไร?
ท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ตอบว่า เธอจงอาบน้ำ
ชำระร่างกายและใช้ผ้าซับเลือดไว้ และจงเข้าพิธีหัจญ์” (บันทึก
โดยอัล-บุคอรี : 1650 และมุสลิม : 2941/2900)

และมีรายงานจากอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่าน
เราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«الْحَائِضُ وَالنَّفْسَاءُ إِذَا آتَا عَلَى الْوَقْتِ تَغْتَسِلَانِ وَتُحْرِمَانِ وَتَقْضِيَانِ الْمَنَاسِكَ كُلَّهَا»
غَيْرَ الطَّوَافِ بِالْبَيْتِ

ความว่า “สตรีที่มีประจำเดือน และสตรีที่มีเลือดหลังคลอด เมื่อทั้ง
สองมาถึงมีกอต (เขตกำหนดเพื่อการเข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์) ก็
จะอาบน้ำชำระร่างกายและเข้าพิธี และปฏิบัติภารกิจหัจญ์และ
อุมเราะฮ์ทุกประการนอกจากการเฆาะวาฟเท่านั้น” (บันทึกโดยอุม
ดาวูด : 1744)

และท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้สั่งใช้ให้
ท่านหญิงอาอิชะฮ์อาบน้ำชำระล้างร่างกายเข้าพิธีหัจญ์ในขณะที่
เธอมีประจำเดือน (บันทึกโดยมุสลิม : 2929)

เหตุผลของการอาบน้ำชำระล้างร่างกายสำหรับผู้มี
ประจำเดือน และเลือดหลังคลอดนั้นคือการทำความสะอาด และ
ขจัดกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ เพื่อไม่ให้รบกวนผู้อื่นในขณะที่มีการ
รวมตัวกัน และทำให้นะญิส (มูลเหตุที่ต้องอาบน้ำชำระร่างกาย)
เบาบางลง

หากเกิดมีประจำเดือนหรือเลือดหลังคลอด ในขณะที่อยู่ใน
พิธีแล้ว ก็จะไม่มีการกระทบอันใดและให้อยู่ในพิธีต่อไป และยังคง
หลีกเลี่ยงจากข้อห้ามต่างๆ ของหัจญ์และอุมเราะฮ์ และจะต้องไม่
แกะยาวพจนกว่าเลือดจะหยุดและได้อาบน้ำชำระร่างกายเสียก่อน

หากวันอะเราะซะฮ์มาถึงในขณะที่เธอยังไม่สะอาด และยัง
อยู่ในพิธีอุมเราะฮ์อีก ก็ให้เธอเข้าพิธีหัจญ์โดยควบรวมกับอุมเราะฮ์
ที่เดียวเลย ซึ่งกรณีนี้ก็จะเปลี่ยนเป็นการทำหัจญ์แบบกิรอนแทน
(หัจญ์และอุมเราะฮ์ในคราวเดียวกัน) หลักฐานในเรื่องดังกล่าวคือ

حَاضَتْ أَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا حَاضَتْ وَكَانَتْ أَهَلَّتْ بِعُمْرَةٍ فَدَخَلَ عَلَيْهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهِيَ تَبْكِي، قَالَ: «مَا يُبْكِيكِ لَعَلَّكَ نَفِسْتِ؟» قَالَتْ نَعَمْ قَالَ: «هَذَا شَيْءٌ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ، أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ، غَيْرَ أَنْ لَا تَطْوِي بِالنَّيْتِ»

ความว่า “แท้จริงท่านหญิงอาอิชะฮ์ได้มีประจำเดือน ขณะที่เธอได้
อยู่ในพิธีอุมเราะฮ์ แล้วท่านเราะฮ์ซูล คือลัลลลอฮ์อะลยฮิวะสัลลัม
เข้ามาหาเธอ โดยที่เธอกำลังร้องไห้ ท่านเราะฮ์ซูลถามว่า อะไรทำให้
เธอร้องไห้ มีประจำเดือนหรือ? เธอตอบว่า ใช่ค่ะ ท่านเราะฮ์ซูล
กล่าวว่า นี่เป็นสิ่งที่อัลลลอฮ์ได้ลิขิตแก่ลูกสาวของอาดัม จงปฏิบัติ
ภารกิจเยี่ยงกับผู้ทำหัจญ์ทุกอย่าง เพียงแต่เธออย่าเวียนรอบบัย
ตุลลอฮ์” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ : 305 และมุสลิม : 2911)

และในรายงานของญาบิรฺ เราะะฮิยัลลลอฮุอันฮุ ซึ่งบันทึก
โดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิม

ثُمَّ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى عَائِشَةَ ، فَوَجَدَهَا تَبْكِي فَقَالَ : « وَمَا شَأْنُكِ ؟ » فَقَالَتْ : شَأْنِي أَنِّي قَدْ حَضْتُ وَقَدْ حَلَّ النَّاسُ وَلَمْ أُحْلِلْ وَلَمْ أُطْفِ بِالْبَيْتِ وَالنَّاسُ يَذْهَبُونَ إِلَى الْحَجِّ الْآنَ ، فَقَالَ : « إِنَّ هَذَا أَمْرٌ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَى بَنَاتِ آدَمَ فَأَغْتَسِلِي ثُمَّ أَهْلِي بِالْحَجِّ » ، فَفَعَلْتُ وَوَقَفْتُ الْمَوَاقِفَ حَتَّى إِذَا طَهَّرْتُ طَافْتُ بِالْبَيْتِ وَبِالصَّفَا وَالْمَرْوَةِ ثُمَّ قَالَ : « قَدْ حَلَلْتِ مِنْ حَجِّكِ وَعُمْرَتِكِ جَمِيعًا »

ความว่า หลังจากนั้นท่านเราะฮะซูล คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็เข้ามาหาท่านหญิงอาอิชะฮะฮ์ แล้วพบว่าเธอกำลังร้องไห้ให้ ท่านเราะฮะซูลจึงถามว่า “เป็นอะไรหรือ?” แล้วเธอก็ตอบว่า ฉันมีประจำเดือน ในขณะที่ผู้คนได้ปลดเปลื้องจากการทำอุมเราะฮะฮ์แล้ว แต่ฉันยังมิได้ปลดเปลื้อง และยังมิได้เวียนรอบบัยตุลลอฮุเลย และขณะนี้ผู้คนต่างเข้าสู่พิธีหัจญ์กันแล้ว ท่านเราะฮะซูลกล่าวว่า “แท้จริงนี่เป็นสิ่งที่อัลลลอฮ์ได้ลิขิตแก่ลูกสาวของอาดัม ดังนั้นจงอาบน้ำ แล้วเข้าสู่พิธีหัจญ์เสีย” แล้วเธอก็ได้กระทำ และได้ไปตามจุดต่างๆ ของภารกิจหัจญ์ จนกระทั่งเมื่อเธอสะอาดแล้ว เธอได้เวียนรอบบัยตุลลอฮุ ภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮะฮ์ จากนั้นท่านเราะฮะซูล คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวแก่เธอว่า “แท้จริงเธอได้ปลดเปลื้องทั้งจากหัจญ์และอุมเราะฮะฮ์ด้วยแล้ว” (บันทึกโดยอัล-บุคอรียฺ : 305 และมุสลิม : 2929)

อิบนุล ก็อยยิม ปราชญ์อาวุโสกล่าวไว้ในหนังสือ (ตะฮะซีบุสสุนัน : 2/303) “หะดีษต่างๆ ซึ่งเป็นที่เชื่อถือได้ บ่งชี้อย่างชัดเจนว่าท่านหญิงอาอิชะฮะฮ์ได้ประกอบพิธีอุมเราะฮะฮ์ก่อน จากนั้นเมื่อเธอมีประจำเดือน ท่านเราะฮะซูล คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็สั่งให้เธอ

เข้าสู่พิธีหัจญ์ จึงกลายเป็นหัจญ์แบบกิรอน (หัจญ์พร้อม กับ อุมเราะฮฺ) และโดยเหตุนี้ท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลดลลฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่เธอว่า การญะวาฟเวียนรอบบัยตุลลฮฺ และ การสะอ เวียนระหว่างภูเขาเศาะฟากับมัรวะฮฺ เป็นการเพียงพอแล้วสำหรับ การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺของเธอ”

5. สิ่งที่ต้องปฏิบัติขณะเข้าพิธีหัจญ์

สตรีจะปฏิบัติเยี่ยงผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ และการ ทำความสะอาด โดยการขจัดขน ผม เล็บ และกลิ่นอันไม่พึง ประสงค์ เพื่อที่จะไม่ต้องทำสิ่งเหล่านั้นอีกในขณะที่เข้าพิธีแล้ว เพราะเป็นที่ต้องห้าม แต่ถ้าหากเธอไม่มีขน เล็บ และกลิ่นที่ต้อง ขจัด ก็ไม่จำเป็นต้องทำ เพราะเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เงื่อนไขของการ อิหฺรอมเข้าพิธีแต่อย่างใด และไม่เป็นไรถ้าหากเธอจะใช้เครื่องหอม ต่างๆ ตามร่างกาย ซึ่งสิ่งที่ไม่มียกเว้นฟุ้งกระจาย เนื่องจากหะดีษ จากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลฮฺอูฮฺอันฮา

كُنَّا نَخْرُجُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَضَمَّدَ جِبَاهَنَا بِالْمِسْكِ عِنْدَ الْإِحْرَامِ، فَإِذَا عَرِقَتْ إِحْدَانَا سَأَلَ عَلِيٌّ وَجْهَهَا فَيَرَاهَا النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَا يَنْهَاهَا.

ความว่า “พวกเราได้ออกไปพร้อมกับท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลดลลฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม แล้วเราได้พันหน้าผากของเราด้วยผ้าที่มีน้ำหอม เมื่อจะเข้าพิธีอิหฺรอม และเมื่อคนหนึ่งจากพวกเรามีเหงื่อไหล ออกมา เหงื่ออีกไหลลงมาที่ใบหน้าของเธอ แล้วท่านก็เห็นและไม่ได้ ห้ามแต่อย่างใด” (บันทึกโดยอับู ดาวูด : 1830)

อิหม่าม อับ-เซากานี ยี่ กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฎอร : 5 /12) “การนึ่งเฉยของท่านเราะฮูล คือลลัลลลอะลลัยฮิวะลัลลัม นั้น บ่งบอกถึงการอนุญาต เพราะว่าท่านจะไม่นึ่งเฉยต่อสิ่งที่ไม่ ถูกต้อง”

6. ชุดที่สวมใส่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์

เมื่อสตรีต้องการจะเข้าพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ เธอจะต้อง ถอดบุรกุญและนิกอบออก -หากเธอสวมใส่อยู่ก่อน- บุรกุญและ นิกอบ คือ สิ่งที่ใช้เข้ามาปิดหน้า ซึ่งมีสองรูตรงที่ตา ซึ่งสตรีจะมอง ผ่านรูทั้งสองนั้น และบุรกุญนั้นจะมิดชิดกว่านิกอบ เนื่องจากท่าน เราะฮูล คือลลัลลลอะลลัยฮิวะลัลลัม กล่าวว่

«وَلَا تَنْتَقِبِ الْمَرْأَةُ»

ความว่า “สตรีที่อยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์นั้นจะไม่สวมใส่นิกอบ”

(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 1838)

เธอจะไม่สวมถุงมือทั้งสองข้าง แต่เธอจะปกปิดใบหน้า ด้วยสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ นิกอบและบุรกุญได้ โดยนำเอาผ้าคลุมศีรษะหรือ เสื้อผ้ามาปิดหน้าขณะที่ผู้ชายซึ่งมิใช่มะห์รอมมองมา และ เช่นเดียวกันเธอจะปิดมือทั้งสองจากการมองของผู้ชายโดยไม่ใช้ถุง มือ แต่โดยการเอาเสื้อผ้ามาคลุม เนื่องจากใบหน้าและมือทั้งสอง เป็นสิ่งที่ต้องปกปิดมิให้เพศชายมอง ทั้งในขณะที่อยู่ในพิธีหัจญ์และ อื่นๆ

ชายคูลอิสลาม อิบน์ ดัยมียะฮฺ กล่าวว่า “สตรีนั้นเป็นสิ่งพึงสงวน (เอาระฮฺ) ด้วยเหตุนี้จึงอนุญาตให้เธอสวมใส่เสื้อผ้าที่ปกปิดตัวของเธอ และใช้สิ่งของที่แบกถือเป็นร่วมเงา แต่ทว่าท่านเราะฮฺสูลคือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะสัลลัม ห้ามมิให้เธอสวมใส่นิกอบ หรือถุงมือ (กัฟฟาซ) และหากสตรีได้นำเอาสิ่งใดมาปกปิดใบหน้าโดยไม่สัมผัสกับใบหน้า ก็เป็นที่อนุญาตโดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ และหากปกปิดด้วยเป็นสิ่งสัมผัสกับใบหน้า ตามทัศนะที่ถูกต้องแล้ว ถือว่าเป็นที่อนุญาตเช่นเดียวกัน สตรีนั้นไม่ได้ถูกสั่งให้เอาผ้าคลุมหน้าแยกออกห่างไม่ให้ติดแนบกับใบหน้า ไม่ว่าจะด้วยไม้ ด้วยมือ หรือด้วยสิ่งอื่นๆ เพราะว่าท่านเราะฮฺสูลคือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะสัลลัม ไม่ได้แบ่งแยกระหว่างใบหน้าและมือของเธอ และทั้งสองก็เหมือนกับร่างกายของผู้ชาย มิใช่เหมือนกับศีรษะ และบรรดาภรรยาของท่านเราะฮฺสูลคือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะสัลลัม จะปล่อยผ้าคลุมศีรษะลงมาปิดที่ใบหน้า โดยไม่มีการคำนึงถึงเรื่องการให้ติดแนบหรือให้ห่างจากใบหน้า และไม่มีผู้รู้คนใดเลยรายงานจากท่านเราะฮฺสูลคือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะสัลลัม ว่า ท่านได้กล่าวว่า การเข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺของผู้หญิงคือการเปิดใบหน้าของเธอ แต่เป็นคำพูดของบางคนจากยุคสะลัฟเท่านั้น”

อิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (ตะฮฺซีบุดดุสนัน : 2/350) “ไม่มีรายงานจากท่านเราะฮฺสูลคือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะสัลลัม เลยว่า สตรีต้องเปิดใบหน้าขณะเข้าพิธีหัจญ์และอุมเราะฮฺ เพียงแต่

ท่านห้ามมิให้สวมใส่หมวก... และเป็นที่ยืนยันว่า แท้จริงอัลฮาดิฮ์ได้ปิดใบหน้าของเธอ ขณะอยู่ในพิธี และท่านหญิงอาอิชะฮ์เราะอะฎียัลลอฮุฮ์อันฮา กล่าวว่

كَانَ الرُّكْبَانُ يَمُرُّونَ بِنَا وَنَحْنُ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مُحْرِمَاتٌ فَإِذَا حَادُوا بِنَا سَدَلَتْ إِحْدَانَا جِلْبَابَهَا مِنْ رَأْسِهَا عَلَى وَجْهِهَا فَإِذَا جَاوَزُونَا كَشَفْنَاهَا

ความว่า “ขบวนผู้ชายได้เดินผ่านมาทางพวกเรา ในขณะที่เราอยู่พร้อมทั้งท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام โดยทุกคนอยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ฮ์ เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้ คนหนึ่งจากพวกเรา ก็ปล่อยเสื้อคลุมของเธอมาปิดหน้า โดยลงมาทางศีรษะ ครั้นเมื่อพวกเขาได้ผ่านไป เราก็จะเปิดมันออก (บันทึกโดยอบู ดาอูด : 1833)

พึงทราบเถิด ไ้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย เธอถูกห้ามไม่ให้ปกปิดใบหน้าและมือทั้งสอง ด้วยสิ่งที่มีการตัดเย็บเป็นชุดเฉพาะ เช่น หมวกและถุงมือ และแท้จริงแล้วเธอจะต้องปิดใบหน้าและมือทั้งสอง เพื่อมิให้ชายที่ไม่ได้เป็นมะหฺร็อมเห็น โดยใช้ผ้าคลุมศีรษะ เสื้อผ้า และอื่นๆ และแท้จริงไม่มีหลักฐานใดที่สั่งให้วางสิ่งของเพื่อกันมิให้ผ้าคลุมสัมผัสกับใบหน้า ไม่ว่าจะด้วยไม้ และอื่นๆ

7. อภรณ์ที่อนุโลมให้สวมใส่

อนุญาตให้สตรีที่อยู่ในพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ฮ์ สวมใส่ อภรณ์ของผู้หญิง ซึ่งไม่มีการประดับประดา ไม่เลียนแบบอภรณ์ผู้ชาย ไม่รัดรูปจนทำให้เห็นทรวดทรงของอวัยวะต่างๆ ไม่บางจน

ทำให้มองทะลุด้านใน และไม่สิ้นใจไม่สามารถปิดมือและเท้าได้ แต่จะต้องเป็นอาการที่หลวม หนา และกว้าง

อิบนุล มุนซิรุ ได้กล่าวใน (อัล-มุฆนีย์ : 3/328) ว่า “และปวงประชาญมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าแท้จริงสำหรับสตรีที่ทำหัจญ์และอุมเราะฮ์นั้น เธอมีสิทธิที่จะสวมใส่เสื้อผ้า กางเกง ผ้าคลุมศีรษะ และรองเท้าหุ้มส้น” และไม่มีภาระเจาะจงให้สวมใส่เสื้อผ้าสีใดเป็นการเฉพาะ เช่น สีเขียวเป็นต้น แท้จริงเธอสามารถสวมใส่สีที่ปรารถนาได้ จากสีที่อนุโลมเฉพาะสำหรับผู้หญิง เช่น แดง เขียว หรือดำ และอนุโลมให้เปลี่ยนอาการได้ตามความประสงค์

8. การกล่าวคำตัลบียะฮ์

หลังจากเข้าพิธีแล้ว ส่งเสริมให้กล่าวคำตัลบียะฮ์ด้วยเสียงที่ตัวเองได้ยิน อิบนุ อับดุลบารุ กล่าวไว้ว่า “ปวงประชาญมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าแท้จริงแบบอย่างสำหรับสตรีในการกล่าวคำตัลบียะฮ์ คือจะไม่ส่งเสียงดัง และให้เธอออกเสียงเท่าที่เธอได้ยิน ไม่ส่งเสริมให้กล่าวเสียงดัง เนื่องจากกลัวว่าจะเกิดความเสียหาย และความเดือดร้อนแก่เธอ และด้วยเหตุนี้เองการอาซานและการอิกอมะฮ์จึงไม่มีแบบอย่างให้ปฏิบัติสำหรับสตรี ส่วนแนวปฏิบัติสำหรับสตรีในการเตือนอิมามในขณะละหมาดนั้นคือการตบมือ ไม่ใช่การกล่าวซุบหานัลลอฮุ” (อัล-มุฆนีย์ : 2/330-331)

9. หลักปฏิบัติในการเฎาะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮ์

ในการฎาะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮฺนั้น สตรีจะต้องมีการปกปิดอย่างมิดชิด ลดเสียง ลดสายตา และไม่ไปเบียดเสียดกับผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ที่มุมหินดำหรือมุมยะมะนีญ์ การพยายามเวียนรอบบัยตุลลอฮฺบริเวณส่วนไกลสุดของลาน โดยไม่เบียดเสียดกับผู้ชายนั้นย่อมประเสริฐกว่าการเวียนในส่วนที่ใกล้สุดกับกะอฺบะฮฺพร้อมกับมีการเบียดเสียด เพราะการเบียดเสียดกับผู้ชายเป็นสิ่งที่ต้องห้าม เนื่องจากความบั่นป่วนจะเกิดขึ้น

ส่วนการอยู่ใกล้กับกะอฺบะฮฺและการจูบหินดำนั้น เป็นการกระทำที่ส่งเสริม ในกรณีที่มีความสะดวกเท่านั้น และเธอจะต้องไม่กระทำการที่ต้องห้ามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ศาสนาส่งเสริม แต่ในสภาพที่มีการเบียดเสียดนั้น การจูบหินดำก็ไม่ใช่สิ่งที่ส่งเสริมแก่เธอ เมื่อมาถึงแนวเขตของหินดำ ก็ให้เธอเข้าไปยังหินดำ

อิมาม อัน-นะวะวีญ์ กล่าวไว้ ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูฮฺ : 8/37) ว่า “บรรดาสหยาของเรา (ปราชญ์ในสายอัช-ชาฟีอีย์) ได้กล่าวว่า “ไม่ส่งเสริมให้สตรีจูบและสัมผัสหินดำนอกจากในตอนीलานเวียนว่างเท่านั้น จะเป็นเวลากลางคืนหรือเวลาอื่นๆ เพราะจะเกิดอันตรายแก่พวกเธอเอง และเป็นอันตรายต่อคนอื่นด้วย”

และอิบน์ กุตามะฮฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มุฆนีย์ : 3/37) ว่า “ส่งเสริมให้สตรีทำการเวียนรอบบัยตุลลอฮฺในเวลาค้ำคืน เพราะเป็นการปกปิดที่ดียิ่งสำหรับเธอ และการแก่งแย่งจะน้อยกว่า เธอสามารถเข้าไปใกล้บัยตุลลอฮฺ และสามารถสัมผัสหินดำได้”

10. เดินภูษาะวาฟและสะแอโดยไม่ต้องวิ่ง

อิบนุ กุตามะฮฺ กล่าวว่า "การภูษาะวาฟและสะแอ (เดินเวียน) ของสตรีนั้นคือการเดินอย่างเดียวไม่ต้องวิ่ง อิบนุ ล มุนซิริ์ กล่าวว่า "ปวงปราชญ์มีความเห็นพ้องต้องกันว่า ไม่มีการวิ่งเหยาะๆ สำหรับสตรีในการภูษาะวาฟและสะแอ และไม่จำเป็นที่พวกเขาจะต้องสวมใส่ผ้าอิหรอมพาดเฉียง (อิฎฎิบาอฺ) เนื่องจากหลักการเดิมของการวิ่งเหยาะๆ และการใส่ผ้าอิหรอมพาดเฉียงนั้นเป็นการแสดงออกถึงความเข้มแข็ง และการแสดงออกเช่นนั้นมิได้มีเป้าหมายไปยังสตรี แต่เป้าหมายสำหรับสตรีคือการปกปิด และในการวิ่งเหยาะๆ และใส่ผ้าอิหรอมพาดเฉียงอาจจะเป็นเหตุนำไปสู่การเผยเอาเราะฮฺ" (อัล-มุฆนีย์ : 3/394)

11. พิธีกรรมหัจญ์ที่ผู้มีประจำเดือนปฏิบัติได้และห้ามปฏิบัติ

สตรีที่มีประจำเดือนให้ปฏิบัติพิธีกรรมหัจญ์ได้ทุกประการ ได้แก่ การเจตนาเข้าพิธี/อิหรอม การไปกูฟ ฏ อะเราะซะฮฺ การค้ำแรม ฏ มุซตะลิละฮฺ การขว้างเสาหิน ยกเว้นการภูษาะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮฺจนกว่าจะสะอาด เพราะท่านเราะฮฺลุล คือลลัลลอฮฺ อะลียฮฺวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺอันฮา ขณะที่เธอมีประจำเดือนว่า

«أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ عَيْرَ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهُرِي»

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงคนทำหัจญ์ เพียงแต่เธอจะต้องไม่เวียนรอบบัยตุลลอฮฺจนกว่าเธอจะสะอาด”(บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ : 305,5548 และมุสลิม : 2929)

และในสายรายงานของมุสลิม กล่าวว่า

﴿فَاقْضِي مَا يَقْضِي الْحَاجُّ غَيْرَ أَنْ لَا تَطْوِي بِأَبْيَتٍ حَتَّى تَغْتَسِلِي﴾

ความว่า “จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ประกอบพิธีหัจญ์ เพียงแต่เธอจะต้องไม่เวียนรอบบัยตุลลอฮฺจนกว่าจะได้อาบน้ำชำระล้างร่างกาย” (บันทึกโดยมุสลิม : 2910)

อิหม่าม อับ-เซากานีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฏอร : 5/49) ว่า “หะดีษบทนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ห้ามมิให้สตรีที่มีประจำเดือนทำการญะวาฟเวียนรอบบัยตุลลอฮฺ จนกว่าเลือดของเธอจะหยุดและได้อาบน้ำชำระล้างร่างกายแล้ว และการห้ามได้บ่งบอกถึงความเป็นโมฆะที่หมายถึงการใช้ไม่ได้ ดังนั้น การเวียนรอบบัยตุลลอฮฺของสตรีที่มีประจำเดือนนั้น เป็นสิ่งที่ใช้ไม่ได้ ซึ่งเป็นคำกล่าวของบรรดาผู้รู้ส่วนมาก”

สตรีที่มีประจำเดือนจะยังไม่มีการสะอาดระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮฺ เนื่องจากการสะอาดนั้นต้องทำหลังจากการญะวาฟเท่านั้น (ญะวาฟกุดุมหรือญะวาฟอิฟาญะฮฺ ทั้งสองเป็น

ฎาะวาฟภาคบังคับ) เพราะท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสลัลมิม ไม่เคยสะแอนอกจากหลังการฎาะวาฟเท่านั้น

อิมาม อัน-นะวะวีรีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูอ 8/82) ว่า “ประเด็นปัญหา หากเขาสะแอก่อนที่จะฎาะวาฟ การสะแอของเขาจะใช้ไม่ได้ตามที่ศนะของเรา และเป็นทัศนะของผู้รู้ส่วนมาก และเราเคยนำเสนอจาก อัล-มาวัรดียุดว่า เขาได้รายงานมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ในเรื่องดังกล่าว ซึ่งเป็นทัศนะของอิมาม มาลิก, อับู หะนีฟะฮ์ และอะหฺมัด

อิบ นุล มุนชิรฺ ได้เล่าจากอะฏอธ์และบางคนจากนักวิชาการหะดีษว่า “การสะแอก่อนฎาะวาฟนั้นใช้ได้” บรรดาสหายนของเรา (ของอัน-นะวะวีรีย์) ได้เล่าจากอะฏอธ์และดาอูด หลักฐานของเราคือ ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ วะสลัลมิม ทำการสะแอหลังจากฎาะวาฟ และกล่าวว่า

﴿لِتَأْخُذُوا مَنَاسِكَكُمْ﴾

ความว่า “จงยึดแบบอย่างของฉันในการทำหัจญ์ของพวกเขา” (บันทึกโดยมุสลิม : 1324)

ส่วนหะดีษของอุสมานะฮ์ อิบ นุ ชะริก กล่าวว่

قَالَ خَرَجْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاجًّا فَكَانَ النَّاسُ يَأْتُونَهُ، فَمِنْ قَائِلٍ: يَا رَسُولَ اللَّهِ سَعَيْتُ قَبْلَ أَنْ أَطُوفَ، أَوْ أَخَرْتُ شَيْئًا، أَوْ قَدَمْتُ شَيْئًا؟ فَكَانَ يَقُولُ لَهُمْ: لَا حَرَجَ، لَا حَرَجَ، إِلَّا عَلَى رَجُلٍ اقْتَرَصَ عِرْصَ رَجُلٍ مُسْلِمٍ وَهُوَ ظَالِمٌ، فَذَلِكَ الَّذِي حَرَجَ وَهَلَكَ.

ความว่า “ฉันได้ออกไปทำหัจญ์พร้อมกับท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ แล้วผู้คนที่หลายก็มาหาท่าน บางคนกล่าวว่า ใ้ท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์ ฉันสะแอก่อนฏะวาฟ หรือทำสิ่งนั้นก่อน ทำสิ่งนี้หลัง แล้วท่านก็ตอบว่า “ไม่เป็นบาปแต่อย่างใดนอกจากผู้ที่ทำลายชื่อเสียงของมุสลิม โดยที่เขาเป็นผู้อธรรม นั่นแหละคือผู้ที่หายนะ และมีบาป” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 1695) ด้วยสายสืบที่ถูกต้อง ผู้รายงานหะดีษทุกคนเป็นผู้รายงานของ อัล-บุคอรีย์และมุสลิม นอกจากอุสามะฮ์ อิบน์ ซะริก เขาคือเศาะหาบะฮ์ของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام

และหะดีษบทนี้มีความเป็นไปได้ตามการอธิบายของอัล-ค็อฎฏอบี๋ และท่านอื่นๆ ว่า "การสะแอก่อนฏะวาฟนั้น คือการสะแอหลังจากฏะวาฟกุม (ฏะวาฟเมื่อมาถึง ซึ่งเป็นฏะวาฟกุมเราะฮ์ หรือฏะวาฟของหัจญ์กิรอน หรืออิฟรอด) ไม่ใช่ฏะวาฟอิฟาฏะฮ์ (ฏะวาฟหัจญ์) – จบการอ้างคำพูดของ อัน-นะวะวี๋

ชัยคัมหมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฎี๋ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัฎวาล์ อัล-บะยาน : 5/252) “พึงทราบเถิดว่า แท้จริงทัศนะของนักวิชาการส่วนมากคือการสะแอจะใช้ไม่ได้ นอกจากหลังการฏะวาฟเท่านั้น ถ้าหากว่าเขาสะแอก่อนฏะวาฟ แน่นนอนการสะแอของเขาก็ใช้ไม่ได้ ตามทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก ซึ่งได้แก่อิมามทั้งสี่ท่าน อัล-มาวัรดี๋ และท่านอื่นๆ ได้รายงานมติเอกฉันท์

ของปวงประชาอยู่ในเรื่องดังกล่าว” หลังจากนั้น ชัยคัซซ-ชันกีฎียี้ได้อ้างคำพูดของอัน-นะวะวียี้ ดังที่กล่าวก่อนนี้ และชัยคัฎียี้ได้ชี้แจงเกี่ยวกับหะดีษของ อิบน์ุ ชะริก โดยอธิบายคำที่ว่า สะแอก่อน ฎะวาฟนั้นคือสะแอก่อนฎะวาฟอิฟาฎะฮุ (ฎะวาฟหัจญ์) ซึ่งเป็นรুকนหลักสำคัญของหัจญ์ และก็ได้ขัดแย้งว่าเขาสะแอหลังฎะวาฟกุฎุม ซึ่งมีใช้รুকนของหัจญ์”

อิบนุ กุฎามะฮุ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มุฆนีย : 5/240) “การสะแอนั้นอยู่หลังการฎะวาฟ การสะแอจะใช้ไม่ได้ นอกจากจะต้องฎะวาฟก่อน ดังนั้นหากเขาทำการสะแอก่อน ก็ใช้ไม่ได้ นี่คือทัศนะของมาลิก อัซ-ซาฟีอียี้ และสหายของอุมูหะนีฟะฮุ ส่วนอัล-อะญอฎ์ กล่าวว่าใช้ได้ และมีรายงานจากอะหมัดว่า ถือว่าใช้ได้หากเขาลืม และใช้ไม่ได้หากเขาตั้งใจ เนื่องจากเมื่อท่านเราะฮูล คือลลัลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม ถูกถามเกี่ยวกับการกระทำก่อนและหลัง ในขณะที่ขาดความรู้และลืมน ท่านก็กล่าวว่า “ไม่เป็นบาปแต่ประการใด”

และต้องให้นำหนักกับทัศนะที่หนึ่ง เนื่องจากท่านเราะฮูล คือลลัลลอฮุอะลยฮิวะลัลลัม ได้สะแอหลังจากฎะวาฟ และได้กล่าวว่า “จงยึดแบบอย่างของฉันในการทำหัจญ์ของพวกท่าน”

จากที่กล่าวมาเป็นที่รับรู้ได้ว่า แท้จริงหะดีษที่ถูกอ้างเป็นหลักฐานว่าการสะแอก่อนการฎะวาฟใช้ได้นั้น ในหะดีษไม่มีสิ่งใดที่เป็นหลักฐาน เนื่องจากมีความเป็นไปได้หนึ่งจากสองประการนี้

หนึ่ง อาจจะเกี่ยวกับผู้ที่สะแอก่อนฏาะวาฟอิฟาฎะฮฺ และเขาได้สะแอก่อนเพื่อฏาะวาฟกุดุมมาแล้ว ดังนั้นการสะแอกของเขา จึงอยู่หลังจากฏาะวาฟนั่นเอง

สอง หรือมีความเป็นไปได้ว่าหะดีษจำกัดเฉพาะสำหรับผู้ที่ไม่รู้หรือลืมโดยมิได้ตั้งใจ และที่ฉันได้อธิบายยาวในปัญหานี้ เพราะในปัจจุบันได้มีผู้ชี้ขาดปัญหาศาสนาว่า อนุญาตให้สะแอก่อนฏาะวาฟได้ อัลลอฮฺลุมุสตะฮาน

คำเตือน หากสตรีได้ฏาะวาฟเสร็จแล้ว จากนั้นเธอก็มีประจำเดือน ในสภาพเช่นนี้เธอจะทำการสะแอกได้ เนื่องจากการสะแอกนั้นไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องมีความสะอาด

อิบน์ กุตามะฮฺ กล่าวใน (อัล-มุซนีญ : 5/246) ว่า นักวิชาการส่วนมากมีความเห็นว่า ความสะอาดไม่ใช่เงื่อนไขของการสะแอก และส่วนหนึ่งจากผู้รู้ที่มีทัศนะเช่นนี้ คือ อะฏอธฺ, มาลิก, อัช-ชาฟีอี, อนุ เซารุ และสหายของอนุ หะนีฟะฮฺ

อนุ ดาวูดได้กล่าวว่า “ฉันได้ยินอะหฺมัด บิน หันบัล กล่าวว่า “เมื่อสตรีได้ฏาะวาฟแล้ว หลังจากนั้นเธอมีประจำเดือน ก็ให้เธอสะแอก จากนั้นเธอก็ออกเดินทางกลับมูมิลาเนา”

และมีรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ และอุมมุ สะละมะฮฺ ทั้งสองได้กล่าวว่า

«إِذَا طَافَتِ الْمَرْأَةُ بِالْبَيْتِ ثُمَّ صَلَّتْ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ حَاضَتْ فَلْتَطْفِئِ بَيْنَ الصَّغَا وَالْمَرْوَةِ»

ความหมาย “เมื่อสตรีได้ฎีอะวาฟและละหมาดสองร็อกอะฮ์แล้ว (สุนนะฮ์หลังฎีอะวาฟ) จากนั้นเธอมีประจำเดือน เธอก็จึงสระแอระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮ์ต่อไปได้” (บันทึกโดยอัล-อิษริอม ถ่ายทอดโดยอิบนุ อุบี ชัยบะฮ์ : 14396)

12. อนุญาตให้สตรีออกจากมุชตะลียะฮ์ก่อน

อนุญาตให้สตรีและคนอ่อนแอออกจากมุชตะลียะฮ์ก่อน คนทั่วไป หลังจากที่ยอดจันทรได้หายไปจากขอบฟ้าแล้ว และ อนุญาตให้ขว้างเสาดินต้นแรกเมื่อได้ไปถึงมีนา อันเนื่องมาจากเกรงว่าเธอจะได้รับความสะดวกร้อนจากความแออัด

อิบนุ กุฎามะฮ์ ได้กล่าวไว้ใน (อัล-มุฆนีย์ : 5/286) ว่า “ไม่ เป็นไรในการที่จะให้คนอ่อนแอและกลุ่มสตรีได้ ออกจาก มุชตะลียะฮ์ก่อน” และส่วนหนึ่งจากผู้ที่ทำให้คนในครอบครัวที่อ่อนแอ ได้ ออกก่อน ได้แก่ อับดุลเราะหฺมาน บิน เอาฟุ และท่านหญิง อาอิชะฮ์ และผู้ที่มีทัศนคติเช่นนี้ คือ อะฏอฮ์, อัล-เชารีฟ, อัล-ซาฟิฮีย , อับู เซารุ และสหายของอับู หะนีฟะฮ์ และเราไม่ทราบว่ามีผู้ใดมี ความเห็นขัดแย้ง เพราะว่าในการให้ ออกก่อนนั้นเป็นการผ่อนปรน แก่พวกเขา และป้องกันความลำบากที่เกิดจากการแออัด และเป็น การตามแบบอย่างของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม”

อิมาม อัล-เซากานีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฏอรุ : 5/70) ว่า หลักฐานต่างๆ ได้บ่งชี้ว่า เวลาของการขว้างเสาดินนั้นคือ

หลังจากดวงอาทิตย์ขึ้น สำหรับผู้ที่ไม่ได้รับการผ่อนปรนแก่เขา และสำหรับผู้ที่ได้รับการผ่อนปรน เช่น บรรดาสตรีและผู้ที่ย่อนแอทั่วโลกให้กว้างก่อนหน้านั้นได้”

อิมาม อัน-นะวะวีรีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (อัล-มััจญ์มูฮ์ : 8/125) ว่า “อัซ-ซาฟิฮีย์ และบรรดาสหายนของเรา กล่าวว่าแบบอย่างของท่านเราะฮูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม คือให้นำบรรดาสตรีและผู้ที่ย่อนแอออกจากมุขตะลิพะฮุสมีนาก่อน หลังจากที่เคยเพียงคืนไปแล้ว เพื่อให้พวกเขาจะได้กว้างเสอาหิรตันแรกก่อนที่จะมีการแออัดของผู้คน” - หลังจากนั้นเขา (อัน-นะวะวีรีย์) ได้ยกหลักฐานจากหะดีษมาอ้างอิง

13. การตัดผมของสตรี

สตรีจะตัดผมของเธอในการประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮุโดยตัดส่วนปลายของเส้นผมปริมาณข้อมนิ้วมือส่วนบนและไม่อนุญาตให้โกนศีรษะ

อิบน์ กุฎามะฮุ กล่าวใน (อัล-มุฆนีย : 5/310) ว่า “และสิ่งที่ถูกบัญญัติแก่สตรีนั้นคือการตัดผม ไม่ใช่การโกน ซึ่งไม่มีความขัดแย้งอันใดในเรื่องดังกล่าว อิบน์ญุล มุนซิร กล่าวไว้ว่า “ปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องนี้ เนื่องจากการโกนศีรษะสำหรับสตรีนั้นเป็นการทำให้เสียโฉม” มีหะดีษจาก อิบน์ อับบาส เราะฮิฎัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَيْسَ عَلَى النَّسَاءِ حَلْقٌ إِنَّمَا عَلَى النَّسَاءِ التَّقْصِيرُ»

ความว่า “ไม่มีการโกนศีรษะสำหรับบรรดาสตรี แท้จริงสำหรับพวกเธอคือมีการตัดเท่านั้น” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 1984)

และจากอะลี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่

نَعَى رَسُولُ اللَّهِ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - أَنْ تَخْلُقَ الْمَرْأَةُ رَأْسَهَا

ความว่า “ท่านเราะสูล คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ห้ามมิให้สตรีโกนศีรษะของเธอ” (บันทึกโดยอับ-ติรมิซีย์ : 914)

อิหม่าม อะหฺมัด กล่าวว่ “ให้เธอตัดออกจากทุกเป็ยปริมาณหนึ่งข้อนิ้วมือส่วนบน” ซึ่งเป็นทัศนะของอิบนุ อุมร์, อัซ-ซาฟิอีย์, อิสฮาก และอบู เชาร

และอบู ดาวูด กล่าวว่ “ฉันได้ยินอิหม่ามอะหฺมัดถูกถามเกี่ยวกับสตรีว่เธอจะตัดผมท่วศีรษะใช่หรือไม่? ท่านตอบว่ ใช่ โดยที่เธอรวบผมของเธอไปยังท้ายทอย แล้วตัดปลายผมประมาณหนึ่งข้อนิ้วมือ”

อิหม่าม อัน-นะวะวี ได้กล่าวใน (อัล-มััจญ์ มุฮ : 8/150,154) ว่ “ปวงปราชญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่ สตรีมิถูกสั่งใช้ให้โกนศีรษะ แต่หน้าที่ของเธอนั่นคือการตัดผมบนศีรษะของเธอ... เพราะการโกนเป็นสิ่งที่ถูกอุตริในศาสนาสำหรับพวกเธอ และทำให้เสียโฉม”

14. การเปลื้องอิหฺรอมของสตรีที่มีประจำเดือน

เมื่อสตรีที่มีประจำเดือนได้ขว้างเสาดินต้นแรก(ญัมเราะฮะฮุอะเกาะบะฮะฮุ) และได้ตัดผมของเธอแล้ว เธอก็สามารถปลดเปลื้อง(ตะหฺลุลุล)จากพิธีหัจญ์ได้ และสิ่งที่เคยต้องห้ามปฏิบัติเกี่ยวกับการทำหัจญ์ก็จะกลายเป็นที่อนุญาต เพียงแต่เธอยังไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับสามี ดังนั้น จึงไม่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์ จนกว่าเธอจะได้ฎะวาฟอิฟาฎะฮุเสียก่อน ถ้าหากมีเพศสัมพันธ์ในระหว่างนั้น ก็จำเป็นที่เธอจะต้องจ่ายค่าชดเชย คือการเชือดแพะหรือแกะหนึ่งตัวที่มีกกะฮุโดยแจกจ่ายให้แก่ผู้ขัดสนในเขตมักกะฮุ เพราะว่าการกระทำดังกล่าวได้เกิดขึ้นหลังจากการปลดเปลื้องครั้งที่หนึ่งแล้ว

15. มีประจำเดือนหลังจากฎะวาฟอิฟาฎะฮุ

เมื่อสตรีมีประจำเดือนหลังจากฎะวาฟอิฟาฎะฮุแล้ว เธอสามารถเดินทางเมื่อไหร่ก็ได้ตามความประสงค์ และเธอไม่ต้องฎะวาฟอําลา(วะดอาอฺ)อีกต่อไป เนื่องจากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮุ เราะฮิยัลลอฮุอันฮากกล่าวว่

أَنَّ صَفِيَّةَ بِنْتَ حَيٍّ زَوْجَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَاصَتْ فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: «أَحَابِسْتُنَا هِيَ؟» قُلْتُ: «إِنَّهَا قَدْ أَقَاصَتْ قَالَ: «فَلَا إِذْنَ»

ความว่า เศาะฟิยะฮุ บินตุ หุัยย ได้มีประจำเดือนหลังจากฎะวาฟอิฟาฎะฮุแล้ว ฉันจึงบอกเรื่องดังกล่าวแก่ท่านเราะฮุสูลคือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام แล้วท่านเราะฮุสูลก็กล่าวว่า “เธอจะมา

ชัดขวางเรามีให้กลับมะดินะฮฺหรือ?” ฉันท(อาอิชะฮฺ)กล่าวว่า ใ้ท่าน
 เราะซะฮฺลุลอฮฺ แท้จริงเธอได้เข้าสู่มักกะฮฺและญะวาลีฟาญะฮฺ
 เสร็จเรียบร้อยแล้ว และมีประจำเดือนหลังจากญะวาลีฟาญะฮฺ
 ท่านเราะซะฮฺลุลอฮฺคือลัลลุลอฮฺอะลียะฮฺวะฮฺลัลลิม กล่าวว่ “ถ้าเช่นนั้นก็ให้
 เธอเดินทางได้” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย : 1733 และมุสลิม : 3209)

และจากอิบนุ อับบาส เราะซะฮฺลุลอฮฺอันฮฺ กล่าวว่

أَمْرَ النَّاسِ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالْبَيْتِ ، إِلَّا أَنَّهُ حُقِّفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ
 ความว่ “ผู้คนทั้งหลายถูกใช้ให้ทำภารกิจสุดท้ายของพวกเขาด้วย
 การญะวาลีฟาญะฮฺบัยตุลลอฮฺ เพียงแต่ถูกผ่อนปรนให้แก่สตรีที่มี
 ประจำเดือน” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย :1755 และมุสลิม : 3207)

และมีรายงานจากอิบนุ อับบาส เราะซะฮฺลุลอฮฺอันฮฺ
 เช่นเดียวกัน กล่าวว่

رَخَّصَ لِلْحَائِضِ أَنْ تَضْرُقَ قَبْلَ أَنْ تَطُوفَ إِذَا كَانَتْ قَدْ طَافَتْ فِي الْإِفَاضَةِ
 ความว่ “ท่านเราะซะฮฺลุลอฮฺคือลัลลุลอฮฺอะลียะฮฺวะฮฺลัลลิม ได้ผ่อนปรนแก่
 สตรีที่มีประจำเดือนให้ออกเดินทางก่อนที่จะญะวาลีฟาญะฮฺอ่ำลา เมื่อ
 เธอได้ญะวาลีฟาญะฮฺแล้ว” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 3505)

อิหม่าม อัน-นะวะวีได้กล่าวใน (อัล-มััจญฺฮฺ : 8/281)

อิบนุล มุนซิร กล่าวว่ “และบรรดาผู้รู้ทั่วไปก็ได้กล่าวเช่นนี้ ส่วน

หนึ่งจากพวกเขาได้แก่ มาลิก, อะหฺมัด, อิสฮาก, อับู เซารุ, อับู
หะนีฟะฮฺ และท่านอื่นๆ”

อับนุ กุตามะฮฺ (อัล-มุฆนีย์ : 3/65) กล่าวว่า “นี่คือทัศนะ
ของบรรดานักนิติศาสตร์อิสลามส่วนมากจากเมืองต่างๆ และกล่าวว่า...บทบัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่มีเลือดหลังคลอด ก็เหมือนกับ
บทบัญญัติเกี่ยวกับผู้ที่มีประจำเดือน เพราะบัญญัติต่างๆ
เกี่ยวกับเลือดหลังคลอด คือบทบัญญัติของเลือดประจำเดือนในสิ่ง
ที่บังคับ และสิ่งที่ไม่ต้องทำ”

16. การเยือนมัสญิดนะบะวีย์

ส่งเสริมให้สตรีไปเยือนมัสญิดนะบะวีย์ ณ นครมะดีนะฮฺ
เพื่อละหมาดและทำการเคารพภักดีต่างๆ (ไปพร้อมกับมะหฺร็อม)
แต่ไม่อนุญาตให้เยี่ยมสุสานของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ
วะสัลลัม เนื่องจากเธอถูกห้ามจากการเยี่ยมสุสาน

ชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อับ-ชัยค์ ผู้ชี้ขาดปัญหา
ศาสนาแห่งประเทศซาอุดีอาระเบีย กล่าวว่า “ความถูกต้องใน
ประเด็นนี้คือห้ามมิให้สตรีเยี่ยมสุสานของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุ
อะลัยฮิวะสัลลัม เนื่องจากเหตุผลสองประการ

หนึ่ง ความครอบคลุมของหลักฐานที่ห้าม และเมื่อมี
หลักฐานที่ครอบคลุมแล้ว ก็ไม่อนุญาตแก่คนใดมาหาช้อยกเว้น

นอกจากจะมีหลักฐานอื่นมารองรับ อีกประการหนึ่งก็คือ เหตุผลที่ห้ามเยี่ยมสุสานก็ยังคงมีอยู่” (ดู มัจญ์มูอะตาวา : 3 /239)

ชัยค์ อับดุลอะซีซ บิน บาซ กล่าวไว้ในหนังสือการทำหัจญ์ของท่าน เมื่อกล่าวถึงการเยี่ยมสุสาน สำหรับคนที่เยี่ยมมัสญิดนะบะวีว่า “การเยี่ยมสุสานถูกบัญญัติเฉพาะสำหรับผู้ชายเท่านั้น ส่วนสตรีไม่มีบทบัญญัติให้เยี่ยมสุสานเลย ดังที่มียืนยันจากท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ว่าท่านสาปแช่งบรรดาสตรีที่เยี่ยมสุสาน และผู้สร้างมัสญิดและประดับไฟบนสุสาน ส่วนการมุ่งไปยังมะดีนะฮ์เพื่อละหมาดในมัสญิดของท่านเราะสูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และเพื่อทำการภักดีอื่นๆ นั้น ถูกบัญญัติให้แก่ทุกคน” (อัต-ตะหีกกี วัล-อิฎอหุ : หน้า 19)

บทที่ 9

บัญญัติว่าด้วยการเป็นสามีภรรยา และ การสิ้นสภาพ

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ

بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ [الرّوم: 21]

ความว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาณต่างๆ แห่งอานูภาพของพระองค์ คือพระองค์ได้ทรงสร้างคู่ครองแก่พวกเจ้า ซึ่งมาจากพวกเจ้าเอง เพื่อพวกเจ้าจะได้มีความสุขกับพวกเธอ และพระองค์ได้ทรงทำให้มีขึ้นระหว่างหมู่พวกเจ้า ซึ่งความรักและความเมตตา แท้จริงในสิ่งดังกล่าวนั้น ย่อมเป็นสัญญาณต่างๆ สำหรับกลุ่มชนที่ใคร่ครวญ” (อัล-รุม : 21)

﴿ وَأَنْكِحُوا الْأَيْمَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ يَكُونُوا

فَقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللَّهُ وَسِعَ عَلِيمٌ ﴿٢٢﴾ [النور: 32]

ความว่า “และจงสมรสให้แก่ผู้เป็นโสดจากหมู่พวกเจ้า และบรรดาคนดีจากทาสชายและทาสหญิงของพวกเจ้า หากพวกเขาอยากจน

อัลลอฮฺจะทำให้พวกเขาม่ังมี ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ และอัลลอฮฺ ทรงเป็นผู้กว้างใหญ่ไพศาล ทรงรอบรู้เสมอ” (อัน-นุรุ : 32)

อิหม่าม อิบน์ กะษีรฺ กล่าวว่่า “นี่คือคำสั่งให้จัดการสมรส แท้จริง ผู้รู้กลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่่า การสมรสนั้นเป็นภาคบังคับแก่ผู้ที่มีความสามารถ โดยยึดหลักฐานจากหะดีษที่ว่่า

«يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنْ اسْتَظَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ فَإِنَّهُ أَعْصُ لِلْبَصْرِ وَأَحْصَنُ لِلْفَرْجِ وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ»

ความว่่า “โอ้บรรดาคนหนุ่มทั้งหลาย ผู้ใดจากหมู่พวกเจ้าถึงวัยที่สามารถมีเพศสัมพันธ์และค่าใช้จ่ายในการสมรส เขาจงทำการสมรส เพราะการสมรสนั้นทำให้ลดสยดาจากการมองสิ่งต้องห้าม และรักษาอวัยวะเพศให้บริสุทธิ์ยิ่งกว่า และผู้ใดไม่มีความสามารถ เขาจงถือศีลอด เพราะการถือศีลอดนั้นเป็นสิ่งป้องกันสำหรับเขา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 5065 และมุสลิม : 3384 จากอิบน์ มัสอูด)

หลังจากนั้นท่านได้กล่าวถึงการสมรสว่่าเป็นสาเหตุของความม่ังมี โดยยึดหลักฐานที่ว่่า

﴿إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ [النور : ๓๔]

ความว่่า “หากพวกเขายากจน อัลลอฮฺจะทำให้พวกเขาม่ังมี ด้วยความโปรดปรานของพระองค์” (อัน-นุรุ : 32)

และมีรายงานจาก อบู บักรฺ อัศ-ศิดดีก เราะวะฎียัลลอฮุอันสุ กกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังอัลลอฮฺในการสมรสตามที่ พระองค์ทรงสั่งใช้ แล้วพระองค์จะให้ความมั่งมีที่พระองค์สัญญาไว้ แก่พวกท่านได้ลุล่วง อัลลอฮุตรัสว่า

﴿إِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ﴾ [النور : ๓๔]

ความว่า “หากพวกเขายากจน อัลลอฮฺจะทำให้พวกเขามั่งมี ด้วย ความโปรดปรานของพระองค์” (อัน-นุรุ : 32)

และมีรายงานจากอิบนุ มัสอูด เราะวะฎียัลลอฮุอันสุ กกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาความมั่งมีในการแต่งงานเถิด อัลลอฮุตรัส ว่า หากว่าพวกเขายากจน อัลลอฮฺจะทำให้พวกเขามั่งมี ด้วยความ โปรดปรานของพระองค์ และอัลลอฮฺทรงกว้างใหญ่ไพศาล ทรงรอบ รู้เสมอ” (รายงานโดยอิบนุ-ญะวีร) และในทำนองเดียวกันนี้ อัล- บะซอวียก็ได้รับรายงานจากอุมร์ (อิบนุ กะษีรฺ : 5/94 -95)

ชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมียะฮฺ กกล่าวว่า “อัลลอฮฺได้อนุมัติ การสมรสแก่บรรดาผู้ศรัทธา การหย่าร้าง และการสมรสกับสตรีที่ ถูกหย่า หลังจากที่เธอได้สมรสกับชายอื่น ในขณะที่ชาวคริสต์ห้าม การแต่งงานกับคนที่เคยสมรสกับชายอื่น และผู้ใดที่พวกเขา อนุญาตให้สมรสแล้ว พวกเขาก็จะไม่อนุญาตให้ทำการหย่าร้าง ในขณะที่ชาวยิวอนุญาตให้มีการหย่าร้าง แต่เมื่อสตรีที่ถูกหย่าได้ ไปสมรสกับคนอื่น เธอก็เป็นที่ต้องห้ามสำหรับสามีเดิม ในทัศนะ

ของพวกเขา ในขณะที่ชาวคริสต์นั้นไม่มีการหย่าร้าง ณ ที่พวกเขา และชาวยิวนั้นไม่มีการคืนดีกัน หลังจากที่เธอได้ไปสมรสกับคนอื่น ในขณะที่อัลลอฮ์ได้อนุมัติแก่บรรดาผู้ศรัทธาซึ่งสิ่งนี้และสิ่งนั้น” (มััจญ์มูอฺ ฟูตาวา : 32/90)

อิบนุญล ก็อยยิม กล่าวแจ่มแจ้งถึงประโยชน์ของการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นหนึ่งจากวัตถุประสงค์ของการสมรสว่า แท้จริงการมีเพศสัมพันธ์นั้นถูกกำหนดขึ้นเพราะเหตุผล 3 ประการ ซึ่งเป็นเป้าหมายหลัก

หนึ่ง รักษาไว้ซึ่งการสืบเชื้อสาย และการคงอยู่ของมนุษย์ไปจนกระทั่งครบจำนวนที่อัลลอฮ์ทรงกำหนดไว้

สอง นำเอาน้ำออกจากร่างกาย ซึ่งจะทำให้เกิดอันตรายหากกักเก็บไว้

สาม ขจัดกำหนดและอารมณ์ใคร่ทางเพศ การได้ลิ้มรสความสุข และมีความสำราญกับความโปรดปรานของอัลลอฮ์

การสมรสมีประโยชน์มากมาย ที่สำคัญที่สุดได้แก่ :

- ป้องกันจากการผิดประเวณี และยับยั้งจากการมองสิ่งที่ต้องห้าม
- ทำให้ได้มาซึ่งเชื้อสาย และรักษาไว้ซึ่งวงศ์ตระกูล
- ทำให้เกิดความสุขระหว่างสามีภรรยา และมีความสงบทางอารมณ์

- ความร่วมมือระหว่างสามีภรรยาในการสร้างครอบครัวที่ดี ซึ่งครอบครัวที่ดีนั้นเปรียบเสมือนกับอิฐก้อนหนึ่งของสังคม

- สามีทำหน้าที่ดูแลและปกป้องภรรยา และภรรยาปฏิบัติงานภายในบ้าน และปฏิบัติหน้าที่ของเธอในการใช้ชีวิต ซึ่งต่างคำกล่าวอ้างของบรรดาศัตรูว่าเธอมีส่วนร่วมกับการทำงานนอกบ้าน พวกเขาจึงนำเธอออกไปนอกบ้านของเธอ ถอดถอนเธอออกจากหน้าที่ที่เหมาะสม และมอบหมายงานคนอื่นให้กับเธอ และมอบงานของเธอให้แก่คนอื่น ระบบครอบครัวจึงขาดเสถียรภาพ และเกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างสามีภรรยา ซึ่งบ่อยครั้งนำไปสู่การหย่าร้าง หรืออยู่ร่วมกันด้วยความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน (อัล-ฮัดย์ อัน-นะบะวีีย : 3/149)

ชัยค์ มุหัมมัด อัล-อะมีน อัล-ซันกีฎีย ก่อว่าไว้ในตำราอธิบายความหมายอัลกุรอาน (อัลฎาว์ อัล-บะยาน : 3 /422) “พึงทราบเถิด -ขออัลลอฮฺโปรดชี้แนะฉันและท่าน เพื่อสิ่งที่พระองค์รัก และพอพระฤทัย- แท้จริงปรัชญาที่ค้านกับอิสลาม ซึ่งมีความผิดพลาดและล้มเหลว ชัดแย้งกับความรู้สึกละตินบัญญัติ ค้านกับโองการของอัลลอฮฺที่มาจากฟากฟ้า และค้านกับบัญญัติของผู้ทรงสร้าง โดยพยายามอ้างว่าต้องการให้มีความเสมอภาคระหว่างสตรีกับผู้ชาย ในทุกบทบัญญัติและในเวทีต่างๆ นั้น ล้วนแล้วทำให้เกิดความเสื่อมเสีย และทำให้เกิดความบกพร่องในระบบสังคมมนุษย์ ซึ่งทุกคนสามารถรับรู้ได้ นอกจากคนที่อัลลอฮฺให้สติปัญญาของเขา

มีติดบอด ทั้งนี้เนื่องจากอัลลอฮ์ให้ผู้หญิงมีลักษณะพิเศษ ซึ่งเหมาะสมที่จะมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมมนุษย์ – ความเหมาะสมที่ไม่มีใครทำแทนได้ เช่น การตั้งครรภ์ การคลอด การให้นม การเลี้ยงดูลูก การดูแลบ้าน การทำงานภายในบ้านอันประกอบไปด้วย การปรุงอาหาร การนวดแป้ง การปิดกวาดบ้าน และอื่นๆ และงานเหล่านี้ที่เธอปฏิบัติเพื่อสังคมมนุษย์ภายในบ้านนั้น มีความมิดชิดและปกป้องแก่เธอ มีความบริสุทธิ์ผุดผ่อง รักษาเกียรติ และคุณค่าต่างๆ ของการเป็นมนุษย์ ซึ่งการปฏิบัติงานของเธอนั้นไม่น้อยกว่าการหารายได้ของผู้ชายเลย

ดังนั้น คำกล่าวอ้างของบรรดาผู้ปฏิเสธที่โง่เขลาและพวกพ้องว่า แท้จริงสตรีนั้นมีสิทธิในการทำงานนอกบ้านเหมือนกับผู้ชาย ทั้งที่ในเวลาตั้งครรภ์ให้นมลูกและอยู่ไฟ เธอไม่สามารถที่จะทำงานใดที่มีความยากลำบากได้ซึ่งเป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัด เมื่อเธอและสามีได้ออกทำงานนอกบ้าน งานบ้านทั้งหมดก็บกพร่องไม่ว่าจะเป็นการดูแลลูกๆ ที่ยังเล็ก การให้นมแก่ลูกที่อยู่ในวัยให้นม และการจัดเตรียมอาหารและเครื่องดื่มแก่สามีเมื่อกลับมาจากทำงาน ถ้าหากว่าเขาได้ว่าจ้างคนหนึ่งคนใดมาทำหน้าที่แทนเธอ คนนั้นก็ย่อมอยู่เฉยๆ ภายในบ้านร้าง ซึ่งสตรีไม่ยอมอยู่ร่วมกับบ้าน สุดท้ายก็ลงรอยเดิมคือการออกนอกบ้าน และการปล่อยปละละเลยของสตรีทำให้เกิดการสูญเสียเกียรติและศาสนา”

ใช้สตรีผู้ศรัทธา เธอจงอย่าเกรงอัลลอฮ์ผู้เกิดและอย่าหลงการ
โสมณาชวนเชื่อนี้ เพราะสภาพของบรรดาสตรีที่โดนหลอกนั้น คือ
หลักฐานที่บ่งบอกถึงความเสื่อมเสียและความล้มเหลวได้ดีที่สุดใน
ขณะที่ประสบการณ์เป็นหลักฐานที่ดียิ่ง

ดังนั้น จงรีบแต่งงานเถิดโอ้พี่น้องผู้ศรัทธา ตราบใดที่เธอยัง
เป็นหญิงสาว เป็นที่ปรารถนาของผู้คน อย่าได้ประวิงเวลาเนื่องจาก
การศึกษาต่อหรือทำงาน เพราะแท้จริงการแต่งงานที่ลงตัว จะมีความ
มีความสุขและสบาย ซึ่งทดแทนการเรียนและการงานได้ การเรียน
และตำแหน่งหน้าที่ไม่สามารถทดแทนการแต่งงานได้ แม้จะสูงสัก
ปานใดก็ตาม

จงปฏิบัติหน้าที่ภายในบ้านของเธอ และจงดูแลลูกๆ
เพราะนี่คืองานหลักของเธอ ซึ่งส่งผลในการใช้ชีวิตของเธอ อย่าได้
แสวงหาสิ่งอื่นมาแลกเปลี่ยน เพราะไม่มีสิ่งใดเทียบได้ เธออย่า
ปล่อยให้โอกาสการแต่งงานกับคนดีๆ หลุดลอยไป เพราะท่านเราะ
ซูล คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِذَا جَاءَكُمْ مَنْ تَرْضَوْنَ دِينَهُ وَخُلُقَهُ فَأَنْكِحُوهُ، إِلَّا تَفْعَلُوا تَكُنْ فِتْنَةً فِي الْأَرْضِ
وَفَسَادًا»

ความว่า “เมื่อมีคนที่พวกท่านพอใจในศาสนาของเขา และมารยาท
ของเขาได้เข้ามาสู่ขอยังพวกท่าน ก็จงจัดการแต่งงานให้กับเขา
หากพวกท่านไม่กระทำแล้ว ก็จะมีความยุ่งเหยิงและความเสียหาย

บนแผ่นดิน” (บันทึกโดย ฮัต-ติรมิซีย์ : 1085 โดยมีหะดีษอื่นๆ มาสนับสนุนในความถูกต้อง)

สภาพของสตรีที่จะแต่งงานด้วย

มี 3 สภาพด้วยกัน บางครั้งเป็นสาวพรหมจรรย์ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หรือสาวพรหมจรรย์ที่บรรลุนิติภาวะแล้ว หรือเป็นสตรีที่เคยผ่านการแต่งงานมาแล้ว และแต่ละประเภทจะมีบทบัญญัติเฉพาะ

1. สาวพรหมจรรย์ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ผู้รู้ไม่มีการขัดแย้งกันว่า พ่อของเขามีสิทธิที่จัดการสมรสโดยไม่ต้องขออนุญาตจากเธอ เนื่องจากสถานะของเธอยังให้การอนุญาตไม่ได้ (เพราะเป็นผู้เยาว์) เพราะอนุบักกุได้จัดการแต่งงานท่านหญิงอาอิชะฮฺให้แก่ท่านเราะซูล คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในขณะที่เธอมีอายุ 6 ขวบ และให้เธอได้อยู่ร่วมห้องหอกับท่านในขณะที่เธอมีอายุ 9 ขวบ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 3896 และมุสลิม : 3464)

อิมาม อัล-เซากานีย์ กล่าวไว้ในหนังสือ (นัยลุลเอาฏอร : 6/128-129) ในหะดีษข้างต้นเป็นหลักฐานว่าอนุญาตให้พ่อแต่งงานลูกสาวก่อนที่จะบรรลุนิติภาวะได้ และอัล-เซากานีย์ยังกล่าวอีกว่า ในหะดีษข้างต้นบ่งบอกชี้ว่า อนุญาตให้แต่งงานเด็กผู้หญิงที่ยังเยาว์วัยให้แก่ชายที่มีอายุมากได้ ซึ่งอิมามอัล-บุคอรี ได้ตั้งข้อบพิในตำราหะดีษเช่นนั้น และได้นำเอาหะดีษของ

ท่านหญิงอาอิชะอุม่าอ้างอิง และอิบน์ หะญูรฺ ได้อ้างมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ไว้ในหนังสือพิตหุลบารีย์ของท่าน

อิบน์ กุตามะฮฺ ได้กล่าวไว้ในอัล-มุฆนีย์ (6/487) “บรรดาผู้รู้ทุกคนที่เราได้จดจำมาจากพวกเขา มีมติเป็นเอกฉันท์ว่า อนุญาตให้พ่อแต่งงานลูกสาวที่ยังเยาว์วัยโดยมิต้องขออนุญาตได้ เมื่อแต่งให้กับบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกัน”

ฉัน (ซัยด์เฟาซาน) กล่าวว่า “และในการที่อนุบักร์จัดสมรสท่านหญิงอาอิชะฮฺให้แก่ท่านเราะฮฺสูล คือลัลลอลฮฺอะลียะฮฺวะฮฺลัม ในขณะที่เธออายุได้ 6 ขวบ เป็นการโต้ตอบที่ล้าลึกยิ่งต่อพวกที่ตำหนิการแต่งงานผู้เยาว์ให้แก่ชายที่อายุมาก และสร้างความเสียหายในประเด็นนี้ และพวกเขาถือว่าเป็นสิ่งที่น่าเกลียด และนี่มิใช่ชนิดใดเลยนอกจากความโง่เขลาของพวกเราเท่านั้น หรือพวกเขาต้องการที่จะสร้างความปั่นป่วน”

2. สาวพรหมจรรย์ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว

เธอจะไม่ถูกแต่งงานนอกจากต้องได้รับอนุญาตจากเธอเสียก่อน และการอนุญาตของเธอคือการนิ่งเฉย เนื่องจากท่านเราะฮฺสูล คือลัลลอลฮฺอะลียะฮฺวะฮฺลัม ได้กล่าวว่า

«وَلَا تُنْكَحُ الْبِكْرُ حَتَّى تُسْتَأْذِنَ» قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ ، فَكَيْفَ إِذْنُهَا؟ قَالَ: «أَنْ سَكَتَ»

ความว่า “และสาวพรหมจรรย์จะไม่ถูกแต่งงานจนกว่าจะมีการขออนุญาตจากเธอ” พวกเขาถามว่า ใ้ท่านเราะฮฺสูลลอลฮฺ การ

อนุญาตของเธอเป็นอย่างไรเล่า? ท่านกล่าวว่า “คือการนิ่งเฉยของเธอ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ : 5136 และมุสลิม : 3458)

ดังนั้น จึงต้องได้รับการยินยอมจากเธอ แม้ว่าพ่อของเธอจะเป็นผู้แต่งงานให้ก็ตาม ตามที่ศนะที่ถูกต้องจากสองที่ศนะของบรรดาผู้รู้

อิบนุล กัอยยิม ปราชญ์อาวุโสกล่าวว่า “และนี่คือที่ศนะของบรรพชนส่วนมาก และที่ศนะของอบู หะนีฟะฮฺ และอะหฺมัดในรายงานหนึ่งจากหลายๆ รายงานของท่าน และเป็นที่ศนะที่เรานำมาปฏิบัติ ซึ่งเราไม่ยึดถืออื่นใดนอกเหนือจากนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับการตัดสินชี้ขาดของท่านเราะฮฺลุล คีอฺลัลลลอฮฺอะลยฺฮิ วะสลัลัม และสอดคล้องกับการสั่งใช้และการห้ามของท่าน” (อัล-ฮัศษะฮฺ อับ-นะบะฮฺวีฮฺ : 5/96)

3. สตรีที่ผ่านการแต่งงานแล้ว

เธอจะไม่ถูกแต่งงานนอกจากด้วยการอนุญาตของเธอเท่านั้น และการอนุญาตของเธอนั้นด้วยวาจา ซึ่งต่างกับสาวพรหมจรรย์เพราะการอนุญาตของเธอนั้นคือการนิ่งเฉย

อิบนุ กุฎามะฮฺกล่าวว่า “สำหรับสตรีที่เคยผ่านการแต่งงานแล้วนั้น เราไม่ทราบว่างบปราศรัยมีความเห็นขัดแย้งกันเลยว่าการยินยอมของเธอคือการเปล่งวาจา ดังหะดีษของท่านเราะฮฺลุล คีอฺลัลลลอฮฺอะลยฺฮิ วะสลัลัม และการพูดนั้นเป็นการสื่อถึงสิ่งที่อยู่

ในใจ ซึ่งการเปล่งวาจาคือมาตรฐานในทุกเรื่องที่ต้องขออนุญาต”
(อัล-มุฆนีย์ : 6/493)

ชัยคุลอิสลาม อิบน์อุมัยยะฮฺ ได้กล่าวไว้ในมััจญ์มูฮฺ
พะตาวา (32/39-40) “ไม่บังควรแก่คนใดที่จะแต่งงานให้กับสตรี
นอกจากด้วยการยินยอมของเธอเท่านั้น ดังที่ท่านเราะฮ์ลุล
คืออัลลลอฮฺจะด้วยฮิวะฮ์ลัมได้สั่งใช้ ถ้าหากเธอไม่ยินยอมก็ไม่มี
คนใดบังคับเธอได้ นอกจากสาวพรหมจรรย์ที่ยังเยาว์วัย พ่อของเธอ
สามารถแต่งงานให้กับเธอได้ และไม่มีการอนุญาตใดๆ จากเธอ
(เพราะยังเป็นผู้เยาว์) ส่วนสตรีที่เคยแต่งงาน ซึ่งบรรลุลุศนภาวะ
แล้ว ต้องได้รับการยินยอมจากเธอ ไม่ว่าจะ เป็นพ่อหรือคนอื่น โดย
มติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์ และเช่นเดียวกันสาวพรหมจรรย์ที่
บรรลุลุศนภาวะแล้ว คนอื่นจากพ่อและปู่ไม่มีสิทธิบังคับเธอ (หรือ
แต่งแบบคลุมถุงชนหรือซืนใจ) โดยมติเอกฉันท์ของปวงปราชญ์
ส่วนพ่อและปู่ควรที่จะได้รับความยินยอมเสียก่อน และบรรดาผู้รู้มี
ความเห็นแตกต่างกันไปในเรื่องของการอนุญาต เป็นสิ่งที่บังคับ
หรือควรกระทำ (วาญิบหรือมุสตะฮับ) และทัศนะที่ถูกต่อนั้นคือ
มันเป็นสิ่งที่บังคับ และจำเป็นต่อผู้ปกครองของสตรีต้องมีความ
ยำเกรงต่ออัลลลอฮฺในเรื่องของผู้ที่เขาคะจัดการแต่งงานแก่เธอ และ
ต้องพิจารณาถึงคนที่จะเป็นคู่ครองของเธอว่าเหมาะสมหรือไม่
เพราะว่าเขาแต่งงานให้เธอเพื่อผลดีแก่เธอไม่ใช่ผลดีแก่เขาอย่าง
เดียว”

วะลีย์ในการแต่งงาน

จำเป็นต้องมีวะลีย์หรือผู้ปกครองของฝ่ายหญิงในการแต่งงานและเหตุผลที่ต้องมีผู้ปกครอง

การให้สิทธิ์แก่สตรีในการเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกับเธอ นั้นไม่ได้หมายความว่าปล่อยให้เธอกระทำได้ตามอำเภอใจ จะแต่งงานกับใครตามที่เธอประสงค์ และหากเป็นเช่นนั้น ย่อมจะเป็นพิษภัยต่อญาติและครอบครัวของเธอ แต่แท้ที่จริงแล้วเธอต้องอาศัยผู้ปกครอง ซึ่งคอยดูแลการเลือกของเธอ ให้คำปรึกษา และจัดการแต่งงานแก่เธอ เธอไม่สามารถจะแต่งงานให้กับตัวเองได้ หากเธอแต่งงานให้กับตัวเอง การแต่งงานนั้นก็จะเป็นโมฆะ เนื่องจากหะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุฮฺอันฮา

«أَيُّ امْرَأَةٍ نَكَحَتْ بِغَيْرِ إِذْنٍ وَلِيِّهَا فَنِكَاحُهَا بَاطِلٌ»

ความว่า “สตรีคนใดแต่งงานให้กับตัวเองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองของเธอ การแต่งงานของเธอก็เป็นโมฆะ (3 ครั้ง)” (บันทึกโดยอัล-ติรมิซียฺ : 1102 , อับู ดาวูด : 2083 , อิบน์ มาญะฮฺ : 1879 และอัล-ติรมิซียฺ : 1190 และกล่าวว่าเป็นหะดีษหะสัน)

และท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا نِكَاحَ إِلَّا بِوَالِيٍّ»

ความว่า “ไม่มีการแต่งงานใดๆ นอกจากจะต้องมีผู้ปกครองของฝ่ายหญิง” (บันทึกโดยอัล-ติรมิซียฺ : 1101, อับู ดาวูด : 2085, อิบน์ มาญะฮฺ : 1881 และท่านอื่นๆ)

ทั้งสองหะดีษนี้และหะดีษที่มีความหมายในการทำงาน
 เดียวกัน บ่งชี้ว่าการแต่งงานจะเป็นโมฆะ นอกจากจะต้องมี
 ผู้ปกครองของฝ่ายหญิงเท่านั้น เพราะว่าหลักพื้นฐานของคำว่า "ไม่"
 คือไม่ถูกต้อง และอัต-ติรมิซีย์ กล่าวว่า "นี่คือแนวปฏิบัติของปวง
 ปราชญ์ เช่น อุมัรฺ, อะลี, อิบน์ อับบาส, อับนุ ฮุร็อยเราะฮฺ และท่าน
 อื่นๆ และในการทำงานนี้ มีรายงานจากบรรดานักวิชาการ
 สาขานิติศาสตร์อิสลามของบรรดาตาปีอื่นว่าแท้จริงพวกเขาถือว่า
 ว่า ไม่มีการแต่งงานนอกจากจะต้องมีผู้ปกครองของฝ่ายหญิง ซึ่ง
 เป็นทัศนะของอิมามอัช-ชาฟีอีย์, อะห์มัด และอิสฮาก" (โปรดดูอัล-
 มุศนีย : 6/449)

การติกลงเพื่อประกาศการแต่งงาน

ส่งเสริมให้มีการติกลงของเหล่าสตรีเพื่อให้รู้ว่ามี
 การแต่งงาน และนั่นจะปฏิบัติกันในหมู่ของสตรีเป็นการเฉพาะโดยไม่มี
 คนตรี อุปรกรณ์บังเตงต่างๆ และไม่มีการขบร้องของนักร้อง และไม่
 เป็นไรในการที่สตรีจะเอาบทกวีมาขบร้องในโอกาสนี้ โดยที่ไม่ให้
 บรรดาบุรุษได้ยินท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิเวสัลลัม กล่าวว่า

«فَصَلِّ مَا بَيْنَ الْحَلَالِ وَالْحَرَامِ الدُّفِّ وَالصَّوْتِ فِي النَّكَاحِ»

ความว่า "การประกาศให้รู้ว่ ระหว่างชายหญิงคู่ไหนที่ฮาลาล(ร่วม
 ชีวิตเป็นสามีภรรยาไปแล้ว)หรือหะรอม(ยังไม่ได้เป็นสามีภรรยา) ก็

คือกลองและการขับร้องในการแต่งงานนั่นเอง” (บันทึกโดยอะหฺมัด :15451, อัล-ติรมีซี : 1088, อัน-นะสาอีย : 3369 , อิบน์ มาญะฮฺ : 1896 และอัล-ติรมีซี กล่าวว่า เป็นหะดีษหะสัน)

อิหม่าม อัล-เซากานียฺ กล่าวว่า “ในสิ่งดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่ชี้ชัดว่าในงานแต่งงานนั้นอนุญาตให้มีการตีกลองและใช้เสียงดัง โดยนำถ้อยคำต่างๆ มากกล่าวขาน เช่น เราได้มายังท่านทั้งหลายแล้ว เราได้มายังท่านทั้งหลายแล้ว และอื่นๆ ที่ไม่ใช่เพลงช่วยเพื่อสิ่งเลวร้าย พรรณนาความงามของสตรี ลามก และการตีมเหล็ก เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นที่ต้องห้ามในงานแต่งงานและในโอกาสอื่นๆ และในทำนองเดียวกันกับการละเล่นต่างๆ ที่ต้องห้าม”

ใช้สตรีผู้ศรัทธา อย่าได้ฟุ่มเฟือยในการซื้อเครื่องประดับและเสื้อผ้า เนื่องในโอกาสงานแต่งงานเพราะอยู่ในความสุรุษสุร่ายที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้ และพระองค์ไม่รักคนที่สุรุษสุร่าย จงใช้จ่ายโดยพอประมาณและอย่าให้อวด

[الأعراف: ๓๑] ﴿ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴾

“และพวกเจ้าอย่าได้ฟุ่มเฟือย แท้จริงพระองค์ไม่รักผู้บรรดาที่ฟุ่มเฟือย” (อัล-อันอาม : 141)

ภรรยาต้องเชื่อฟังสามีและไม่อนุญาตให้ฝ่าฝืน

ใช้สตรีผู้ศรัทธาเลย จำเป็นที่เธอจะต้องเชื่อฟังสามีด้วยดี มี
รายงานจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ กล่าวว่า ท่านเราะ
ฮฺสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«إِذَا صَلَّتْ الْمَرْأَةُ حَمْسَهَا ، وَصَامَتْ شَهْرَهَا ، وَحَفِظَتْ فَرْجَهَا ، وَأَطَاعَتْ زَوْجَهَا
دَخَلَتْ الْجَنَّةَ مِنْ أَيِّ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ شَاءَتْ»

ความว่า “เมื่อสตรีได้ละหมาดห้าเวลา ถือศีลอด รักษาอวัยวะเพศ
ของเธอ และเชื่อฟังสามี เธอก็จะได้เข้าสวรรค์จากประตูใดก็ได้
ตามที่เธอประสงค์” (บันทึกโดย อิบน์ หีบบาน : 4252)

มีรายงานจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮฺ ท่าน
เราะฮฺสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«لَا يَجِلُّ لِلْمَرْأَةِ أَنْ تَصُومَ وَزَوْجُهَا شَاهِدٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ»

ความว่า “ไม่อนุญาตให้ภรรยาถือศีลอด (ภาคสมัครใจ) ขณะที่สามี
ไม่ได้เดินทาง นอกจากจะได้รับการอนุญาตจากสามี และเธอจะไม่
อนุญาตให้คนใดเข้าบ้านของสามี นอกจากสามีจะอนุญาต”
(บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 5192 และมุสลิม : 2367)

«إِذَا دَعَا الرَّجُلُ امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهِ فَأَبَتْ فَبَاتَ غَضَبَانَ عَلَيْهَا لَعْنَتُهُمَا الْمَلَائِكَةُ حَتَّى
تُصْبِحَ»

ความว่า “เมื่อสามีได้เรียกภรรยาของเขาไปยังที่นอน แล้วเธอ
ปฏิเสธ แล้วได้เขานอนในสภาพที่โกรธเธอ บรรดาอะลาอิกะฮฺ

สาปแช่งเธอจนถึงยามเช้า” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ : 5193, 3237, มุสลิม : 3526 และท่านอื่นๆ) และในอีกรายงานของมุสลิม

«وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، مَا مِنْ رَجُلٍ يَدْعُو امْرَأَتَهُ إِلَى فِرَاشِهَا فَتَأْتِي عَلَيْهِ إِلَّا كَانَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ سَاخِطًا عَلَيْهَا حَتَّى يَرْضَى عَنْهَا»

ความว่า “ฉันขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีสามีคนใดที่เรียกรรยาของเขาไปยังที่นอน แล้วเธอปฏิเสธ นอกจากผู้ที่อยู่บนฟากฟ้าได้โกรธกริ้วเธอ จนกว่าเขาจะพอใจต่อเธออีกครั้ง” (บันทึกโดยมุสลิม : 3525)

และส่วนหนึ่งจากสิทธิของสามีที่มีต่อภรรยา คือเธอจะต้องทำหน้าที่ดูแลรักษาบ้านเรือนของสามี และจะไม่ออกไปจากบ้าน นอกจากจะได้รับอนุญาตจากเขาเท่านั้น ท่านเราะฮ์ลุล คืออลัลดลลฮุอะลัยฮิวะสลัลัม กล่าวว่

«وَالْمَرْأَةُ فِي بَيْتِ زَوْجِهَا رَاعِيَةٌ وَهِيَ مَسْئُولَةٌ عَنْ رَعِيَّتِهَا»

ความว่า “และภรยำนั้นเป็นผู้ดูแลอยู่ในบ้านของสามี และเธอจะถูกสอบสวนจากหน้าที่ของเธอ” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์: 5200, มุสลิม: 4701, อับู ดาวูด: 2928 และอัตติรมิซีย์: 1705)

และส่วนหนึ่งจากสิทธิของสามีที่มีต่อภรยาคือเธอจะต้องทำงานบ้าน และไม่ทำให้สามีต้องหาคนใช้ที่เป็นสตรี ซึ่งทำให้สามีต้องลำบากใจ เขาและลูกๆ อาจจะได้รับอันตรายเพราะคนใช้

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮฺ ได้กล่าวว่า “อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿فَالصَّلِيحَةُ قَنِينَتُكَ حَفِظْتِكُ لِبَلْغَيْبٍ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ﴾ [النساء : 34]

ความว่า “บรรดาสตรีที่ดีนั้นคือผู้ที่เชื่อฟังภักดี (อัลลอฮฺและสามี) รักษาทุกสิ่งเมื่อสามีไม่อยู่ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺให้เธอรักษา” (อัน-นินสาฮ์ : 34)

โครงการนี้บ่งชี้ว่าภรรยาต้องเชื่อฟังต่อสามีในทุกกรณี (โดยไม่มีข้อแม้) อันได้แก่การปรนนิบัติ ร่วมเดินทาง ร่วมหลับนอน และอื่นๆ ดังที่ท่านเราะฮฺลุล ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ทำเป็นแบบอย่างไว้” (มััจญ์มูอะตาวา : 32/ 60-61)

อิบนุล ก็อยยิม เราะหิมะฮฺฮุลลอฮฺ กล่าวว่า “ผู้ที่เห็นว่าการปรนนิบัติต่อสามีเป็นหน้าที่ของภรรยา โดยนับว่าเป็นสิ่งที่ชอบธรรม ได้อ้างหลักฐานจากอัลกุรอาน ส่วนการให้ภรรยาอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อ ปลดปล่อยให้สามีคอยบริการเธอ กวาดบ้าน ไม้แปรง นวดแป้ง ซักเสื้อผ้า ปูที่นอน และการบริการภายในบ้านนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่น่าเกลียด ในขณะที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾ [البقرة: 228]

ความว่า “และสำหรับพวกเธอต้องได้รับการปฏิบัติด้วยดี ดังที่พวกเธอต้องปฏิบัติ” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 228)

﴿الرِّجَالُ قَوَّמוْنَ عَلَى النِّسَاءِ﴾ [النساء : 34]

ความว่า “และบรรดาสามีเป็นผู้ดูแลรักษาภรรยา” (อัน-นินสาฮ์ : 34)

หากภรรยาไม่ได้ปรนนิบัติต่อเขา แต่เขาทำหน้าที่ดูแลรับใช้ เธอ เธอก็จะกลายเป็นผู้ปกครองเหนือสามีแทน (ซึ่งตรงกันข้ามกับที่อัลกุรอานบัญญัติไว้) ...แท้จริงอัลลอฮ์ได้กำหนดให้สามีจ่ายค่าครองชีพ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัยของเธอ เพื่อแลกกับการหาความสุขจากตัวเธอ และการปรนนิบัติของเธอ ตามจารีตประเพณีของคุณครอง

และเช่นเดียวกันนี้ แท้จริง ข้อตกลงต่างๆ ที่ศาสนาไม่ได้กำหนดครอบไว้ก็ให้เป็นไปตามจารีต ซึ่งโดยจารีตแล้วนั้นภรรยาต้องปรนนิบัติสามีและรักษาผลประโยชน์ภายในบ้าน และไม่ถูกต้องที่แยกระหว่างสตรีที่มีศักดิ์และที่ไม่มีเกียรติ ที่ยากจนและร่ำรวย ดังตัวอย่างของสตรีผู้มีตระกูลที่สุด - หมายถึง ฟาฏิมะฮ์ บุตรีของท่านเราะสูล คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม - เธอได้รับใช้สามีของเธอ และเธอได้ร้องทุกข์ต่อท่านเราะสูล คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในเรื่องของการรับใช้ ท่านก็ไม่ได้ตอบสนองของการร้องทุกข์ของเธอ” (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะฮะวีฮฺ : 5/188-189)

คำถาม เมื่อภรรยาสามีไม่ปรารถนาในตัวของเธอ โดยที่เธอประสงค์จะอยู่กับเขาต่อไป เธอจะทำอย่างไร?

คำตอบ อัลลอฮุตรัสว่า

﴿ وَإِنْ أَمْرًاؤُ حَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُورًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ ﴾ [النساء : ๓๕]

ความว่า “และหากภรรยากลัวว่าสามีของเธอจะปล่อยวางหรือผินหลังให้ ก็ไม่เป็นบาปใดๆ แก่ทั้งสอง ในการที่ทั้งสองจะประนีประนอมกัน และการประนีประนอมนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง” (อัน-สาห์ : 128)

อิบนุกะษีรฺ ได้กล่าวว่า หากภรรยากลัวว่าสามีจะหนีจากหรือทอดทิ้ง เธอมีสิทธิที่จะตัดสิทธิของเธอที่มีต่อสามีทั้งหมดหรือบางส่วน เช่น ค่าครองชีพ เสื้อผ้า การร่วมหลับนอน หรืออื่นๆ และให้สามีรับข้อเสนอของเธอ และไม่เป็นบาปอันใดแก่เธอที่จะสละให้แก่เขา และไม่เป็นบาปอันใดที่เขาจะตอบรับ และด้วยเหตุนี้อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ﴾ [النساء : 128]

ความว่า “ก็ไม่เป็นบาปอันใดแก่ทั้งสองที่จะประนีประนอมระหว่างทั้งสอง และการประนีประนอมนั้นเป็นสิ่งที่ดียิ่ง” (อัน-นิสาห์ : 128) กล่าวคือดีกว่าการแยกทาง...แท้จริงท่านหญิงเสาะดะฮฺ บินดี ซัมอะฮฺ เมื่อเธอมีอายุมากขึ้น และท่านเราะสูล คือลัลลลอฮฺอะลยฮิวะสัลลัม ตั้งใจจะแยกทางกับเธอ และเธอก็ได้เจรจากับท่าน โดยให้คงสภาพการเป็นภรรยาไว้ และสละเวรของเธอแก่ท่านหญิงอาอิซะฮฺ ท่านเราะสูล คือลัลลลอฮฺอะลยฮิวะสัลลัม ก็ตกลง และคงเธอไว้เหมือนเดิม (ตัฟซีรฺ อิบนุกะษีรฺ : 2/406)

คำถาม เมื่อภรรยาเกลียดชังสามี และไม่ต้องการที่จะเป็นภรรยาอีกต่อไป เธอจะทำอย่างไร?

ตอบ อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿إِن خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ﴾ [البقرة:

[๒๒๙

ความว่า “หากพวกเจ้ากลัวว่าเขาทั้งสองจะไม่สามารถดำรงไว้ซึ่งขอบเขตของอัลลอฮฺ ก็ไม่เป็นบาปอันใดแก่ทั้งสองในสิ่งที่เธอนำมาไถ่ตัว” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 229)

อิบนุ กะษีรฺ กล่าวว่า “เมื่อสามีภรรยาเกิดความขัดแย้งกัน และภรรยาไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ต่อสามี และเธอมีความเกลียดชังสามี และเธอไม่สามารถที่จะอยู่ร่วมกันได้แล้ว เธอสามารถที่จะเอาสินสอดที่สามีเคยมอบให้แก่เธอมาไถ่ตัวได้ และไม่เป็นบาปอันใดแก่เธอที่จะจ่าย และไม่เป็นบาปที่เขาจะตอบรับ” (ตัฟซีรฺ อิบนุ กะษีรฺ : 1/483) นี่คือการชื้อหย่า

คำถาม เมื่อเธอขอแยกทางกับสามี โดยไม่มีอุปสรรคที่ได้รับการอนุมัติ เธอจะได้รับโทษอย่างไร?

คำตอบ มีรายงานจาก เชาบาน ท่านเราะฮฺสูล คืออัลลิลลอฮฺ อะลียฮฺวะสัลลิม กล่าวว่า

«أَيُّمَا امْرَأَةٍ سَأَلَتْ زَوْجَهَا طَلَاقًا فِي غَيْرِ مَا بَأْسٍ فَحَرَامٌ عَلَيْهَا رَأْيُهُ الْحَيَّةِ»

ความว่า “ภรรยาคนใดก็ตามที่ขอให้สามีหย่าเธอ โดยที่ไม่มีมูลเหตุแห่งปัญหาใดๆ ดังนั้น กลิ่นของสววรรค์ย่อมเป็นที่ต้องห้ามสำหรับเธอ” (บันทึกโดยอบู ดาวูด : 2226 และอัตติรมิซีย์ : 1187)

นั่นก็เพราะว่าการหย่าร้าง เป็นสิ่งอนุมัติที่อัลลอฮ์เกลียดชังยิ่ง และแท้จริงจะกระทำเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อมีความจำเป็น หากไม่มีความจำเป็นแล้ว ก็ย่อมเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เนื่องจากสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่จะติดตามมา ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัด และความจำเป็นที่ทำให้ภรรยาหันไปพึ่งพาการหย่าร้างนั้น คือการที่สามีไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเขาที่พึงมีต่อเธอ โดยเธอได้รับความเดือดร้อน หากยังอยู่ร่วมกันอีกต่อไป อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿فَإِمْسَاكُ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيحٌ بِإِحْسَانٍ﴾ [البقرة: ๒๒๙]

ความว่า “จากนั้นจงยับยั้งเธอไว้โดยชอบธรรม หรือปล่อยเธอไปด้วยดี” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 229)

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿لِّلَّذِينَ يُؤَلُّونَ مِن نِّسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِن فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾

﴿وَإِن عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ [البقرة: ๒๓๖, ๒๓๗]

ความว่า “สำหรับผู้ที่สาบานว่าพวกเขาจะไม่มีเพศสัมพันธ์กับภรณานั้น ให้มีการรอคอยสี่เดือน ถ้าหากพวกเขากลับมาคืนดี (ในเวลาดังกล่าว) แน่นอนอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรงเมตตาเสมอ

และถ้าหากพวกเขาตัดสินใจหย่า แท้จริงอัลลอฮ์ทรงได้ยิน ทรงรอบ
รู้” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 226-227)

สิ่งที่สตรีต้องปฏิบัติเมื่อสิ้นสภาพจากการเป็นภรรยา

การแยกทางระหว่างสามีกับภรณยานั้น มี 2 ประเภท
ด้วยกัน

หนึ่ง การแยกทางกันในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

สอง การแยกทางกันด้วยการตาย ในทั้งสองประเภทนี้
จำเป็นที่ภรรยาจะต้องอยู่ในอิติตะฮ์

อิติตะฮ์ คือ ระยะเวลาการรอคอยตามศาสนบัญญัติโดยมี
วัตถุประสงค์ คือ เพื่อให้เธอเป็นที่ต้องห้ามมิให้แต่งงาน จนกว่าการ
แต่งงานเดิมจะจบสิ้นอย่างสมบูรณ์ และทำให้หมดลูกสะออดจาก
การตั้งครรภ์ เพื่อมิให้ชายอื่นซึ่งมิใช่สามีที่แยกทางกับเธอมา
เพศสัมพันธ์ เพราะเป็นเหตุให้เกิดความคลุมเครือ และสับสนใน
การสืบตระกูล และในการกระทำดังกล่าวนั้นเป็นการรักษาสิทธิของ
การแต่งงานที่ผ่านมา และรักษาสิทธิของสามีที่แยกทาง (เพื่อให้
สิทธิในการคืนดี) และเพื่อให้ประจักษ์ถึงผลกระทบจากการแยก
ทางกับสามี

อิติตะฮ์มี 4 ประเภท

ประเภทที่หนึ่ง สตรีที่ตั้งครรภ์ อดตะฮุของนางคือการคลอด ไม่ว่าจะในกรณีใดๆ จะเป็นการหย่าที่มีสิทธิ์คืนดีหรือไม่มีสิทธิ์คืนดีก็ตาม หรือแยกทางกันโดยการเสียชีวิตของสามี อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَأُولَئِ الْأَحْمَالُ أَجْلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾﴾ [الطلاق : 4]

ความว่า “และบรรดาสตรีที่ตั้งครรภ์นั้น กำหนดเวลาของพวกเธอคือการคลอด” (อัญญาะลาบ : 4)

ประเภทที่สอง สตรีที่ถูกหย่า ซึ่งยังเป็นผู้ที่ยังมีประจำเดือน อดตะฮุของนางคือ ต้องให้ผ่านประจำเดือน 3 ครั้ง ดังที่อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَالْمُطَلَّقَاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ ﴿٢٢٨﴾﴾ [البقرة : 228]

ความว่า “และบรรดาสตรีที่ถูกหย่า นั้น พวกเธอจะรอคอยสามกฐูร็สำหรับตัวของพวกเธอ” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮฺ : 228) คำว่า “3 กฐูร็” หมายถึง ประจำเดือนมา 3 ครั้ง

ประเภทที่สาม สตรีที่ไม่มีประจำเดือน ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ ผู้เยาว์ที่ยังไม่มีประจำเดือน และสตรีที่มีอายุมากซึ่งหมดประจำเดือนแล้ว

อัลลอฮฺได้แจกแจงอดตะฮุของทั้งสองประเภทนี้ ด้วยโอองการที่ว่า

﴿ وَالَّتِي يَبْسَنُ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرْزَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ ﴾ [الطلاق : ٤]

ความว่า “และบรรดาภรรยาของพวกเขาเจ้าที่หมดหวังในการมีประจำเดือนแล้ว และบรรดาผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน หากพวกเขาเจ้าสงสัยอดีตตะสุขของพวกเขา อดีตตะสุขของพวกนางคือสามเดือน” (อัล-ฏะลาเกาะห์ : 4)

ประเภทที่สี่ สตรีที่สามมีเสียชีวิต อัลลอลอสุได้แจกแจงถึงอดีตตะสุขของพวกเขา ด้วยโองการที่ว่า

﴿ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا ﴾
[البقرة: ๒๓๔]

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ตายไปจากพวกเขา และได้ทิ้งเหล่าภรรยาไว้ พวกเขาจะรอคอยด้วยตัวของพวกเขาคือเป็นเวลาสี่เดือนกับสิบวัน” (อัล-บะเกาะเราะฮะฮุ้ : 234)

อดีตตะสุขสำหรับภรรยาที่สามมีเสียชีวิต (สี่เดือนสิบวัน) ครอบคลุมถึงสตรีที่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเธอแล้วหรือไม่ก็ตาม เป็นผู้เยาว์หรือมีอายุมาก แต่ไม่ครอบคลุมถึงสตรีที่ตั้งครรภ์ เนื่องจากอดีตตะสุขของเธอคือการคลอด (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะบะฮียฺ ของอิบนิญล กัจญะอิม : 5/594-595)

ข้อห้ามสำหรับสตรีที่อยู่ในอดีตตะสุ

1. การสว่ขอเพื่อแต่งงาน

1.1 สตรีที่อยู่ในอิดตะฮฺซึ่งมีสิทธิคินดีได้ (คือการหย่าหนึ่งหรือสองครั้งสำหรับภรรยาที่ได้มีเพศสัมพันธ์กันแล้ว) ห้ามมิให้สว่ขอเพื่อแต่งงานโดยสำนวนชัดถ้อยชัดคำหรือคำที่เป็นนัย เนื่องจากเธอยังคงเป็นภรรยา ดังนั้น จึงไม่อนุญาตแก่คนใดที่จะสว่ขอเธอเพื่อแต่งงาน เพราะเธอยังอยู่ในการครอบครองของสามี

1.2 สตรีที่อยู่ในอิดตะฮฺซึ่งไม่มีสิทธิคินดี (เช่นหย่า 3 ครั้งหรือเสียชีวิต)

ห้ามมิให้สว่ขอโดยสำนวนที่ชัดเจน แต่อุญาตให้ใช้สำนวนที่เป็นนัย เนื่องจากอัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ ﴾ [البقرة: ๒๓๐]

ความว่า “และไม่มีบาปใดอันแก่พวกเจ้าในการสว่ขอหญิงด้วยถ้อยคำที่เป็นนัย (สำหรับหญิงที่อยู่ในอิดตะฮฺที่สามีเสียชีวิต หรืออิดตะฮฺที่สามีหย่า 3 ครั้ง)” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 235)

และสำนวนที่ชัดเจน คือการแสดงเจตจำนงในการแต่งงานกับเธอ เช่นคำว่า “ฉันต้องการจะแต่งงานกับเธอ” เพราะบางทีเธออาจจะบอกว่าหมดอิดตะฮฺแล้ว ทั้งที่ในความเป็นจริงยังไม่หมด เพราะเธอต้องการแต่งงาน ซึ่งต่างกับสำนวนที่เป็นนัย เนื่องจากไม่ได้บอกอย่างชัดเจนว่าจะแต่งงานกับเธอ ดังนั้น สิ่งที่เป็นข้อห้ามก็จะไม่ตามมา และเนื่องจากตามความเข้าใจจากโองการนี้ (ในโองการนี้อนุญาตให้ใช้สำนวนที่เป็นนัย ดังนั้นเข้าใจได้ว่าห้ามสำนวนที่ชัดเจน)

ตัวอย่างของสำนวนที่เป็นนัย เช่น คำว่า “แท้จริงฉันปรารถนาผู้ที่มีลักษณะเหมือนเธอ” และอนุญาตให้สตรีที่อยู่ในอิดตะฮฺซึ่งไม่มีสิทธิ์คืนดีตอบรับการคู่ขอที่เป็นนัยด้วยสำนวนที่เป็นนัย และไม่อนุญาตให้เธอตอบรับการขอที่ชัดเจน และสตรีที่อยู่ในอิดตะฮฺซึ่งคืนดีได้นั้นไม่อนุญาตให้ตอบรับการคู่ขอ ไม่ว่าจะป็นสำนวนที่ชัดเจนหรือสำนวนที่เป็นนัยก็ตามที

2. ไม่อนุญาตแต่งงานสตรีที่อยู่ในอิดตะฮฺให้แก่ชายอื่นที่ไม่ใช่สามีคนเดิม

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَلَا تَعْرِمُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابَ أَجَلَهُ﴾ [البقرة: ๒๓๐]

ความว่า “และพวกเจ้าอย่าได้ตัดสินใจจัดการแต่งงาน จนกว่าจะบรรลู่เวลาที่ถูกกำหนดไว้ (คือหมดเวลาของอิดตะฮฺ)” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 235)

อิบนุ กะซีรุ เราะอะหิมะฮฺลุลลอฮฺ กล่าวในตัฟซีรุ (1/509) ว่า “หมายถึงพวกเจ้าอย่าได้จัดการแต่งงาน จนกว่าอิดตะฮฺจะหมดเสียก่อน แท้จริงปวงประชาญ์มีมติเป็นเอกฉันท์ว่าการแต่งงานในช่วงเวลาของอิดตะฮฺนั้นใช้ไม่ได้”

เกร็ดความรู้ 2 ประการ

หนึ่ง สตรีที่ถูกหย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์จะไม่มีอิดดะฮฺ
ใดๆ สำหรับเธอ

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا الْبُيُوتُ إِذَا أَمْنَا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا﴾ [الأحزاب : ๔๙]

ความว่า “ไ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย เมื่อพวกเจ้าได้สมรสกับ
บรรดาหญิงผู้ศรัทธา ต่อมาพวกเจ้าได้หย่าพวกเธอก่อนที่จะมี
เพศสัมพันธ์กับพวกเธอ ดังนั้นจะไม่มีสิทธิสำหรับพวกเจ้าที่จะนับ
อิดดะฮฺใดๆ ต่อพวกเธอ” (อัล-อะห์ซาบ : 49)

อิบน์ กะซีร์ เราะหิมะฮฺลลอฮฺ กล่าวในตัฟซีร์ (5/479) ว่า
“นี่เป็นสิ่งที่ปวงประชาญ์มีความเห็นพ้องกันว่า แท้จริงสตรีที่ถูกหย่า
ก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์นั้นก็ไม่มีอิดดะฮฺใดๆ ต่อเธอ เธอจะไป
แต่งงานได้ทันทีกับใครก็ได้ตามที่เธอประสงค์”

สอง สตรีที่ถูกหย่าก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ แต่ได้มีการ
กำหนดสินสมรสหรือมะฮฺรแก่เธอแล้วเธอมีสิทธิได้รับครึ่งหนึ่ง และ
สตรีใดที่ไม่ได้มีการกำหนดสินสมรสให้แก่เธอ เธอมีสิทธิได้รับของ
ปลอบใจ ด้วยสิ่งที่สามีหาได้อย่างสะดวก เช่น เครื่องนุ่งห่มและ
อื่นๆ

และสตรีที่ถูกหย่าหลังจากมีเพศสัมพันธ์แล้ว เธอมีสิทธิ
ได้รับสินสมรสทั้งหมด อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمْ النِّسَاءَ مَا لَمْ تَمْسُوهُنَّ أَوْ تَفْرِضُوا لَهُنَّ فَرِيضَةً وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَى الْمَوْسَعِ قَدْرُهُ وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدْرُهُ مَتَّعًا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣٦﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ﴾ [البقرة: ٢٣٦-٢٣٧]

ความว่า “ไม่มีบาปอันใดสำหรับพวกเจ้า หากพวกเจ้าได้หย่าสตรี
 ครอบครองโดยที่ไม่มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอ หรือยังมีได้กำหนด
 สินสมรสให้แก่พวกเธอ และพวกเจ้าจงมอบสิ่งปลอบใจให้แก่พวก
 เธอ ใครที่มั่งมีก็ให้ตามความสามารถของเขา และผู้ยากจนก็ให้
 ตามความสามารถของเขา เป็นการมอบให้โดยชอบธรรม เป็น
 หน้าที่ของคนมีคุณธรรมทั้งหลาย และหากพวกเจ้าได้หย่าก่อนที่จะ
 มีเพศสัมพันธ์กับพวกเธอ ในขณะที่พวกเจ้าได้กำหนดสินสมรสแก่
 พวกเธอแล้ว ดังนั้นจงจ่ายครึ่งหนึ่งของสิ่งที่พวกเจ้าได้กำหนด”
 (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 236-237)

หมายความว่าไม่มีบาปอันใดสำหรับพวกเจ้าในการหย่า
 ภรรยาก่อนที่จะมีเพศสัมพันธ์ และก่อนกำหนดสินสมรส ถึงแม้ใน
 การกระทำดังกล่าวเป็นการสร้างความเจ็บปวดแก่เธอก็ตาม แท้จริง
 แล้วควรจะทดแทนด้วยสิ่งปลอบใจ และนั่นก็คือตามสภาพของ
 สามี ชัดสนหรือมั่งมี ก็ให้ปฏิบัติกันตามจารีต หลังจากนั้น อัลลอฮ์
 ได้กล่าวถึงภรรยาที่มีการกำหนดสินสมรสแก่เธอแล้ว โดยที่
 พระองค์ทรงสั่งใช้ให้สามีมอบครึ่งหนึ่งของสินสมรสให้แก่เธอ

อิบน์ กะซีร์ เราะหิมะฮ์ฮุคคุดฮุ กล่าวในตัฟซีร์ (1/512) ว่า
 “การแบ่งสินสมรสออกเป็นสองส่วน -ในกรณีเช่นนี้- เป็นเรื่องที่ปวง
 ปราชญ์เห็นพ้องกันโดยไม่มี การขัดแย้งอันใด”

3. ห้ามสิ่งต้องห้ามสำหรับสตรีซึ่งอยู่ในอิดตะฮะฮ์จากการ ตายของสามีซึ่งเรียกว่า “อัล-หิดาด” (การไว้ทุกข์)

หนึ่ง เครื่องหอมทุกชนิด (สำหรับการแต่งตัว ไม่ใช่เครื่อง
 หอมเพื่อทำความสะอาด) ดังนั้น เธอจะไม่ใช่เครื่องหอมตาม
 ร่างกาย เสื้อผ้า และเธอจะไม่ใช่สิ่งที่ถูกทำให้หอม เนื่องจากท่าน
 เราะฮูล คืออัลลิลลฮุอะลียะฮ์วะฮ์ลัลลัม กล่าววว่า

«وَلَا تَمَسُّ طِيْبًا»

ความว่า “และเธอจะไม่แตะต้องน้ำหอม” (บันทึกโดยอญู ดาฮูด :
 2299)

สอง การประดับประดาตามเรือนร่างของเธอ ดังนั้น
 ห้ามมิให้เธอย้อมด้วยใบเตียน และการตกแต่งทุกประเภท เช่น การ
 ทาขอบตา การย้อมสีของผิวงหน้า นอกจากภาวะความจำเป็นที่
 จะต้องทาขอบตาเพื่อการรักษาเยียวยาเท่านั้น มิใช่เพื่อการตกแต่ง
 เธอสามารถที่จะทาขอบตาได้ในเวลาค่ำคืนและลบออกในเวลา
 กลางวัน และไม่เป็นไรที่เธอจะรักษาตาของเธอด้วยสิ่งอื่น ซึ่งไม่ใช่
 ยาทาขอบตาจากสิ่งที่ไม่ใช่เครื่องประดับ

สาม การประดับประดาด้วยเสื้อผ้าชนิดต่าง ๆ จากสิ่ง
 ที่ถูกทำขึ้นมาเพื่อการตกแต่ง และเธอจะใส่เสื้อผ้าตามที่สวมใส่กัน

ตามปกติ ไม่มีการตกแต่งใดๆ และไม่มีการเจาะจงสีใดเป็นการเฉพาะ

สี่ การสวมใส่เครื่องประดับทุกชนิด แม้กระทั่งแหวน

ห้า อาศัยบ้านหลังอื่นจากบ้านที่เธออาศัยอยู่ขณะสามีเสียชีวิต และเธอจะไม่ย้ายไปอยู่ที่อื่น นอกจากจะมีข้อผ่อนปรนตามศาสนบัญญัติเท่านั้น ไม่ออกไปเยี่ยมคนป่วย เยี่ยมเยียนเพื่อน หรือญาติใกล้ชิด และอนุญาตให้เธอออกไปในเวลากลางวันเพื่อทำธุระต่างๆ ที่จำเป็นได้ และสิ่งอื่นๆ ที่ศาสนานูมัตก็สามารรถทำได้

อิบนุลก็อยิม เราะหิมะซุลลอฮฺ กล่าวว่า “เธอจะไม่ถูกห้ามจากการตัดเล็บ ขจัดขนรักแร้ โกนขนที่ศาสนาส่งเสริมให้โกน และไม่ถูกห้ามจากการอาบน้ำด้วยน้ำใบพุทราและหิวัมด้วยน้ำใบพุทรา” (อัล-ฮัดยฺ อัน-นะบะวีเย : 5/507)

ชัยคุลอิสลาม อิบนุ ตัยมียะฮฺ เราะหิมะซุลลอฮฺ กล่าวว่า “และอนุญาตให้เธอรับประทานทุกสิ่งทุกอย่างที่อัลลอฮฺนูมัต เช่น ผลไม้ เนื้อ และเช่นเดียวกันอนุญาตให้ดื่มทุกสิ่งทีอนูมัต... และไม่เป็นที่ต้องห้ามแก่เธอในการกระทำงานหนึ่งงานใดจากการทำงานที่อนูมัต เช่น การปักถักร้อย การตัดเย็บ การทอ และอื่นๆ จากงานทั่วไปของสตรี และอนุญาตให้เธอกระทำสิ่งอื่นๆ ที่อนูมัตแก่เธอในช่วงที่ไม่มีฮิดะฮฺ เช่น การพูดกับผู้ชายที่เธอมีความจำเป็นจะต้องพูดกับเขา โดยเธออยู่ในสภาพที่ปกปิดมิดชิด และการ

กระทำอื่นๆ และสิ่งที่ฉันได้กล่าวถึงนี้ คือแนวทางของท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งเหล่าภรรยาของบรรดาเศาะหาบะฮ์ ได้ปฏิบัติกันเมื่อเหล่าสามีของพวกเขาได้เสียชีวิต” (มััจญ์มูฮฺ ฟีตาวา : 34/27-28)

ส่วนสิ่งที่ชาวบ้านทั่วๆ ไปกล่าวว่า แท้จริงเธอจะต้องปกปิด ใบหน้าไม่ให้ดวงจันทร์ได้เห็น โดยการไม่ขึ้นไปบนดาดฟ้า ไม่ให้พูดคุยกับผู้ชาย ปิดหน้าไม่ให้มะหรือมของเธอได้เห็น และอื่นๆ ทั้งหมด นั้นไม่มีหลักฐานรับรองแต่ประการใด วัลลอฮุอะอูลัม

บทที่ 10

ว่าด้วยการรักษาเกียรติและความ บริสุทธิ์ของสตรี

1. สตรีต้องลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศเช่นเดียวกับผู้ชาย

อัลลอฮฺ ตรัสว่า

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّونَ مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُونَ فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ ﴾ [النور : 30-31]

ความว่า “จงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายเถิด ให้ลดสายตาของพวกเขาและรักษาอวัยวะเพศของพวกเขา นั่นเป็นความบริสุทธิ์ยิ่งสำหรับพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ และจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาหญิงเถิด ให้พวกเขาเอดลดสายตาของพวกเขา และรักษาอวัยวะเพศของพวกเขา” (อัน-นุร : 30-31)

ชัยคฺมุหัมมัด อัล-อะมีน อับ-ซันกีฎียฺ ได้กล่าวไว้ในตัฟซีรของท่าน (อิฎวาล์ อัล-บะยาน : 6/186-187) ว่า “อัลลอฮฺได้สั่งใช้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิง ให้ลดสายตาและรักษาอวัยวะเพศสิ่งที่จัดอยู่ในการรักษาอวัยวะเพศด้วยก็คือการรักษาให้พ้นจากการ

ผิดประเวณี การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชายด้วยกัน หรือ
ผู้หญิงกับผู้หญิง และรักษาให้พ้นจากการนำมาแสดงและเปิดเผย
แก่ผู้คน...และอัลลอฮ์ได้สัญญาแก่ผู้ชายและผู้หญิงที่ปฏิบัติตาม
บัญญัติของพระองค์ในโองการนี้ว่าจะได้รับการอภัยโทษ และการ
ตอบแทนรางวัลอันใหญ่หลวง เมื่อเขาได้ลดสยดาและรักษา
อวัยวะเพศพร้อมกับกระทำสิ่งต่างๆ ที่ได้กล่าวไว้ในโองการนี้

﴿ إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ
وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّالِحِينَ وَالصَّالِحَاتِ وَالْخَالِصِينَ وَالْخَالِصَاتِ
وَالْمُتَّصِدِّقِينَ وَالْمُتَّصِدِّقَاتِ وَالصَّيِّمِينَ وَالصَّيِّمَاتِ وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ
وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا
﴿ [الأحزاب : ٣٥]

ความว่า “แท้จริง บรรดาชายและหญิงมุสลิมที่สวามิภักดีต่อ
อัลลอฮ์ บรรดามุอ์มินผู้ศรัทธาชายและหญิง บรรดาผู้เชื่อฟังอัลลอฮ์
ชายและหญิง บรรดาผู้สัจจะชายและหญิง บรรดาผู้อดทนชายและ
หญิง บรรดาผู้ยำเกรงทั้งชายและหญิง บรรดาผู้ทำงานทั้งชายและ
หญิง บรรดาผู้ถือศีลอดชายและหญิง บรรดาชายและหญิงที่รักษา
อวัยวะเพศของพวกเขา และบรรดาชายและหญิงที่รำลึกถึงอัล
ลอฮ์อย่างมากมาย อัลลอฮ์นั้นได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่พวกเขา ซึ่ง
การอภัยโทษ และผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่” (อัล-อะห์ซาบ : 35)

คำกล่าวของซัยด์ที่ว่า “ผู้หญิงกับผู้หญิง” หมายถึง การมี
เพศสัมพันธ์ของผู้หญิงกับผู้หญิงด้วยการถูไถ และนั่นเป็นการ

กระทำที่เป็นบาปใหญ่ สมควรที่ผู้กระทำทั้งสองต้องได้รับการลงโทษเพื่อเป็นการอบรมสั่งสอน

อิบนุ กุตามะฮฺ เราะหิมะฮฺลุลลอฮฺ กล่าวว่า “เมื่อผู้หญิงสองคนทำการฎีไถกัน เธอทั้งสองก็ผิดประเวณี ซึ่งจะถูกลงโทษเนื่องจากมีการรายงานจากท่านเราะฮฺลุล คีอิลลัลลอฮฺอะลัยฮิ วะสัลลิม กล่าวว่า

﴿إِذَا أَتَتِ الْمَرْأَةُ الْمَرْأَةَ، فَهُمَا زَانِيَتَانِ﴾

ความว่า “เมื่อผู้หญิงสมสู่กับผู้หญิงด้วยกัน เธอทั้งสองก็เป็นผู้ผิดประเวณี” ทั้งสองจะต้องถูกตะฮฺรฺ(โทษตามการพิจารณาของผู้พิพากษา) เนื่องจากเป็นการผิดประเวณีที่ไม่มีโทษถูกกำหนดไว้เป็นการเฉพาะ” (อิบนุ กุตามะฮฺ : 8/198)

จงหลีกเลี่ยงการกระทำที่น่ารังเกียจเช่นนี้เถิด โอ้สตรีผู้ศรัทธา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาหญิงสาว

ส่วนการลดสายตานั้น อิบนุล กิอัยยิม เราะหิมะฮฺลุลลอฮฺ กล่าวว่า “การจ้องมองนั้น จะเป็นปัจจัยนำไปสู่ความใคร่ การยับยั้งสายตาจากการมองเป็นแก่นของการรักษาอวัยวะเพศ ดังนั้น ผู้ใดปล่อยสายตาของเขา เขาย่อมนำตัวของเขาเองสู่ความหายนะ และแท้จริง ท่านเราะฮฺลุล คีอิลลัลลอฮฺอะลัยฮิ วะสัลลิม ได้กล่าวว่า “โอ้อะลัยเย์ เอัย ท่านอย่าได้มองซ้ำ เพราะแท้จริงแล้ว สิทธิของท่านคือการมองครั้งที่หนึ่งเท่านั้น” ซึ่งหมายถึง การมองอย่างกะทันหันโดยไม่ตั้งใจ และในอัล-มุสนัดของอะหฺมัด ท่านเราะฮฺลุล คีอิลลัลลอฮฺ

อะลัยฮิวะสัลลัมกล่าวว่ “การมองเป็นลูกศรหนึ่งซึ่งอาบยาพิษ จากบรรดาลูกศรของอิบลิส...” และการมองนั้นเป็นที่มาของความ วิบัติต่างๆ ที่ประสบกับผู้คน เพราะการมองจะทำให้เกิดการ จินตนาการ การจินตนาการจะทำให้เกิดความคิด จากนั้นความคิด ทำให้เกิดความใคร่ ความใคร่จะทำให้เกิดความต้องการ หลังจากนั้นมันจะกลายเป็นความตั้งใจที่มุ่งมั่น แล้วจะเกิดการกระทำอย่าง แน่นนอน ตราบใดที่ไม่มีสิ่งหักห้าม และด้วยเหตุนี้ จึงมีสุภาษิตว่า การอดทนในการลดสายตานั้น ง่ายกว่าการอดทนในความเจ็บปวด ของสิ่งที่จะตามมา” (อัล-ญะวาบ อัล-กาฟีย์ : 129-130)

ดังนั้น ไ้สตรีผู้ศรัทธาเถย จำเป็นที่เธอจะต้องลดสายตาไม่ ไปมองผู้ชาย ไม่มองรูปภาพต่างๆ ที่นำพาสู่ความวิบัติซึ่งมีอยู่ใน วารสารบางฉบับ ตามจอโทรทัศน์ หรือวีดีโอ -แล้วเธอจะปลอดภัย จากบั้นปลายที่ชั่วช้า มากต่อมากแล้วที่การมองได้นำพาความ โศกเศร้ามาให้ผู้มอง และไฟกองใหญ่ที่นั่นมักเริ่มมาจากสะเก็ดไฟ

2. การออกห่างจากการฟังเพลงและดนตรี

อิบnulก็อยยิม เราะหิมะซุลลอฮุ กล่าวว่ “และส่วนหนึ่ง จากเล่ห์กลของชัยฏอนมารร้ายที่นำมาหลอกผู้ที่มีความรู้่นอย คน เบบบัญญัติ และผู้ไม่เคร่งครัดศาสนา และที่นำมาใช้จับหัวใจของ พวกผู้ที่โง่เขลา และผู้ก่อความเสื่อมเสีย คือการฟังเสียงโห่ร้อง การ ตบมือ การร้องเพลงที่ประกอบด้วยอุปกรณ์ต่างๆ ที่ต้องห้าม ซึ่งกิด

กันเป็นอุปสรรคไม่ให้อัลกุรอานทะลุเข้าไปในหัวใจ และทำให้หัวใจจมปลักอยู่กับการฝ่าฝืน และอบายมุขต่างๆ คนตรีเป็นบทสวดของชัยฏอนมารร้าย เป็นกำแพงกั้นระหว่างมนุษย์กับอัลลอฮ์ เป็นเวทมนต์กล่อมเป่านำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายและการผิดประเวณีกับต่างเพศ ด้วยเสียงเพลงนี้ ผู้มีความใคร่อันชั่วช้าจะได้สมหวังกับคนที่เขาหลงใหล ... ส่วนการฟังเพลงจากสตรีหรือชายหนุ่มรูปหล่อ่นั้นเป็นบาปที่ใหญ่ยิ่ง และทำให้เกิดความเสื่อมเสียในศาสนาเป็นอย่างมาก... และไม่มีข้อกังขาเลยว่า แท้จริงทุกคนที่มีความหึงหวงนั้น เขาจะให้ครอบครัวของเขาห่างไกลจากการฟังเพลงเหมือนกับที่ต้องการให้พวกเธอออกห่างสาเหตุต่างๆ ที่น่าระแวง ... และเป็นที่ทราบกันดีว่า แท้จริงเมื่อผู้ชายเข้าหาสตรีด้วยความยากลำบาก เขาก็จะพยายามให้เธอได้รับฟังเสียงเพลงเพื่อว่าเธอนั้นจะได้ใจอ่อน ทั้งนี้เนื่องจากสตรีจะมีความรู้สึกต่อเสียงต่างๆ อย่างรวดเร็ว ดังนั้น เมื่อเสียงนั้นเป็นเสียงเพลง ความรู้สึกของเธอก็จะเกิดขึ้นด้วยสองทางด้วยกัน กล่าวคือทางด้านเสียงและด้านความหมายของมัน ... เมื่อเสียงเพลงถูกประกอบด้วยความไพเราะและเป็นสาว และการเต้นรำอย่างอ่อนช้อย แล้วหากสตรีนั้นได้ตั้งครรรค์เพราะเพลง แน่نون เธอยอมตั้งครรรค์ด้วยเสียงเพลงเช่นนี้ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ มากต่อมากแล้วที่สตรีต้องเป็นโสเภณีเพราะเสียงเพลง”

ใช้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย จงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์ผู้เกิดและจรรวางโรคภัยเยี่ยงนี้ นั่นคือการฟังเพลงต่างๆ ซึ่งเป็นที่นิยมในกลุ่มของบรรดามุสลิมด้วยความหลากหลายของสื่อและรูปแบบ ซึ่งทำให้หญิงสาวจำนวนมากที่รู้ไม่เท่าทัน ได้สั่งซื้อจากแหล่งผลิตและส่งมอบให้เป็นของขวัญในกลุ่มพวกเธอซึ่งกันและกัน

3. การไม่อนุญาตให้เดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม

ช่องทางหนึ่งที่จะรักษาอวัยวะเพศ คือห้ามมิให้สตรีเดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม ซึ่งคอยปกป้องคุ้มครองเธอจากพวกเกะกะเกเรและคนชั่วทั้งหลาย ดังมีหะดีษที่เชื่อถือได้รายงานไว้ว่า ไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางโดยปราศจากมะหฺร็อม เช่น รายงานจากท่านอับนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ تَلَاثًا إِلَّا وَمَعَهَا ذُو مَحْرَمٍ»

ความว่า “สตรีจะไม่เดินทางเป็นเวลาสามวัน นอกจากจะต้องพร้อม กับมะหฺร็อมเท่านั้น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี: 1862 และมุสลิม : 1338)

จากอบู สะอีด อัล-คุดรี เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ “ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ห้ามมิให้สตรีเดินทางในระยะเวลาสองวัน...” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี : 1864 และมุสลิม : 3249)

จากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮ์ลุล
คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวว่

«لَا يَجِلُّ لِامْرَأَةٍ تُوْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ تُسَافِرَ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَآيَلَةٍ إِلَّا وَمَعَهَا
حُرْمَةٌ»

ความว่ “ไม่อนุญาตให้สตรีที่ศรัทธาต่ออัลลอฮุและวันปรโลก
เดินทางในระยะทางวันกับคืน นอกจากต้องพร้อมทั้งบมะหรือมของ
เธอเท่านั้น” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ : 1088 และมุสลิม : 3249)

การกำหนดระยะเวลาในหะดีษต่างๆ สามวัน สองวัน และ
หนึ่งวันกับหนึ่งคืนนั้น เป้าหมายคือ ตามสภาพของพาหนะการ
เดินทางในสมัยนั้น เดินทางด้วยเท้าและยานพาหนะต่างๆ และ
ความแตกต่างของหะดีษในการกำหนดเวลา สามวัน สองวัน หรือ
วันกับคืน หรือที่น้อยกว่านั้น -บรรดาผู้รู้ได้ตอบชี้แจงว่ สำนวนของ
หะดีษไม่ใช่เป้าหมาย แต่เป้าหมายคือทุกสภาพที่ถูกเรียกว่าเป็น
การเดินทาง ดังนั้น สตรีจึงถูกห้ามเดินทางโดยปราศจากมะหรือม

อิมาม อัน-นะวะวีฮ์ เราะหิมะฮุลลอฮุ ได้กล่าวไว้ในการ
อธิบายหะดีษของอิมามมุสลิมว่ “บทสรุป คือทุกสิ่งที่ถูกเรียกว่า
การเดินทางนั้น สตรีถูกห้ามไม่ให้เดินทางโดยไม่มีสามี หรือไม่มี
มะหรือมเดินทางไปด้วย ไม่ว่าจะการเดินทางสามวัน สองวัน หนึ่งวัน
สิบสองไมล์ หรืออื่นๆ เนื่องจากในรายงานของอิบนุ อับบาส ไม่ได้
กำหนดเวลา ซึ่งเป็นรายงานสุดท้ายของอิมามมุสลิม (สตรีจะไม่

เดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อม) และรายงานนี้ครอบคลุมทุกสิ่งๆ ที่เรียกว่าเดินทาง” วัลลอลฮุอะฮฺลัม (ซัรหฺ์ เศาะฮี้หฺ์ มุสลิม : 9/103)

ส่วนผู้ที่ชี้ขาดว่า อนุญาตให้สตรีเดินทางไปกับหมู่คณะของสตรี เพื่อประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับนั้น ชัดแย้งกับคำสอนของท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอลฮุอะฮฺลียะฮฺลัม อิมามอัล-ค็อฏฏอบียฺ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ (มะฮฺลาลิมุสสุนัน : 2/276-277) คู่กับตะฮฺซิบของอิบนุลกัอฺยิมว่า “แท้จริงท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอลฮุอะฮฺลียะฮฺลัม ได้ห้ามเธอไม่ให้เดินทางนอกจากจะต้องมีผู้ชายที่เป็นมะหฺร็อมพร้อมกับเธอด้วย ดังนั้นการอนุญาตให้เธอเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์โดยไม่มีเงื่อนไขตามที่ท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอลฮุอะฮฺลียะฮฺลัม วางไว้ นั้น เป็นสิ่งที่ค้านกับแบบอย่างของท่าน ต่อมาเมื่อการออกไปของเธอโดยที่ไม่มีมะหฺร็อมเป็นการฝ่าฝืน ก็ย่อมไม่อนุญาตให้บังคับเธอเพื่อการทำหัจญ์ นั่นคือการเชื่อฟังภักดีซึ่งนำไปสู่การฝ่าฝืน”

ฉัน(ผู้เขียน)ขอกล่าวว่า พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ชี้ขาดว่า อนุญาตให้สตรีเดินทางโดยไม่มีมะหฺร็อมในทุกกรณีไม่ และแท้จริงแล้วพวกเขาอนุญาตให้เธอกระทำเช่นนั้นได้เฉพาะกรณีประกอบพิธีหัจญ์ภาคบังคับเท่านั้น

อิมาม อัน-นะวะวีฮฺ เราะหิมะฮฺลุลลอฮฺ กล่าวว่า “ไม่อนุญาตให้เธอเดินทางไปประกอบพิธีหัจญ์ภาคสมัครใจ ไปทำการค้า การ

เยียมเยียน และอื่นๆ นอกจากจะต้องมีมะหีรอมเท่านั้น” (อัล-มััจญ์มูฮฺ : 8/249)

ดังนั้น ผู้ที่ปล่อยให้สตรีในสมัยนี้เดินทางโดยที่ไม่มีมะหีรอมเดินทางไปด้วยนั้น ไม่มีผู้รู้คนใดที่ได้รับการยอมรับและเชื่อถือ มีความเห็นสอดคล้องกับคนเหล่านั้น

ส่วนคำพูดของพวกเขาที่ว่า “แท้จริงมะหีรอมของเธอจะให้เธอโดยสารเครื่องบินไป หลังจากนั้นจะมีมะหีรอมอีกคนมาต้อนรับเมื่อถึงปลายทาง เพราะว่าเครื่องบินนั้นมีความปลอดภัย ตามการอ้างของพวกเขาอันเนื่องมาจากมีผู้โดยสารชายและหญิงเป็นจำนวนมาก” เราก็จะตอบแก่พวกเขาว่า “มิได้เป็นเช่นนั้น เครื่องบินนั้นอันตรายที่สุด เพราะว่าผู้โดยสารจะปะปนกัน เธออาจจะนั่งอยู่ใกล้กับผู้ชาย และบางทีอาจจะมีเหตุการณ์ทำให้เครื่องบินต้องเปลี่ยนทิศทางบินไปทางสนามบินอื่น ดังนั้น ก็จะไม่มีคนที่มาต้อนรับเธอท้ายสุดเธอก็จะต้องตกอยู่ในภาวะอันตราย และจะเป็นอย่างไร เมื่อสตรีอยู่ในประเทศที่เธอไม่รู้จัก และไม่มีมะหีรอม”

4. ห้ามชายหญิงอยู่กันตามลำพัง

และแนวทางหนึ่งที่จะรักษาอวัยวะเพศคือห้ามมิให้สตรีอยู่ตามลำพังกับชายที่ไม่ใช่มะหีรอมของเธอ ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวไว้ว่า

«مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يَخْلُونَ بِامْرَأَةٍ لَيْسَ مَعَهَا ذُو حَرَمٍ مِنْهَا فَإِنَّ تَأْتِيهِمَا الشَّيْطَانُ»

“ผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลก เขาก็อย่าได้อยู่กับสตรีโดยที่ไม่มีมะหีร์หรือมของเธอยู่ด้วย เพราะคนที่สามก็คือชัฎฏอน” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 3/339)

มีรายงานจากอามิรุ อิบนุ เราะาะบิอะฮ์ เราะาะฎิยัลลอฮุอันฮุ ท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلัลม ก่่าวว่า “จ้รู้ไว้เถิดว่า ชายคนหนึ่งจะไม่อยู่ตามลำพังกับหญิงที่ไม่เป็นทีอนุมติแก่เขา เพราะคนที่สามคือ ชัฎฏอน นอกจากจะมีมะหีร์หรือมอยู่ด้วยเท่านั้น” (บันทึกโดยอะหฺมัด : 1/18)

อัล-มััจญูดุดีน (ปู่ของอิบนุ ตัยมียะฮ์) ได้กล่าวไว้ในหนังสือมนตะกอ อัล-อักบารุ ว่า “ทั้งสองหะดีษนี้บันทึกโดยอิมามอะหฺมัด และความหมายดังหะดีษที่กล่าวมาปรากฏในรายงานของอิบนุอับบาสซึ่งเป็นหะดีษที่บันทึกโดยอัล-บุคอรี และมุสลิม

อิมาม อัช-ชากานีญ เราะะหิมะฮ์ลลอฮุ ได้กล่าวไว้ในหนังสือนัยลุลเอาฮูรู (6/120) “และการอยู่ตามลำพังกับสตรีที่แต่งงานได้นั้นเป็นสิ่งต้องห้าม โดยมติเอกฉันท์ของปวงประชาญ์ ดังที่อิบนุ เราะฎิรุ ได้กล่าวไว้ในพิตหุลบารี และสาเหตุของการห้ามตามหะดีษคือการที่มีชัฎฏอนมาเป็นคนที่สามและมาอยู่ด้วยนั้น จะทำให้ทั้งสองกระทำในสิ่งที่ฝ่าฝืน ส่วนการอยู่กับสตรีที่แต่งงานได้โดย

มีมะหฺร็อมอยู่ด้วยก็เป็นสิ่งที่อนุญาต เนื่องจากจะไม่เกิดการฝ่าฝืน ขณะที่มะหฺร็อมอยู่”

สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธออาจจะไม่สนใจ ปล่อยให้ประหลาดเลยในเรื่องการอยู่ด้วยกันตามลำพังในหลากหลายรูปแบบ อาทิ

หนึ่ง สตรีอยู่ตามลำพังกับญาติใกล้ชิดของสามี และเปิดใบหน้า และนี่เป็นการอยู่ตามลำพังที่อันตรายที่สุด ท่านเราะฮฺลุล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«يَاكُمْ وَاللُّحُولَ عَلَى النَّسَاءِ». فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَرَأَيْتَ الْحُمُو؟ قَالَ: «الْحُمُو الْمَوْتُ».

ความว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังการเข้าไปหาบรรดาสตรี” แล้วชายคนหนึ่งจากชาวอันศอรุได้กล่าวว่า ใ้ท่านเราะฮฺลุลลอฮฺ แล้วท่านเห็นอย่างไรกับน้องชายของสามี? ท่านตอบว่า “นั่นคือความตาย” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีฮ์ : 5232 และอัต-ติรมีซีย์ : 1171)

อิบนุ หะญัรฺ เราะหิมะฮฺลุลลอฮฺ ได้กล่าวไว้ในพิตหลุบารีว่า “อิมามอัน-นะวะวะรีย์กล่าวว่า นักวิชาการด้านภาษาศาสตร์มีความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า “อัล-หัมวฺ” ในสำนวนนหะดีษ คือ ญาติใกล้ชิดของสามี เช่น พ่อ ลุง พี่น้อง หลาน ลูกพี่ลูกน้องของเขา และคนอื่น ๆ... จุดประสงค์ของหะดีษคือบรรดาญาติใกล้ชิดของสามี แต่ไม่รวมถึงพ่อ และลูก ๆ ของสามี เนื่องจากพวกเขาเป็นมะหฺร็อมของ

เธอ อนุญาตให้อยู่กับตามลำพังกับเธอได้ และพวกเขาไม่ถูกระบุ
ลักษณะว่าเป็นความตาย... การปฏิบัติโดยทั่วไปมักจะมีการปล่อย
ปะละเลย โดยที่น้องชายจะอยู่ตามลำพังกับภรรยาของพี่ชาย
ดังนั้น เขาจึงถูกเปรียบเหมือนกับความตาย ซึ่งสมควรเป็นอย่างยิ่ง
ที่จะต้องมีการห้าม” (ฟัตหุลบารี : 9/331)

และอิมามอัช-ชาคานีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือนัยลุล
เอาฏอรุ (6/122) “คำว่าญาติของสามีคือความตาย หมายความว่า
ญาติของสามีน่ากลัวยิ่งกว่าคนอื่น ดังที่ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัว
มากกว่าสิ่งอื่นๆ”

ใช้สตรีผู้ศรัทธาเอ๋ย เธอจงอย่ากรงต่ออัลลอฮฺเถิด และ
อย่าได้ปล่อยปะละเลยในเรื่องนี้ เพราะว่าบรรทัดฐานนั้นอยู่บนที่
บัญญัติของศาสนา ไม่ใช่วิถีปฏิบัติของมนุษย์ทั่วไป

สอง สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธอ ปล่อยปะละเลย
ในเรื่องการโดยสารรถยนต์ไปกับคนขับตามลำพัง ซึ่งคนขับรถนั้น
ไม่ใช่มะหฺรอมของเธอ ทั้งที่แท้จริงแล้วการกระทำเช่นนั้นเป็นที่
ต้องห้าม

ชัยค์มุหัมมัด บิน อิบรอฮีม อาล อัช-ชัยค์ ผู้ชี้ขาดปัญหา
ศาสนาของประเทศซาอุดีอาระเบีย กล่าวไว้ใน มัจญ์มูอะตะตาวา
เล่มที่ 10 หน้า 52 ว่า “ในปัจจุบันนี้ไม่มีความสงสัยอันใดเลยว่
การโดยสารของสตรีซึ่งไปกับคนขับหรือเจ้าของรถตามลำพัง โดย
ไม่มีมะหฺรอมติดตามเธอไปด้วยนั้นเป็นสิ่งที่ชั่วร้าย และมีผลเสีย

มากมาย ไม่อาจมองข้ามได้ ไม่ว่าจะสตรีนั้นจะเป็นเด็กที่สงบเสงี่ยม หรือเด็กเรียวบร่อยที่พูดคุยกับผู้ชายก็ตาม ผู้ชายที่พอใจกับการกระทำเช่นนี้ เขาเป็นผู้ที่ไม่เคร่งครัด ขาดความเป็นบุรุษ มีความหึงหวงน้อย” ท่านเราะฮูล คือลัลลุลอฮุอะดัยฮิอะฮ์ลัดดีม กล่าววว่า “ไม่มีชายคนใดที่อยู่ตามลำพังกับผู้หญิงนอกจากชายผู้นั้นจะเป็นคนที่สาม” (หะดีษบทนี้ได้อ้างอิงก่อนนี้แล้ว)

และการอยู่ตามลำพังในรถกับคนขับนั้น ยิ่งกว่าการอยู่กับเธอภายในบ้านและที่อื่นๆ เพราะเขาสามารถที่จะพาเธอไปไหนก็ได้ตามที่เขาประสงค์ ในประเทศ นอกประเทศ ด้วยความสมัครใจหรือบังคับ และจะมีผลเสียที่ร้ายแรงติดตามมา ซึ่งมากกว่าผลเสียจากการอยู่ตามลำพังทุกๆ ไป และจำเป็นที่มะหรือมจะต้องเป็นผู้ใหญ่ จึงไม่เพียงพอหากมะหรือมนั้นเป็นเด็ก และสตรีบางคนเข้าใจผิดว่าเมื่อเธอได้พาเด็กมากับเธอด้วยนั้นหมายความว่าไม่อยู่ในข่ายการอยู่ด้วยกันโดยลำพังกับผู้ชายแล้ว นี่เป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดมาก

อิมาม อัน-นะวะวีฮ์ เราะหิมะฮุสูลอฮุ กล่าววว่า “เมื่อชายและหญิงที่แต่งงานกันได้อยู่ตามลำพัง โดยไม่มีคนที่สามอยู่ด้วยก็ เป็นสิ่งต้องห้ามโดยมติเอกฉันท์ และเช่นเดียวกันหากมีเด็กเล็กอยู่พร้อมกับเขาทั้งสอง การอยู่ด้วยกันโดยลำพังที่ต้องห้ามก็ยังคงมีอยู่” (อัล-มััจญ์มูฮุ : 9/109)

สาม สตรีบางคนและผู้ปกครองของเธอปล่อยให้สตรีเข้าไปหาหมอ โดยอ้างว่ามีความจำเป็นที่เธอจะต้องรักษา และนี่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายมาก อันตรายยิ่ง และไม่อนุญาตให้ยอมรับและนั่งเฉยต่อข้ออ้างเช่นนี้

ชัยคัมหมัด บิน อิบรอฮีม กล่าวไว้ในมััจญ์มูฮะตาวา (10/13) ว่า “และอย่างไรก็ตาม การอยู่ตามลำพังกับสตรีที่แต่งงานกันได้ เป็นสิ่งต้องห้ามตามบทบัญญัติ แม้กระทั่งหมอที่จะมาทำการเยียวยาเธอก็ตาม เนื่องจากหะดีษที่ว่า “ไม่มีชายคนใดที่จะอยู่กับสตรีโดยลำพังนอกจากชัฎฏอนจะเป็นคนที่สาม” ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องมีคนหนึ่งคนใดอยู่กับเธอด้วย จะเป็นสามีหรือมะหรั้มคนอื่น ๆ ถ้าหากมะหรั้มไม่พร้อมก็ให้มีญาติของเธอที่เป็นผู้หญิง แล้วหากไม่มีคนหนึ่งคนใดจากที่กล่าวมาแล้ว ในขณะที่ความเจ็บป่วยถึงขั้นอันตรายไม่สามารถรื้อเข้าได้ อย่างน้อยก็ต้องให้พยาบาลหรือคนอื่นอยู่ด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อให้ออกพ้นจากการอยู่กันตามลำพังที่ต้องห้าม”

และเช่นเดียวกันไม่อนุญาตให้หมออยู่กับสตรีโดยลำพังไม่ว่าเธอจะเป็นหมอ เป็นเพื่อน หรือเป็นพยาบาลก็ตาม ไม่อนุญาตให้ครูชายซึ่งตาบอดหรืออื่นๆ อยู่ตามลำพังกับนักเรียนหญิง และไม่อนุญาตให้พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินไปอยู่ตามลำพังกับผู้ชาย

สำหรับเรื่องนี้ ผู้คนทั้งหลายได้ปล่อยให้ประหลาดใจ โดยอ้างความทันสมัย เลียนแบบต่างศาสนิกอย่างเงี้ยวไม่ขึ้น และไม่

สนใจใยดีต่อบทบัญญัติศาสนา ดังนั้น ไม่มีอำนาจและไม่มีพลังอันใดนอกจากต้องพึ่งพาอัลลอฮฺ ผู้ทรงสูงส่งและทรงไพศาล – ลาเหาะห์ ะลา กุวัระตะ อิดลา บิลลาฮิด อะลียิลอะซีม

และไม่อนุญาตให้ผู้ชายอยู่ตามลำพังกับคนใช้หญิงที่บริการอยู่ในบ้านของเขา และไม่อนุญาตให้สตรีเจ้าของบ้านอยู่กับคนใช้ผู้ชายโดยลำพัง

สำหรับปัญหาคนรับใช้นั้นเป็นปัญหาที่ร้ายแรง ซึ่งผู้คนในสมัยนี้ประสบกันมาก เพราะผู้หญิงยุ่งอยู่กับการศึกษาและการทำงานนอกบ้าน และนั่นเป็นสิ่งที่ผู้ศรัทธาจำเป็นต้องระวังเป็นอย่างยิ่งและหลีกเลี่ยงให้มาก และอย่ายอมที่จะแลกกับประเพณีที่ไม่ดีทั้งหลายเหล่านี้

เพิ่มเติม : ห้ามสตรีจับมือกับผู้ชายที่ไม่ใช่มะหรัอม

ชัยค์อับดุลอะซีซ บิน บาซ ประธานองค์การค้นคว้าด้านวิชาการ การชี้ขาดปัญหาศาสนา และการเรียกร้องเชิญชวน กล่าวไว้ในอัล-ฟะตาวา ซึ่งสถาบันการเผยแพร่และการเรียกร้องเชิญชวนจัดพิมพ์ (1/85) ว่า “ไม่อนุญาตให้สตรีจับมือผู้ชายที่ไม่ใช่ได้มะหรัอมในทุกกรณี ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นสาวหรือชราก็ตาม ไม่ว่าผู้ชายที่จับมือนั้นจะเป็นเด็กหนุ่มหรือคนแก่ก็ตาม เนื่องจากการกระทำเช่นนั้นเป็นอันตรายแก่ทุกคน มีรายงานที่เชื่อถือได้จากท่านเราะฮ์ลุล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าวไว้ว่า

«إِنِّي لَا أَصْفَحُ النِّسَاءَ»

ความว่า “แท้จริง ฉันจะไม่จับมือกับบรรดาสตรี” (บันทึกโดยอัน-นะสาอีย์ : 4181)

และท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะะฎิยัลลอฮุอันฮฺา กล่าวว่า

وَاللَّهِ مَا مَسَّتْ يَدُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَدَ امْرَأَةٍ قَطُّ عَيْرَ أَنَّهُ يُبَايِعُهُنَّ
بِالْكَلَامِ.

ความว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ มือของท่านเราะะฎิยัลลอฮุอันฮฺา คื้อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่เคยสัมผัสกับมือของหญิงคนใดเลย เพียงแต่ท่านทำสัตยาบันกับพวกเธอด้วยคำพูดเท่านั้น” (บันทึกโดยมุสลิม : 1866)

และไม่มีความแตกต่างกันระหว่างการจับมือโดยมีสิ่งขวางกั้นหรือไม่มีสิ่งขวางกั้นก็ตาม เนื่องจากหลักฐานต่างๆ ที่ครอบคลุมและเพื่อเปิดช่องทางที่จะนำไปสู่ความอุ่นใจ

ชัยคฺมุหัมมัด อัล-อะมีน อัช-ชันกีฏีย์ กล่าวว่าไว้ในตัฟซีรุลอฎวาล์ อัล-บะยาน (6/602-603) ว่า “พึงทราบเถิดว่า ไม่เป็นที่อนุญาตสำหรับผู้ชายและผู้หญิงที่แต่งงานกันได้จะจับมือกัน และไม่อนุญาตให้สัมผัสร่างกายกับร่างกาย และหลักฐานในเรื่องราวดังกล่าวนี้มีมากมาย

หนึ่ง ท่านเราะะฎิยัลลอฮุอันฮฺา คื้อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า “แท้จริงฉันจะไม่จับมือกับบรรดาสตรี...” และอัลลอฮฺตรัสว่า

﴿لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ
وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا﴾ [الأحزاب : ๒๑]

ความว่า “โดยแน่นอนในเราะฮ์สุลของอัลลอฮ์มีแบบอย่างอันดีงาม
สำหรับพวกเจ้าแล้ว” (อัล-อะหฺซาบ : 21)

ดังนั้น เราจะต้องไม่จับมือกับสตรี เพื่อเป็นการดำเนินตาม
ท่านเราะฮ์สุล คือลัลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม และหะดีษดังกล่าวเราได้
นำเสนอมาแล้วในการอธิบายอัลกุรอาน ซูเราะฮ์ฮัจญ์ในเรื่อง
ที่ว่าด้วยการห้ามไม่ให้ผู้ชายสวมใส่เสื้อผ้าที่ย่อมสียเหลือง ทุกกรณี
ในพิธีกรรมหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ และอื่นๆ และในซูเราะฮ์ฮัจญ์ อัล-
อะหฺซาบเกี่ยวกับเรื่องฮิญาบ

และการที่ท่านเราะฮ์สุล คือลัลลัลลอฮุอะลยฮิวะสัลลัม ไม่จับ
มือกับบรรดาสตรีในขณะที่ทำสัจตยาบันนั้น เป็นหลักฐานที่ชัดเจน
ว่าผู้ชายนั้นจะไม่จับมือกับผู้หญิง และร่างกายของเขาจะไม่ไป
สัมผัสกับร่างกายของเธอ เพราะว่าการจับมือเป็นการสัมผัสที่เบา
ที่สุดจากประเภทของการสัมผัส ดังนั้น เมื่อท่านนบี คือลัลลัลลอฮุ
อะลยฮิวะสัลลัม ไม่จับมือในเวลาที่มีความจำเป็น นั่นก็คือเวลาการ
ทำสัจตยาบัน ก็บ่งบอกการจับมือไม่เป็นที่อนุญาต และไม่อนุญาต
ให้คนหนึ่งคนใดขัดแย้งกับท่าน เพราะท่านเป็นผู้วางบทบัญญัติ
ให้แก่ประชาชาติของท่าน โดยคำพูด การกระทำต่างๆ และการ
ยอมรับของท่าน

สอง เราเคยนำเสนอแล้วว่า บรรดาสตรีเป็นเอาเงาะฮู (สิ่งฟุ้งสวณ) ดังนั้นเธอต้องสวมใส่หิญาบ และการที่มีคำสั่งให้ลดสายตาเนื่องจากเกรงว่าจะเกิดอันตราย และไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าการสัมผัสร่างกายกับร่างกายนั้น เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดและชักนำความรู้สึกได้ดีที่สุดมากกว่ามองด้วยสายตา และบุคคลที่มีหลักธรรมย่อมรู้ว่านี่คือความจริง

สาม การจับมือจะเป็นตัวนำสู่การเสพสุขกับสตรีที่ไม่ใช่ภรรยา เนื่องจากสมัยนี้ความยำเกรงลดน้อยลง ขาดความซื่อสัตย์ และไม่มีการออกห่างจากสิ่งที่ทำให้เกิดความระแวง ซึ่งเราก็ได้บอกหลายต่อหลายครั้งแล้วว่า สามีบางคนจูบพี่น้องสาวของภรรยา ด้วยการจูบปากต่อปาก และเรียกการจูบดังกล่าวว่า -ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามโดยมติเอกฉันท์- ว่าเป็นการทักทายให้เกียรติ พวกเขาจะกล่าวกันว่า ท่านจงทักทายแก่เธอ พวกเขาหมายถึงว่าท่านจงจูบเธอ ดังนั้นความจริงที่ไม่ต้องสงสัยใดๆ คือการออกห่างจากฟิตนะฮฺและสาเหตุที่ทำให้เกิดความระแวง และที่ใหญ่หลวงที่สุดคือการสัมผัสเรือนร่างของสตรีที่แต่งงานกันได้ และทุกช่องทางที่นำสู่สิ่งต้องห้ามนั้น จำเป็นจะต้องปิดให้สนิท

บทส่งท้าย

โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ฉันขอเตือนพวกท่านให้รำลึกถึงคำสั่งของอัลลอฮฺ ในคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَعْضُوا مِنْ أَبْصَرِهِمْ وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ ذَلِكَ أَزْكَى لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴾ ﴿٣١﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوْ التَّبِيعِينَ غَيْرِ أُولِي الْأَرْبَابَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوْ الْوَالِدِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنَ زِينَتِهِنَّ وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهُ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٢﴾ [النور : ٣٠-٣١]

ความว่า “จงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาชายเถิด ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา และรักษาอวัยวะเพศของพวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้รอบรู้ในสิ่งที่พวกเขากระทำ และจงกล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาหญิงเถิด ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา และรักษาอวัยวะเพศของพวกเขา ไม่นำเอาเครื่องประดับของพวกเขามาแสดง นอกจากสิ่งที่อยู่ภายนอกเท่านั้น และพวกเขาจงเอาผ้าคลุมศีรษะของพวกเขาคลุมคอเสื้อของพวกเขา และไม่นำเครื่องประดับของพวกเขามาแสดง นอกจากแก่สามีของพวกเขา พ่อของพวกเขา พ่อของสามีของพวกเขา ลูกของพวกเขา ลูกของสามีของพวกเขา พี่น้องชายของพวกเขา ลูกของพี่น้องชายของพวกเขา ลูกชายของพี่น้องหญิงของพวกเขา พวกผู้หญิงของพวกเขา พวกทาสของพวกเขา พวกติดตามที่ไม่มีความต้องการทางเพศจากพวกผู้ชาย หรือเด็กที่พวกเขาไม่รู้จักสิ่งที่ฟังสงวนต่างๆ ของสตรี และพวกเขาอย่าได้เอาเท้าของพวกเขากระแทกพื้น เพื่อให้รู้ถึงสิ่งที่พวกเขาซ่อนไว้จาก

เครื่องประดับของพวกเขา และพวกเขาก็กลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์อย่างพร้อมเพรียงกัน โอ้บรรดาผู้ศรัทธา หวังว่าพวกเขาจะประสบความสำเร็จ” (อัน-นุรุ : 30-31)

มวลดการสรรเสริญนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ความจำเริญ และสันติจึงมีแต่ท่านเราะสูล คืออิลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะสัลลัม วงศ์วานของท่าน และบรรดาสาวกทั้งมวล

وصلی اللہ علی محمد وآلہ وصحبہ وسلم.

หนังสือที่ประมวลบทบัญญัติต่างๆ ในอิสลามที่เกี่ยวข้องกับสตรีเป็นการเฉพาะ รวบรวมประเด็นต่างๆ โดยสังเขป ประกอบด้วยบทบัญญัติทั่วไป บัญญัติเกี่ยวกับการตกแต่งเรือนร่างของสตรี บัญญัติเกี่ยวกับเลือดประจำเดือน เลือดเสีย และเลือดหลังคลอด เสื้อผ้าและหิญาบ การละหมาด การจัดการศพ การถือศีลอด การประกอบพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ การเป็นสามีภรรยาและการสิ้นสุดระหว่างกัน บัญญัติต่างๆ ที่จะปกป้องรักษาเกียรติ ศักดิ์ศรี และความบริสุทธิ์ของสตรี

